MOR V RUSKU

BOLŠEVISMUS, JEHO POHLAVÁŘI, SLUHOVÉ A OBĚTI

ALFRED ROSENBERG

gm guidemedia

Dr. Alfred Rosenberg

Mor v Rusku

EDICE RETRO, svazek 9.

Vydal Pavel Kamas & Adrian Preißinger.

Produkce a náklad guidemedia etc v Brně roku 2017
jako svou 17. publikaci.
Všechna práva na reprodukci knihy nebo jakékoli její části jsou vyhrazena.
Původní vydání 1922
Copyright © guidemedia etc s.r.o. 2017

Vydavatel prohlašuje, že dílo vydává pro účely historického bádání. Jeho cílem není propagace žádných politických názorů a myšlenek. Tato publikace je určena pro studijní účely.

Překlad Pavel Kamas
Grafická úprava a sazba Lukáš Novák
Jazyková korektura Erik Sedláček

guidemedia etc s.r.o.
www.guidemedia.cz
www.pavelkamas.cz

ISBN 978-80-88021-06-3

Obsah

	Předmluva překladatele	5
	Předmluva	11
I.	Úvodem	19
II.	Marxismus	21
III.	Ruská revoluce	29
IV.	Bolševické vítězství	39
V.	Židovské vedení	47
VI.	Hospodářský úpadek	55
VII.	Syndikalisace a kartelisace Ruska	65
VIII.	Rudá armáda	75
IX.	Situace rolníků a dělníků	83
X.	Všeruský hlad	87
XI.	Ruská humanitární pomoc	103
XII.	Čeka	129
XIII.	Podvod světa	137
XIV.	Závěry a vyhlídky	155
	Obrazová příloha	164

Předmluva překladatele

Není-li postavení němčiny z hlediska přesnosti celosvětově zcela výsadní, řadí se mezi nejexaktnější jazyky na světě. V rámci evropských jazyků vede v průměrném počtu synonym, která jsou navíc zpravidla ještě významově přesně odstíněna. Snad i proto slavný český pedagog, autor revoluční výukové metody cizích jazyků, dr. Vladimír Nepustil, považoval německý jazyk za *„latinu moderní Evropy"*. Nikoli od věci, uvážíme-li, že základy její filosofie položili právě němečtí autoři jako Goethe, Kant, Hölderlin, Schopenhauer nebo Nietzsche, a nezpochybnitelný prim hrála i v oblasti techniky: pánové Benz, Daimler, Zuse, Diesel, Siemens, Röntgen, von Linde či Bosch mysleli (a vynalézali) v němčině. Je známou skutečností, že kdo chtěl v Evropě uspět v technickém oboru, ten musel ovládat německý jazyk.

Výjimečnost němčiny potvrzuje i celá řada kuriosit. Jelikož v 19. a počátkem 20. století pocházela většina inovací na poli medicíny z Německa, stala se tehdy němčina dokonce jazykem japonských lékařů a názvy nemocí byly v Japonsku vedeny v němčině. Na druhé straně zeměkoule, ve Spojených státech, se na tamních universitách pro obor chemie používaly učebnice psané německy, načež američtí

studenti chemie museli prokázat, že zvládnou německou odbornou literaturu alespoň bez problémů číst.[1]

Patrně nejmocnějším nástrojem tohoto jazyka je prakticky neomezená možnost tvorby nových slov. I průměrně vzdělaný mluvčí tak v případě momentální potřeby pro danou situaci bez problému vytvoří novotvar, aniž by byl příjemce informace nucen se nad příslušným termínem jakkoli pozastavovat nebo o jeho významu dlouze přemýšlet.

Pro němčináře radost, pro překladatele do češtiny prokletí. Při práci je totiž soustavně konfrontován s potřebou vytvářet nové výrazivo i v českém jazyce, jehož možnosti jsou v tomto směru spíše omezené. Nechce-li tak překladatel ochuzovat čtenáře o zážitek z důvtipu autora zdrojového textu a zároveň dopadnout jako Jakub Hron Metánovský, pro něhož byla filosofie *libomudravou* a optimista *lepšišťan*, musí být připraven strávit často i hodiny nad vymýšlením vhodného českého slova, které nebude působit směšně či – v horším případě – nesrozumitelně.

Z jazykového hlediska bylo pro překladatele tohoto díla nejvyšším příkazem zachování atmosféry doby – text vznikal mezi lety 1921–22. Proto se v prvé řadě odklonil od komunistické jazykové reformy z let 1958–59: místo *filozofie* píše filosofie, místo *burza* bursa atp. Ve světle shora vysvětlené problematiky slovotvorby nechť se čtenář nediví výrazům jako *poprvoválečné Německo*, *bursiánství*, *Sovětožid* či *sourasovec* – překladatel je považuje za účelné a vítané obohacení českého jazyka. Tam, kde by snad přeci jen mohly zůstat pochybnosti o významu, byl příslušný termín opatřen poznámkou pod čarou.

Na tomto místě budiž vysloven srdečný dík Tomáši Pecinovi (www.pecina.cz), jenž mi byl po celou dobu práce

1 Stark, Franz: Faszination Deutsch – Die Wiederentdeckung einer Sprache für Europa. Langen Müller, München, 1993, str. 193.

na překladu nedocenitelnou oporou. Obzvláště jeho precisnosti, multioborovým a jazykovým znalostem vděčím za venkoncem hladké překonání některých překladatelských záludností, především ve vztahu k dobovým ruským reáliím.

Pavel Kamas

V knize se pravidelně vyskytují pasáže na šedém podkladě. Představují vlastní tématické vsuvky autora, jež byly v původním vydání řešeny obsáhlými poznámkami pod čarou.

Dr. Alfred Rosenberg

„Nacionální socialismus byl evropskou odpovědí na otázky jednoho století. Byl tou nejušlechtilejší myšlenkou, pro kterou byli Němci ochotni nasadit všechny své síly. Byl to opravdový sociální světonázor a ideál krví podmíněné kulturní čistoty."

– Alfred Rosenberg

Nacionální socialismus zastával myšlenku překonání třídního boje rozkládajícího národ a požadoval jednotu všech stavů v jedné velké národní pospolitosti. Pracovní službou [Arbeitsdienst] například obnovil čest manuální práci na Matce Zemi a nasměroval zrak všech Němců na nezbytnou potřebu silného rolnictva. V Díle zimní pomoci [Winterhilfswerk] vytvořil ducha kamarádství celého národa vůči všem soukmenovcům, jež se dostali do nesnází, bez ohledu na předchozí stranickou příslušnost. Stavěl domovy pro matky, mládež, společenská centra v továrnách a milionům umožnil přístup k jim dosud neznámým pokladům umění. Tomu všemu jsem sloužil i já.

Alfred Rosenberg
(Ve své závěrečné řeči před
Norimberským tribunálem.*)

* Zdroj: *Der Prozeß gegen die Hauptkriegsverbrecher vor dem Internationalen Gerichtshof Nürnberg*, Nürnberg 1947, Bd. 22, S. 433 ff.

Předmluva

Dr. Alfred Rosenberg (1893–1946) se narodil 12. ledna 1893 v Revalu (dnes Tallinn) do rodiny baltských Němců. Jeho otec Woldemar Wilhelm Rosenberg byl zámožným obchodníkem, jeho matka Elfriede Caroline Siré byla Estonka z rodiny přistěhovalých hugenotů, která však záhy po jeho narození zemřela na tuberkulosu. Malého Alfreda tak vychovávaly sestry jeho otce Cäcilie Rosalie a Lydia Henriette. V roce 1915 se oženil s Hildou Leesmannovou, pocházející z kultivované, vzdělané rodiny, jež udržovala styky s urozenými kruhy petrohradské společnosti. Jak uvádí ve svých pamětech, začal se mladý Rosenberg v této době seznamovat s německými klasiky a filosofy. Četl Herdera, Fichteho, Goetheho, Nietzscheho, Schopenhauera, Stuarta Chamberlaina, stranou však nenechával ani zahraniční velikány. Se zájmem konsumoval Dickensovy romány, hrdinné eposy Carlyleho, jakož i literaturu s křesťansko-sociální tématikou Ralpha Waldo Emersona. Studoval architekturu na Polytechnice v Rize, jakož i na universitě v Moskvě, kam se rižská Polytechnika po vypuknutí První světové války přestěhovala. Své původní profesi architekta se však nikdy nevěnoval. Alfred Rosenberg byl plně bilingvní, psal a hovořil plynně rusky i německy.

Bouřlivý revoluční rok 1917 strávil mladý Rosenberg jako vysokoškolský student v Moskvě, kde na vlastní oči sledoval vývoj prvních dní bolševické revoluce. V průběhu roku 1918 se situace v tehdy již bolševiky kontrolovaném Rusku začala přiostřovat, načež uprchl do Paříže. Tato epizoda však netrvala dlouho a čerstvě promovaný architekt přesídlil do Mnichova. Zde se pohyboval v radikálních protibolševických kruzích ruských emigrantů. Patrně i tyto kontakty mu umožnily dospět k závěru, že příčina katastrofy říjnové revoluce spočívá právě v rafinovaném spiknutí Židů.

Byl členem Společnosti Thule, která se profilovala jako nacionálně-okultní tajná společnost. Přibližně na podzim 1919 se seznámil s Adolfem Hitlerem. Netrvalo dlouho a vstoupil do NSDAP.

Počátkem 20. let 20. stol. byl již Rosenberg plně přesvědčen o existenci „světového židovsko-zednářského spiknutí". Podle jeho názoru měli zednáři vyvolat revoluce v Evropě za účelem ovládnutí národů: zejména Francouzskou revoluci roku 1789 s jejím leitmotivem *rovnosti všech lidí*, Ruskou revoluci 1917 s cílem bolševisace světa a taktéž Listopadovou revoltu v Německu roku 1918. Ve všech uvedených převratech spatřoval společný cíl: odstranění monarchie coby státního zřízení. Domníval se, že První světovou válku rozpoutali vysocí zednáři a že kapitalismus s komunismem jsou jen předstírané protiklady, ve skutečnosti představující pouze dvě proti sobě jdoucí čelisti týchž kleští, pomocí nichž chce mezinárodní Židovstvo zřídit „jeden světový stát". *„Světová finanční elita coby vládkyně dělnického hnutí všech zemí"*, uzavřel budoucí šéfideolog NSDAP v jednom ze svých spisů roku 1924.

V roce 1933 byl Rosenberg jmenován vedoucím zahraničně-politického úřadu NSDAP. S čerstvě jmenova-

ným ministrem zahraniční von Ribbentropem, pruským ministerským předsedou a presidentem Říšského sněmu Hermannem Göringem, jakož i presidentem Říšské banky Hjalmarem Schachtem vzájemně rivalisovali o vliv v zahraniční politice Třetí říše. V dalších letech byl kromě jiného Říšským vedoucím NSDAP a pověřencem Vůdce pro dozor nad celkovým duchovním a světonázorovým vzděláním a výchovou NSDAP (zkráceně „Rosenbergův úřad"). Roku 1937 byl vyznamenán Německou národní cenou umění a vědy. Tyto oblasti byly taktéž jeho doménou. Již koncem dvacátých let vystupoval coby šéf Bojového svazu za německou kulturu[1] proti modernismu v umění, avantgardní architektuře (Bauhaus), expresionismu a abstraktnímu malířství, stejně jako dvanáctitónové komposici, založené vídeňským Židem Arnoldem Schönbergem. Všechny tyto proudy shodně označoval za „kulturní bolševismus".

Pozoruhodná byla Rosenbergova činnost obzvláště v průběhu Druhé světové války, kdy postupně zesiloval jeho vliv na politiku Říše. Tehdy byl pověřen zřízením Institutu k výzkumu židovské otázky, jehož cílem bylo vytvoření *Příručky k židovské otázce*, jež se měla skládat z *Lexikonu Talmudu*, *Lexikonu Židů v hudbě* a *Lexikonu Židů v literatuře*. K tomuto účelu dal Rosenberg nashromáždit materiály z nejvýznamnějších knihoven a archivů Evropy. Sbírka, zpočátku čítající 300 000 děl, postupně narostla na úctyhodné 2 000 000 exemplářů. Na sklonku války padla sbírka institutu do spojeneckých rukou. Více než 1,6 milionů (!) zčásti nenahraditelných děl bylo nenávratně zničeno. Zbylých cca 400 000 svazků bylo zabaveno a vydáno židovské organisaci *Jewish Cultural Reconstruction*.

Dne 28. března 1941 Rosenberg vystoupil se svou přednáškou nazvanou *Židovská otázka jako světový problém*,

1 Kampfbund für deutsche Kultur. – poznámka vydavatele

v níž se věnoval ze svého pohledu třem v úvahu připadajícím možným alternativám řešení židovské otázky: asimilace, ghetoisace, vysídlení. K prvním dvěma se stavěl skepticky a klonil se – v souladu s německými sionisty (!) té doby – k vysídlení. O fysické likvidaci evropského Židovstva coby alternativy tzv. „konečného řešení" nikdy nebylo řeči.

Po válce byl spojenci zatčen v severoněmeckém Flensburgu, postaven před takzvaný Norimberský tribunál pro válečné zločiny a obviněn ze „zločinů proti míru", „přípravy, iniciování a vedení útočné války", jakož i ze „zločinů proti lidskosti". Bez jediného (natož vědeckého) důkazu byl svými někdejšími válečnými oponenty v rámci tzv. „norimberského procesu" ve všech bodech obžaloby shledán vinným a „odsouzen" k trestu smrti. Justiční vražda byla vykonána 16. října 1946 v Norimberku.

Předkládané dílo *Mor v Rusku* vyšlo poprvé v roce 1922. Je očitým svědectvím autora, který bolševickou revoluci osobně prožil v jednom z jejích epicenter. Opíraje se téměř výlučně o oficiální dobové židovské, německé a ruské zdroje, rozkrývá autor s břitkou názorností pozadí bolševického převratu. Jeho závěr: Bolševismus je židovský vynález zkoncipovaný, iniciovaný, financovaný a realizovaný mezinárodním Židovstvem.

Rosenberg, stejně jako nacionální socialisté generelně, nebyl ve svém názoru na „židovský bolševismus" zdaleka osamocen. Také Winston Churchill – ještě než za něj židovský mecenáš Sir Henry Strakosch zaplatil jeho soukromé dluhy[2] – razil heslo „židovského bolševismu". Ve svém článku z roku 1920 napsal:

2 Scheil, Stefan: Churchill, Hitler und der Antisemitismus. Die deutsche Diktatur, ihre politischen Gegner und die europäische Krise der Jahre 1938/39, Duncker & Humblot, Berlin 2008, str. 104.

„Ode dnů Spartaka[3], přes epochu Karla Marxe *až po* Trockého *(Rusko), Bélu* Kuna *(Maďarsko), Rosu* Luxemburgovou *(Německo), Emmu* Goldmanovou *(Spojené státy) rostlo tohle celosvětové spiknutí mající za cíl zvrátit civilisaci a znovuetablování společnosti stojící na podkladě zbrzděného vývoje, nepřející zlovůle a neexistující rovnosti lidí…*

Toto spiknutí bylo původcem všech subversivních hnutí 19. století; a nyní tohle uskupení mimořádných osobností chytilo za vlasy ruský národ a stalo se prakticky nedotknutelným pánem obrovské ruské říše.“[4]

Vycházeje ze svých rasově-ideologických názorů byl Rosenberg skálopevně přesvědčen, že „bolševismus a Židovstvo“ usilují o „podmanění Germánů a germánského ducha“. Ve světle tohoto poznání pak na konci svého díla formuluje svou politickou maximu, podle níž existuje pouze jediná volba:

„Vítězství, nebo smrt!“

Kniha nyní poprvé vychází i v českém jazyce.

Pavel Kamas
Adrian Preißinger

3 Řádové jméno zakladatele řádu iluminátů Adama Weishaupta. – p.v.

4 Churchill, Winston: Zionism versus Bolshevism. A Struggle for the Soul of the Jewish People; in: „Illustrated Sunday Herald“, 8. Februar 1920.

Motto:
„Odejdeme-li, tak za celým světem práskneme dveřmi."

– Lev Trockij Braunstein

„Že bychom odešli, možné je. Stane-li se tak, vytrhneme celou minulost i s jejími kořeny; ti, kteří přijdou po nás, budou muset stavět na ruinách uprostřed hřbitova."

Bolševické periodikum *Moskovskaja Pravda*
(13. července 1921)

Se 75 originálními fotografiemi ze sovětského Ruska (původní vydání)
Deutscher Volksverlag, Dr. E. Boepple, München.

Všechna práva, zvláště právo překladu, jsou vyhrazena.
Copyright 1922 by Deutscher Volksverlag, Dr. E. Boepple, München.

Mor v Rusku

Bolševismus, jeho pohlaváři,
přisluhovači a oběti
od Alfreda Rosenberga

Jakov SVERDLOV (uprostřed)

I. Úvodem

Dnes všeobecně panuje názor, že osud Německa bude v budoucnosti úzce spojen s osudem Ruska. Přirozenou nevyhnutelnost tohoto vnitřního postoje lze pozorovat jak u konservativce, tak u komunisty. Osud Německa však bude v první řadě záviset na tom, s jakým Ruskem bude hledat společné návaznosti, zda – jako některé kruhy – dnešní Sovětské Rusko[1] chápe jako nějaký daný a nezvratitelný fakt, pro jehož dobro je třeba eliminovat všechny ostatní protibolševické ruské elementy, anebo zda má být dnešní, v Moskvě vládnoucí systém považován za protipřírodní, německému národu nepřátelskou, násilím vnucenou diktaturu, která se jednou zhroutí pod tíhou ne zcela potlačitelných životních potřeb velkého ruského národa.

Znalec ruského člověka, ruské historie a krvavé ruské současnosti, jenž má v patrnosti blaho celého německého národa, nemůže mít o svém postoji ani na okamžik sebemenších pochyb. Ten může spočívat pouze v požadavku ochrany německého národa před zárodky rozkladu valícími se z východu – od nichž si zaslepenci slibují záchranu

1 Sovětské Rusko je zkrácený název státního útvaru s názvem Ruská sovětská federativní socialistická republika (RSFSR), jež byla předchůdkyní Sovětského svazu; založena byla v době občanské války, resp. „Říjnové revoluce" v roce 1917. Jejím prvním nejvyšším představitelem byl ruský Žid Jakov Sverdlov. – p.v.

a ničemové větří šanci pro nejpodlejší kšefty – či v soustavném odrazování od paktování se s osobnostmi, jejichž vláda má dnes na svědomí smrt více než 30 milionů lidí a jejíž členové téměř bez výjimky nepocházejí z národa, kterému dnes – díky bezskrupulosním prostředkům – vládnou.

Podstata bolševismu a jeho představitelů budiž v následujícím textu podrobena stručné, přesto však relativně podrobné, věcné kritice opřené jak o osobní zkušenosti, tak podrobné studium jednak antibolševických, jednak komunistických zdrojů. Pravda však rozhodně nebude ani slůvkem přikrášlována, naopak bude zdůrazňována s co možná nejdůraznější naléhavostí.

Nakladatelství této publikace se s vynaložením velké námahy a obětí podařilo obstarat ze Sovětského Ruska bohatý obrazový materiál (originální snímky). Z technických a také finančních důvodů nemůže být v současnosti kompletní materiál zveřejněn. Samotný výběr však bohatě stačí, aby potřebné vyjádřil obrazem tam, kde slova nestačí.

Nechť si tato kniha najde cestu k německému národu – stejně jako ke všem ostatním – a přispěje k tomu, aby národy rozpoznaly světovou hrozbu, která se valí z východu.

Mnichov, v květnu 1922

Alfred Rosenberg

II. Marxismus

„Stále silněji se rozmáhající mašinisace mě mučí a straší. Valí se na nás jako bouře, pomalu, pomalu; však už nabrala směr, ona přijde a udeří.“ Goethe viděl duševní postoj Evropy a jeho následky před sto lety před sebou, věděl, že „mašinisace“ znamená materialismus, že se člověk nakonec stane kreaturou bytostí, jež sám stvořil. Vše nakonec přišlo tak, jak předpověděl. Ve všech oblastech života se těžiště (o které jde v boji životních sil vždy) stále více přenáší z nitra na povrch. Umění stále více a více přestává být uměním, jehož nejvyšším cílem je plytký realismus a pouhá imitace přírody; náboženství je zbavováno svého symbolického hávu a „chápe se“ čistě historicko-materialisticky; přírodní vědy již nespatřují prvopočátek všeho dění v onom Já, nýbrž chápou duševní osobnost toliko jako resultát vnějších sil. Důsledkem tohoto duševního směřování ve veřejném životě se nutně stal bezuzdný subjektivismus v hospodářství a politice. Technické vynálezy k ovládání hmoty předhání jeden druhý, přemírou materialistické omezenosti dominovaná Evropa zápolí s časem a prostorem, vysílá obrovské kolosy, jež k překonání oceánů potřebují jen několik dní, její rychlíky sviští nebývalou rychlostí z jednoho konce Zeměkoule k druhému, pokořila konečně i vzduch; a vlny éteru přenášejí myšlenku během sekundy z jednoho

konce světa na druhý... Rostoucí populace vytlačuje jeden zástup toulkychtivých lidí za druhým; z Evropy, a později i ze Severní Ameriky, vychází bezpříkladná politická a hospodářská rozpínavost spojená s rozkrádáním pokladů nejrůznějších zemí světa.

Bohatství vzrostlo, kultura klesla, industrialismus propukl se všemi svými známými pustošivými následky.

V této atmosféře vyrostl marxismus. Ačkoli byl na oko pln nenávisti vůči vykořisťovatelům, jejichž moc se koncentrovala ve stále menším počtu rukou, spočíval celý jeho světonázor ve skutečnosti jen na holém materialismu nejomezenějšího ražení. A třebaže se sociální demokraté později rozštěpili na nejrůznější směry – strnulá, omezená a pro schematicky jednoduše střižené hlavy ušitá Marxova ideologie, stimulace všech nízkých pudů, popírání národovectví coby organického základu všeho života, požadování brutálního třídního boje, zkrátka tato roznětka v budově evropské kultury doutnala a doutná ještě dnes v hlavách každého z nich. Marxismus je na náboženství povýšená brutalita. Z ekonomického hlediska je to popření všeho individuálního, společensky a politicky je evangeliem bezuzdného subjektivismu. Ať už se proti tomu uvnitř sociálně-demokratických stran v jednotlivých zemích různé síly vědomky či nevědomky vzpíraly: takový systém, který se dostal k moci, musel nezbytně nastolit pořádky, jež jsou vlastní jádru jeho podstaty, tj. v naprostou neplodnost a absolutní nedostatek jakéhokoli budovatelského charakteru.

Marxismus dostal šanci jen díky osudnému postoji Evropy, která přijala z nomádského parazitního mozku pramenící světonázor a uzavřela s ním kompromisy, místo aby proti němu z principu bojovala. Neboť marxismus není sporem o ekonomické problémy, nýbrž vyhlášením

kulturního boje o moc. A jelikož Evropané konec konců nemohou bojovat proti své vlastní podstatě, proto, z důvodů nevyhnutelné vnitřní potřeby, stojí v čele jak národy vysávajícího kapitalismu, tak i v čele jeho legitimního potomka – marxismu – Gruzínci, Arménci a poloviční nebo čistokrevní Židé. Jejich sekundanty jsou političtí šplhouni a spekulanti z řad spodiny evropských národů, stejně jako nekritičtí blouznivci, jež si pletou marxismus se socialismem (duchem pospolitosti).

***

Bolševici se považují, a to zcela právem, za jediné opravdové vykonavatele Marxova světonázoru. V pařížských komunardech z roku 1871 vidí své přímé předchůdce a vědí, že Karl Marx tomuto šílenství z bezpečí Londýna nadšeně tleskal. Evoluční marxisté se odvolávají na trochu jiného Marxe, jenž si přiznal, že doba ještě není zralá pro velký útok na evropskou kulturu. Oba směry mají pravdu – odlišují se pouze svojí taktikou; jak vidění světa, tak cíl, jsou v každém případě tytéž. A pokud to někteří krátkozrací či nepoučitelní jedinci nechtěli pochopit, tak bolševismus poskytl experimentální důkaz. To, co dnes bolševismus představuje, je pro alespoň z poloviny soudného člověka naprosto jednoznačné: bolševismus = brutální zvůle, jaká v Evropě ještě nikdy nevládla, duševní i mravní úpadek a obludný pokus násilím zmaterialisovat celý svět. Naším nejvyšším zájmem musí nyní být nikoli jen obeznámení se s realitou, nýbrž, vedle obecných základů, také s duševními postoji minulých i současných vůdčích osobností týkajících se problematiky národovectví, státu a kultury.

Z mnoha komunistických spisů bych se rád soustředil na Leninův *Stát a revoluce*, který napsal v létě, tedy krátce

předtím, než se tomuto Tatarokalmykovi[1] podařilo vyhoupnout spolu s dobrodruhy různých národů a rasovým pávlem všeho druhu až na vrchol vlády. Při pozorném pročítání této knihy si lze velmi zřetelně povšimnout, že tento člověk nemá nejmenší cit pro to, čemu my říkáme kultura; že mu chybí základní smysly pro naplnění toho, čím je pro nás organická státní a národní myšlenka. Schází mu jakýkoli přirozený základ k vybudování myšlenkového světa. Z každé stránky na nás vyskakuje duševní omezenost hotentota spárovaná s neoblomným fanatismem syna pouštního národa. Na následujících řádcích v krátkosti zmíním několik charakteristických výroků. Jakkoli ostře a trefně líčí parlamentarismus, tak ve svých „positivních" závěrech odhaluje svoji naprostou duševní neplodnost vykořeněného bastarda.

„Stát je produktem a výrazem nesmiřitelnosti třídních protikladů." „Že je stát orgánem moci určité třídy, kterou nelze smířit s jejími antipody, to maloobčanská demokracie nikdy nebude s to pochopit." „Neomezená moc bohatství je v demokratické republice lépe zajištěna už jen proto, že tato neomezená moc není závislá na špatném obalu kapitalismu. Demokratická republika je nejlepším hávem kapitalismu. Je třeba zdůraznit, že Engels *s určitostí označuje obecné volební právo za zbraň buržoasní moci." „Každý stát je zvláštní represivní mocí namířenou proti utlačované třídě. Žádný stát tedy není ani svobodný ani národní."* S největším potěšením Lenin cituje „zapomenutá" Marxova slova, jež pro něj představují dokonalé ztělesnění toho, oč usiluje: *„Proletariát využije své politické moci k tomu, aby vytrhl buržo-*

1 Tataři – turkický národ obývající různé oblasti Eurasie a hovořící většinou tatarštinou; Kalmykové – západomongolský (ojratský) národ žijící převážně v Kalmycké republice, která je dnes součástí Ruské federace. Jsou potomky mongolských kmenů, které migrovaly na přelomu 16. a 17. století ze střední Asie k dolní Volze a severnímu Kaspiku. – p.v.

asii z rukou veškerý kapitál a všechny prostředky produkce zcentralisoval do rukou státu, což znamená do rukou vládnoucí třídy organizovaného proletariátu…" A jak LENIN tvrdí dále – *„Zde se klade konkrétní otázka a závěr z ní je formulován nanejvýš přesně, prakticky procítěně; všechny dřívější revoluce státní mašinerii zdokonalily, ta však musí být tentokrát rozbita a zničena.*" Nejpříznačnější jsou prý pro tuto státní mašinerii dvě instituce: *„Úřednictvo a pravidelná armáda*" – oni mají být těmi „parasity" přisátými na těle občanské společnosti; *„Parasiti, vzešlí z vnitřních protikladů, které tuto společnost rozeštvávají.*"

Zvláštními miláčky LENINA jsou – po vzoru MARXE – *„sama nebesa dobývající"* komunardi z roku 1871. Mezi nimi je prý třeba hledat mistry učení pro budoucnost: pravidelná armáda, jakož i policie zmizely. Poté se tato velkolepá komuna okamžitě pustila do „zlomení duševního nástroje poroby, moci církevních prelátů". Soudní úředníci ztratili jakoukoli zdánlivou nezávislost…, od nynějška by měli být voleni, měli by být plně odpovědní za svá rozhodnutí a měli by být nesesaditelní. „Komuna uskutečnila heslo všech buržoasních revolucí – jednoduchou vládu – tím, že odstranila dva největší zdroje výdajů, armádu a úřednictvo." (MARX)

„Nejsme žádnými utopisty, nesníme o tom, jak se z ničeho nic obejít bez jakéhokoli systému správy. Avšak my dělníci sami organizujeme velkopodniky, budujeme je, opřeni o zkušenosti dělníka, uplatňujeme striktní disciplínu podporovanou státní mocí ozbrojenými dělníky, a státní úředníky pasujeme na obyčejné vykonavatele námi zadaných úkolů…"

„Celé národní hospodářství bude organisováno po vzoru pošty a bude kontrolováno a řízeno organisovaným proletariátem…"

Náboženství nesmí být podle Lenina soukromou věcí každého jednotlivce, neboť tato oblíbená formulace *„byla vykládána tak, jako by snad otázka náboženství byla soukromou záležitostí také pro stranu revolučního proletariátu!“* Proti této naprosté zradě proletářského revolučního programu se Lenin staví pln znechucení a požaduje bezohledný boj proti *„náboženskému opiu, jež oblupuje národ“*.

To, myslím, stačí. Ani my nemáme pro demokracii vlídného slova, ovšem právě z toho důvodu, že není organická, zakořeněná v národě a za svůdnými frásemi v sobě skrývá jen bezskrupulosní bursiánství[2]. Jak ubohý však musí být „světonázor“ takového Lenina, jenž proti tomuto lichvaření dokáže postavit pouze jiný druh vykořisťování, jež je postaveno na týchž materialistických hodnotových normách. Goethe mínil, že národ je tvořivý jen do té doby, dokud je religiosní. Tato pravda musí v hlavách takových Leninů samozřejmě znít jako výzva k boji proti jejich ideálům. S nekonečnou troufalostí Lenin označuje všechny nebolševiky za „maloměšťáky“, „mužiky“ atp., aniž by tušil, že se vysmívá sám sobě. Existuje něco hloupějšího, než z principu pěsti odvozovat funkci hlavy a otázku kvality přetavit v otázku kvantity? Nyní má Rusko armádu, která občanskou válku pozvedla na svůj základní princip, státní správa je dražší, než kdy byla v mamonské Americe, úřednický aparát desetinásobně převyšuje ten carský, jehož systém státní správy byl více než krkolomný. „Kontrola proletariátem“ je již dávno ta tam… Bankrot je totální. Jen dychtivý hlad po moci a strach z neúprosného zúčtování dává mocnářům v Moskvě zoufalou energii pokračovat.

Přesně tentýž duch, který nacházíme v Leninových spisech, jen mnohem brutálnější a cílevědomější, sálá i z děl

2 Německy *Börsianertum*, odvozeno od slova *Börsianer* – bursovní spekulant; zde někdo, jehož smyslem života je bezpracné hromadění zisku spekulacemi na burse.

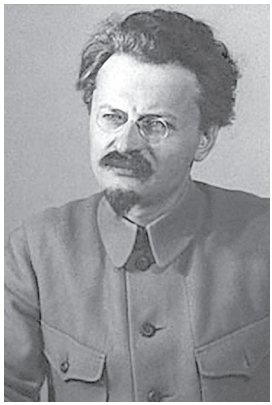
Lev Davidovič Trockij

Trockého-Braunsteina[3], jenž je ve skutečnosti hlavním tyranem Sovětského Ruska. Soustředění na otázky politické moci se ukazuje jako pro něj charakteristické. V době vypuknutí světové války žil Trockij ve Švýcarsku. Ještě koncem roku 1914 napsal spis *Válka a internacionála*, v němž vyslovil myšlenku, jak se vítězný (díky zradě vítězný) anglicko-americký bankovní a bursovní kapitalismus naplnil ve Versailleské mírové smlouvě. Hned na začátku Trockij píše: *„Válka roku 1914 znamená především rozvrácení národního státu coby samostatného hospodářského území.“* A pokračuje, přesně jak to dnes hlásají naše bursovní listy, že se jedná „o vytvoření mnohem mocnější a obranyschopnější domoviny – republikánských spojených států evropských coby fundamentu spojených států světa.“ (str. V.)

Pro všechny bolševické spisy je dále příznačné, že jakkoli vehementně brojí proti demokratickému parlamentárnímu systému, před pevným národním státem a monarchií ho neustále berou pod svoji ochranu. Ačkoli Trockij samozřejmě věděl, že skutečný světový kapitalismus měl své sídlo v Paříži – třebaže nakonec zahnízdil v Londýně a New Yorku –, útočí tento údajně nesmiřitelný bojovník proti kapitalismu na německé (nepodplatitelné) úřednictvo a na (jakkoli již bursiánstvím nakaženou, bankami

3 Lev Davidovič Trockij, rodným jménem Bronstein, v jidiš Leib Braunstein (1879–1940), byl židovský politik a marxistický revolucionář působící v bolševickém sovětském Rusku. Zastával mnoho funkcí lidového komisaře; byl zakladatelem Rudé armády. Na jeho příkaz byly v červnu 1918 zřízeny první koncentrační tábory Evropy 20. století. – p.v.

však nikoli zcela schvácenou) monarchii. Dobře ví a cítí, že bursovní kapitalismus není jeho úhlavním nepřítelem, nýbrž nanejvýš pouhým konkurentem na trhu o politickou moc. Marxista a Žid musí ve státě spočívajícím na ctění povinnosti a radosti z obětavosti vidět svého přirozeného nepřítele. Proto byla demokracie vždy a bez výjimky připravovatelkou marxismu, neboť jeho moc může vzrůst pouze v prostředí rozkladu.

Jako Lenin a Trockij mluví a píší všichni ostatní velikáni Sovětského Ruska. Dát tu slovo všem by šlo nad rámec této publikace.

III. Ruská revoluce

V Rusku nejprve vypukl chaos; chci říci: v zemědělském státě, nikoli na přeindustrialisovaném Západě. Už jen to ukazuje dostatečně jasně, že industrialismus sice může dát marxismu základ pro jeho upevnění, pro vyšší účinnost se však k němu musí přidružit ještě další faktory, aby byla zajištěna i síla k jeho prosazení. A k tomuto účelu byla ruská říše naplněna výbušninou až po okraj. Budiž zde krátce uvedeny stěžejní body:

Za celé zahraničně-politické směrování carské říše ve světě byl zodpovědný striktní politický centralismus. Počínaje prvními začátky moskevských velkoknížat to bylo instinktivní nutkání vládnout všem nově dobytým územím z jednoho místa. Některým, z čisté nutnosti momentální situace přiznaným samosprávám byla při pozdější stabilisaci regionu možnost samosprávy zase odebrána. Bylo to tak s Ukrajinou, Polskem, Finskem, s východními provinciemi a Kavkazem. Bezohledné prosazování centralisticky-absolutistického principu Velkorusů tedy – jak bylo řečeno – vytvořilo světové ruské impérium. To se však ukázalo jako dvojsečný meč. Protože čím více národů říše zahrnovala, tím různorodější síly se musely podřizovat jedné vůli, a tím vznikalo větší napětí v zemi. Další okolností bylo rozdmýchávání vzájemné nevraživosti států na okraji

říše; úředníci například polského původu byli přesazováni do Finska, úředníci baltského původu na Kavkaz, a tímto způsobem byly sice podněcovány jedny individuální etnické zájmy proti druhým, dohromady se ale všichni společně šikovali proti regentům z Petrohradu. Nepřátelství proti ruskému carismu tedy bylo motivováno cizími nacionálními zájmy.

Dále se pak carismus dopustil velké vnitropolitické chyby, a sice že svému úřednictvu vyplácel mizerné služné. Místo aby jej na stávající systém upoutal alespoň materiálními pobídkami, byly právě elementární pilíře státu vystaveny pokušením, jejichž devastační účinky je schopen posoudit pouze ten, kdo má nějaké ponětí o dřívějším německém vnímání pojmů cti a povinnosti. Bídně placení úředníci státní správy a policie, na kterých ulpívalo orientálně-tatarské dědictví úplatnosti a zvůle, využívali svou administrativní moc v celé široké říši k tomu, aby dohnali to, čeho se jim na prostředcích k zajištění existence nedostávalo. Tak se v Rusku z četníka, policejního důstojníka či policejního šéfa – v Německu ctěné osoby – stali lidé, se kterými počestný člověk nechtěl mít nic do činění, přičemž by nemělo zůstat zamlčeno, že mnoho úředníků na tyto poměry hořce naříkalo. Boj proti carskému úřednictvu se tedy vedl ve jménu humanity, svobody a národní cti.

Stejně jako úředníci byli ekonomicky napospas vydáni také nižší duchovní. Žebrající nevzdělaný kněz byl jedním z nejžalostnějších obrazů starého Ruska a rozhodně nepřispěl k tomu, aby si jinak nábožensky založený ruský národ udržel či dokonce posílil své staré nadšení pro cara. Jistě nebyla náhoda, že v čele revoluce z roku 1905 pochodoval i kněz Gapon[1].

1 Georgij Apollonovič Gapon (17. února 1870, Poltava, Ukrajina – 10. dubna 1906, Oserki, Finsko) byl ruský pravoslavný kněz a jeden z vůdců ruské revoluce roku 1905. – p.v.

K tomuto napětí se přidružily i ze západu proudící myšlenky jako demokratický parlamentarismus a marxismus. Prvně zmíněné zdomácnělo v ruské blouznící, méně kritické inteligenci, jež se hanbila za svůj „reakcionářský režim" a činila vše, aby se přiblížila Západu; to druhé se přirozeně rozmohlo v prostředí na počátku 20. století rychle rostoucího průmyslu. Oba proudy byly ze zahraničí finančně bohatě podporovány mezinárodními kruhy. Prohraná válka s Japonskem přinesla první erupci nahromaděného napětí. Carovi se tak naposledy podařilo udržet si moc.

Roku 1914 se zemí bezpochyby přehnala vlna národního nadšení, kořeny zla se však již mezitím zažraly příliš hluboko. A zatímco ti nejlepší představitelé Ruska stáli na frontě, aktivovaly se mezitím jiné síly spolu se svými zničujícími účinky. Kam až sahaly kořeny přesvědčení, že právě carismus není reformovatelný, nýbrž má být absolutní překážkou pro skutečné nacionální Rusko, nakolik to byla osobní ctižádostivost a nakolik plánovaná práce, které spolupůsobily v březnu 1917 na zničení ruského státu a záhubě ruského národa, to bude předmětem zkoumání následující doby. Už dnes je však jisté, že tehdy naráz vytrysklo vícero zdrojů nespokojenosti, aby se sjednotily v jeden mohutný proud. Kdo zažil ruskou a „německou" revoluci, ten ví, že ta první (jestli právem nebo neprávem, ponechme otevřené) byla elementární vzpourou, ta druhá však pouhým zbabělým šokem národa plánovitě dovedeného až k samému zoufalství.

Ovšem ihned po prvních týdnech opojení se ukázalo, že „velká a nekrvavá" ruská revoluce byla sice v boji proti carismu jednotná, ve všech ostatních ohledech však sestávala z velmi rozmanitých částí. Demokraticko-parlamentární „prozatímní vláda" byla najednou konfrontována se zcela nečekanými požadavky. Finové se hlásili o svá národní,

garantovaná, později ignorovaná práva, Estonci, Lotyši a Litevci požadovali zcela svobodné národní sebeurčení, Kavkazané jakbysmet; a bezpochyby k údivu mnoha Velkorusů se o svou národní samostatnost hlásili též Ukrajinci: Jednoho dne táhlo 30 000 ukrajinských vojáků do Petrohradu ke Spaso-preobraženské katedrále, aby si vzali zpět v ní deponované hetmanské[2] insignie, jakož i ostatní staroukrajinské klenoty, a následně je triumfálně dopravili do Kyjeva. Z druhé strany vstoupila na scénu marxistická vojenská rada s neustále ostřejšími požadavky, jež vyvrcholily voláním po „diktatuře proletariátu". Odteď měl tento skrz naskrz mezinárodně vedený a rovněž i smýšlející kongres se svými různorodými národy jednoho protivníka – demokratickou vládu. Na druhou stranu se ve své podstatě nepřátelské proudy spojily proti třetí moci, která pak bezmocně sem a tam oscilovala mezi jednotlivými silami. Otěže stále více vyklouzávaly z rukou, až byl nakonec parlamentarismus v Rusku svržen. Námořník Železňakov[3] spolu s několika soudruhy vyhnal celé ruské národní shromáždění. A doposud spolupracující síly se znovu rozešly: okrajové státy uplatňovaly své národní požadavky. Polsko, Finsko a pobaltské státy, Kavkaz a Ukrajina se od Ruska oddělily. Zatím ještě nedostatečně silná moc sovětů proti tomu sice nemohla učinit nic, vynaložila však všechny síly, aby si zcela podmanila alespoň Velikou Rus.

2 Hetman je výraz pocházející ze střední staroněmčiny (moderní spisovnou němčinou Hauptmann), kterým se v 15.–18. století na území dnešního Polska a Litvy označovala druhá nejvyšší hodnost vojevůdce hned po králi. Též kózáci takto zpočátku označovali své velitele. – p.v.

3 Anatolij Grigorijevič Železňakov, námořník, anarchista, v noci na 5. ledna 1918 se slovy „stráž je unavena" nechal rozehnat Ústavodárné shromáždění a vepsal se tak do dějin Ruské revoluce. Již v říjnu 1917 spolupracoval s bolševiky na svržení prozatímní vlády. Zemřel ve věku 24 let, když byl 26. července 1919 poblíž Jekatěrinoslavi zabit výbuchem granátu děnikinské artilerie. – p.v.

***

Jak už říkal Bismarck, vždy to byli Girondisté, kteří státní povoz dobržďovali až na samém okraji propasti a potom skuhrali nad neštěstím, když se do ní opravdu zřítil. Lze je srovnat s lidmi, kteří nastoupí na vlak do Postupimi, ačkoli chtějí jet jen do Kohlhasenbrücku, přičemž dobře vědí, že tam vlak nikdy nezastavuje… Tato žalostná hra se v Rusku – plánovitě podporována jistými silami – ještě jednou zopakovala. Ruští Girondisté, kníže Lvov, Miljukov a soudruzi, věřili, že mohou vládnout díky kompromisům a apelovali na patriotismus, v jehož jménu prý postupuje „velká revoluce". Duchy, které vyvolali, už však nešlo dobrým slovem zkrotit. Petrohradská garnisona, coby úderný oddíl revoluce, si vymínila, že nemusí být poslána na frontu, aby mohla „bránit a prohlubovat" revoluci; dělnická a vojenská rada vydala nechvalně známý rozkaz č. 1, který zbavil vojáky veškeré poslušnosti vůči důstojníkům. Současně zaznělo heslo „svoboda, chléb, mír". Tato masa lidí, jež byla díky několikaleté válce a strádání těmto velikášským heslům stále více ochotna naslouchat, postupně měnila názor, a krátkozrací ruští patrioti nakonec seznali, že tato vzpoura nabrala přesně opačný směr, než kterým se původně chtěli vydat. Miljukov a soudruzi však stále věřili, že mohou udržet svou pozici tím, že předají moc tehdy velmi populárnímu advokátovi Kerenskému-Kirbisovi[4]. Avšak marně: jeho hysterické řeči už běh věcí nemohly změnit, a když generál Kornilov[5] s několika divizemi

4 Alexandr Fjodorovič Kerenskij, vlastním jménem Aron Kirbis, se narodil 2. května 1881 (podle juliánského kalendáře 22. dubna) v Simbirsku (jenž byl v r. 1924 přejmenován na Uljanovsk) židovským ruským rodičům. – p.v.

5 Lavr Georgijevič Kornilov (30. srpen 1870, Usť-Kamenogorsk – 13. duben 1918, Jekatěrinodar) byl ruský carský a bělogvardějský generál.

učinil poslední pokus zachránit Rusko před chaosem a vyrazil na Petrohrad, byl zrazen týmž Kerenským, který jej požádal o pomoc…

Na podzim svolaný takzvaný prozatímní parlament tvořil pouze novou zesílenou opozici. V jeden den tam Kerenskij skládal přísahu bojovat bez milosti proti bolševismu, aby hned druhý den utekl s dopředu připraveným pasem přes hranice do Anglie…

Vojenská rada se nyní – za předsednictví praporčíka Krylenka – chopila moci v Petrohradě. Signál z hlavního města zapůsobil rovněž i v mnoha dalších, horlivou propagandou naleptaných městech: rudý bolševismus zvítězil. Na místo carského absolutismu po krátké parlamentární mezihře nastoupil krvavý teror mezinárodních avanturistů.[6]

***

V roce 1917 jsem bydlel v jedné vilové čtvrti asi hodinu cesty vlakem od Moskvy. Koncem února přicházely zprávy o pokusech stávek, hladovkových protestů, až jednoho dne bylo jasno: „Revoluce!" Jel jsem tehdy za čerstva do Moskvy. V průběhu jedné noci přešla moc z rukou carských úředníků a generálů do rukou revolučních spolků. Statisíce lidí plnily náměstí a ulice Moskvy, panovala hysterická radost, vzájemně naprosto cizí lidé si padali brečíce kolem krku, miliony lidí zasáhlo cosi jako psychóza. V tisících projevech bylo oslavováno vítězství revoluce… Poté vyrazil z kasáren do města první revoluční regiment: rudé vlajky, rudé pásky na ruce, rudé kokardy! V čele však jel na neosedlaném koni zpustlý voják. Zlá to předzvěst.

Po proklamaci Petrohradského sovětu se stal velitelem protibolševické Dobrovolnické armády. – p.v.

6 Dobrodruhů – pozn. překl.

Krátce nato se v Petrohradu konal pohřeb obětí revoluce. Na širokém Něvském prospektu pochodovaly ve dvou kolonách, rozděleni na skupiny po sto mužích, dělníci hlavního města – jakási šedočerná masa lidí. Tupým pořadovým krokem táhli kolem. V čele průvodu nesli mrtvé v rakvích. Nad nimi vlál nekonečný počet rudých praporů se zlatými nápisy a stále nanovo zaznívala píseň ruské revoluce (úprava Marseillaisy[7]):

„Povstaň, lide dělnický…“

Potom opět ticho, slyšet byl jen stejný krok tisíců; zvony kostelů nesměly zvonit, kněží nesměli žehnat hroby, kostelní sbor nesměl zpívat.

Tak se davy táhly po několik hodin. Atmosféru naplňoval tichý vztek – ono ticho před bouří, které v sobě má vždy něco hrozivého.

Během prvních týdnů po revoluci v ulicích Petrohradu běsnila anarchie. Neuběhla noc, aniž by na mnoha místech v tutéž dobu nezuřily divoké přestřelky. „Osvobození“ vojáci se zmocňovali jednoho vinného sklepa za druhým; a zatímco jeden oddíl vpadl do skladu s kořalkou a bezmyšlenkovitě se opíjel, následoval ho druhý a třetí, aby získali velmi oblíbenou – během války zakázanou – ohnivou vodu. Každou noc docházelo k bojům, jež pokaždé stály mrtvé; ti, kteří zůstali ve sklepích, však nezřídka bídně utonuli ve vytékajícím víně či kořalce. Klid nastal, až když byly všechny známé sklady vypleněny. Tyto události se opakovaly i ve všech ostatních městech.

Mezitím se celou říší valila ohnivá vlna. „Zem a svoboda“ bylo odjakživa zvolání ruského sedláka. Domníval se, že

7 Marseillaisa [marsejéz] (La Marseillaise) je revoluční píseň, státní hymna Francouzské republiky; v průběhu 19. a 20. století byla oblíbenou písní revolučních hnutí. Roku 1917 byla v období mezi Únorovou a Říjnovou revolucí nakrátko též hymnou Ruska. – p.v.

to, co mu po desetiletí garantovala Stolypinova[8] agrární reforma, difamovaná liberály jako „reakcionářská", může nyní realizovat obratem ruky. „Socialisace půdy" probíhala oním primitivním způsobem, který zřejmě navždy zůstane pro revoluční dobu typický: obyvatelé vesnice napochodují ke statkáři, odtáhnou pryč, co není přibito nebo připevněno řetězem, zničí nábytek a umělecké předměty, roztrhají cenný obsah knihoven a nakonec celý selský dvůr podpálí. To se v Rusku opakovalo v tisících případů a někdejší statkáři mohli být šťastni, že našli úkryt ve městech nebo v zahraničí.

V armádě se opět spustily tytéž anarchistické pudy. Tisíce důstojníků musely za vítězství revoluce zaplatit svými životy. Pracně udržovanou disciplínu neustále podkopávali štváči přijíždějící z Petrohradu. Milionová armáda se proměnila v bezectnou lidskou hromadu. Děsivá porážka na řece Stochid, později ostudný úprk z Ternopile, byly důkazy stále více se rozmáhající zkaženosti morálky. Kerenskij se stal nejvyšším komandantem a v této funkci objížděl hraniční oblasti a frontu. V jednom městě padal kolem krku revolučním gymnasistům, kteří jej vítali, jinde zase po svém projevu omdlel; na frontě samé pak chtěl, aby kolem něj defilovaly regimenty. Vojáci se však zdráhali, posadili se na trávu a na „nejvyššího komandanta" kašlali. Ten následně nepostavil náčelníky revolty před vojenský soud, nýbrž šel za vzdorujícími jednotkami a přemlouval je, aby byli přeci jen „rozumní". Doma v parlamentu pak hystericky hulákal: *„Vy nejste žádní revolucionáři, nýbrž*

8 Pjotr Arkaďjevič Stolypin (14. dubna 1862 Drážďany, Sasko – 18. září 1911 Kyjev, Ruské impérium) byl ruský předrevoluční politik a ministerský předseda Ruska v letech 1906 až 1911. Jeho agrární reformy se snažily vybudovat vrstvu bohatého rolnictva, která by hospodařila na soukromé půdě, což znamenalo v podstatě privatisaci obščiny a kapitalisaci ruského zemědělství. – p.v.

obyčejní vzpurní heilóti[9]." Těmi však nebyli jen oslovení, nýbrž především on sám, advokát KERENSKIJ, který mezi dělníky vystupoval v dělnické blůze, v někdejší carově ložnici však zpíval operetní písně.

Koncem října 1917 opět zuřily v ulicích obou ruských hlavních měst nejnesmiřitelnější boje. Chaos šířící jednotky byly nyní připraveny k úderu a jaly se útočit. Nadarmo kázali ruští patrioti ve dne v noci ze všech možných památníků klid a pořádek; zbytečně se pokoušeli vysvětlit národu, že každý převrat uvrhne vojsko do nové katastrofy... Slyšel jsem káravá slova vojáků pronášená v Moskvě ze Skobelevova památníku, úpěnlivě prosebné hlasy ze zákopů, plačící ženy, jež prosily o život pro své muže. Všechny tyto hlasy však byly přehlušeny lidmi, kteří z týchž podstavců slibovali mír, svobodu a chléb. Koncem října bolševici prosadili svou vůli!

9 Jako Heilóti se v období starověkého Řecka označovala skupina nesvobodných obyvatel z Lakonie a Messenie (části Sparty). Šlo o jakýsi zvláštní druh otroků sloužících celému státu na těžké práce. – p.v.

IV. Bolševické vítězství

Teď se teprve ukázal charakter ruské revoluce. Od konce roku 1917 se Rusko nalézá ve znamení jak instinktivně, tak plánovitě prováděného vyhlazování všeho, čemu říkáme kultura. Ukrutná vzpoura tupé masy čítající miliony, ve které začala znovu pulsovat stará tataro-nomádská orientální krev, odhazovala vše, co se zdálo být zavedeno z Evropy, ba dokonce i to, co ruský člověk vlastními silami sám vytvořil. Jmenovitě v Petrohradu a Moskvě začalo cílené pronásledování ruské národní inteligence. Důstojníci, bývalí úředníci, spisovatelé známí jako ruští národovci i učenci byli vystavováni nekonečným domovním prohlídkám a šikaně. Tu je odvedli, tu uvrhli do vězení, nebo bez soudu zabili. Zpočátku (před příchodem bolševiků) ještě budilo pozdvižení, když byli Šingarew a profesor Kokoškin, kteří oba leželi v lazaretu, jedné noci vyrušeni hordou neznámých vojáků a zastřeleni. Profesor Kokoškin byl ctitelem „bohonosného národa", Šingarew, demokratický poslanec Dumy, léta obětavě sloužil svému národu coby venkovský lékař. Později se tyto případy množily, aniž by ruská inteligence byla schopna se proti tomu postavit. Nechala se postupně zaškrtit, vyhubit. S hrůzou se v Petrohradu hovořilo o Gorochovského ulici č. 2, kde přebýval komisař pro boj s kontrarevolucí Mojsej

Uricкij[1]; vědělo se, že tam zmizely tisíce lidí, kteří se už nikdy nevrátili. Krvavé běsnění, které zachvátilo národ, bylo již nezkrotitelné, a to jen proto, že bylo dennodenně podněcováno zprávami bolševického tisku o velikých kontrarevolučních spiknutích, která mají ničit všechny „výdobytky revoluce". Při tom se nešetřilo vykreslováním trestů, které na kontrarevolucionáře v případě dopadení čekají.

Vedle toho probíhal systematický boj proti církvi. Výuka náboženství byla zakázána, duchovní vyhnáni ze svých klášterů a bytů, nezřídka byli zastřeleni. Případy, kdy během mrazivé ruské zimy vytáhli popa z jeho chatrče a tak dlouho ho polévali vodou, až ztuhl v jeden ledový sloup, nebyly ojedinělé. V Charkově a ostatních městech ukřižovávali duchovní na dveřích kostelů.

Ruský národ ovšem v otázkách náboženské perzekuce projevoval natolik tuhý pasivní odpor, že se sovětská vláda po nějaké době rozhodla dát přednost osvědčené metodě duchovního rozkladu před přímým fyzickým působením v této oblasti. Proto se ve všech městech pořádala protináboženská propagandistická shromáždění, plakáty a brožury vysvětlovaly národu, co je ono „opium", jak nazývali náboženství, tím, že ode mše ke mši přednášeli o svých „vědeckých poznatcích" (jednou z hlav této propagandy byl Žid Spitzberg). Nicméně všechna tato námaha nepřinášela příliš ovoce. Moskevské a petrohradské kostely nebyly o nic prázdnější, modlící se davy lidí před kaplí Iverské Matky Boží u vchodu do Kremlu často nezmizely ani celé dny a cosi nedefinovatelného odrazovalo i samotné rudo-

1 Moisej Solomonovič Uricкij (14. ledna 1873, Čerkassy, Ruské impérium – 30. srpna 1918 Petrohrad, Rusko) byl židovsko-bolševický revolucionář. Jako šéf petrohradské Čeky byl zodpovědný za krvavé stíhání šlechty, armádních carských důstojníků, duchovních a věřících. V předrevolučních časech byl spojkou jednoho ze sponzorů revoluce Israela Lazareviče Helphanda. – p.v.

gardisty (pokud to byli Rusové), aby násilím zasáhli. Dokonce docházelo i k tomu, že – ač úhlavní nepřátelé církve – sundávali před svatými obrazy čepice z hlav.

Starý patriarchát byl za TICHONA[2] v Rusku znovu obnoven a národ ve své nejhlubší nouzi zase pomalu začal naslouchat církvi, třebaže dnes nelze popírat, že se vůkol šířila tupá apatie.

V březnu 1922 přešla sovětská vláda k opětovnému útoku na církev. Tentokrát se soustředila především na celý její majetek. I když už bylo ledacos rozkradeno, některé kostely i zcela vypleněny, tak si kláštery a některé další svatostánky uchránily nespočet cenných svatých obrazů, svícnů a drahých kovů…

Více než 10 000 náboženských institucí postihlo plánovitě provedené loupežné tažení sovětských diktátorů: i stará kaple bývalého domu kadetů v Petrohradě musela odevzdat 40 kilo zlata a 420 kilo stříbra; jen tabernákl[3] Izákovy katedrály – vyrobený z masivního zlata – vážil 200 kilo. Tula do začátku dubna 1922 odevzdala 3,5 pudů (1 pud = 35 německých pfundů) stříbra, pět kostromských kostelů 18 pudů, Penza 109 pudů stříbra, Kaluga 2,5 kilo zlata a 350 pudů stříbra, Vjatská gubernie 3,5 pudů zlata a 685 pudů stříbra. K tomu třeba připočíst obrovské poklady moskevských katedrál (do konce dubna o tom nebyla k disposici žádná data, nicméně komisař KALININ učinil odhad na přibližných 3 000 pudů stříbra…), vzácné biskupské klobouky, tiáry, jakož i svaté obrazy a šaty zdobené drahokamy… Všechny tyto nashromážděné hodnoty staleté minulosti se

2 Svatý patriarcha TICHON, narozen jako Vasilij Ivanovič BĚLLAVIN (31. ledna 1865 Toropec – 7. dubna 1925 Moskva) byl v letech 1917 až 1925 jedenáctým patriarchou moskevským a celé Rusi. V letech 1922–1923 byl komunistickým režimem držen v domácím vězení v moskevském Donském klášteře. – p.v.

3 Schránka na svatou hostii – p.v.

nyní nacházejí v rukou několika bezskrupulosních uzurpátorů, kteří je utrácí za požitky, propagandu světové revoluce, nebo jednoduše jako soukromý majetek „lidových" komisařů v zahraničních bankách… A loupež pokračuje.

O tom, s jakým cynismem kšeftovali sovětští grázlové s majetkem ruské církve, vypovídá následující korespondence v periodiku *Kul*, 1922, č. 455: Osmého dubna dorazily parníkem „Polyxena" církevní cennosti z Oděsy do Konstantinopole. Ještě téhož večera byly vystaveny v okázalých vitrínách sovětsko-ruského antikvariátu. Mezi obrazy generálů Herringtona, Nellse, markýze Garroniho atd. bylo možné spatřit dvoje vzácné kněžské šaty, kadidla, obrovské stříbrné kalichy, vázy, prsteny, řetězy – všechny s císařskou korunou, insigniemi, nápisy a monogramy cara Mikuláše II. V útrobách obchodu byly šuplíky přeplněny obdobnými cennými předměty (svaté obrazy, mince, kostelní obrazy, dokonce i musejní předměty s příslušnými čísly). Před vitrínami se brzy shromažďovalo množství ruských emigrantů. Někteří z nich běželi do krámu a křičeli: „Hanba! Na těchto věcech ulpívá krev našich umučených příbuzných!" „Jaké to nízké rouhání!" S ohledem na tyto nálady byly některé kultovní předměty, vyvolávající obzvláštní nevoli, odstraněny. Ostatní tam stojí třeba ještě teď…

K těmto židovským pošklebkům snad ani již nelze nic více dodat. Snad jen jedno, že šéfem tohoto sovětského antikvariátu je Žid Merinskij… Počátkem května dorazili zástupci židovského obchodního domu „Abraham Cohen" ze Sevastopole, aby převzali distribuci nakradeného církevního majetku.

Duchovenstvo se pochopitelně vzpíralo proti tomuto plánovanému loupežnému tažení, které bylo údajně podnikáno kvůli zmírnění hladu, údajně k dobru národa –

bolševické propagandě se místy povedlo právě sebe sama vydávat za lidi, kteří z čistého egoismu nechtějí vydávat církevní majetek. Na každém rohu ve velkoměstech křičely popuzující plakáty. Jeden z nich s titulem *„Kdo jste?"* líčí chamtivost církevních hodnostářů a pokouší se podněcovat závist nižšího duchovenstva proti vyššímu. Jiné dva zase ukazují hladem polomrtvého člověka, jenž volá: *„Mám hlad"* a vedle něj je vyobrazen vypasený, zlatem ověšený biskup. Dne 15. března 1922 vydala *Izvestija* mimořádné číslo s titulkem *„Pomyslete na hlad"*. V ní se skví mimo jiné napodobenina, která představuje patriarchu Tichona, který, posetý drahokamy, drží v jedné ruce drahocennou Bibli, zatímco druhá ruka pozvedá blýskající se kalich. Vedle něj leží na smrt hladový sedlák, jenž patriarchu prosí, aby mu kalich podal, aby za něj mohl nakoupit obilí. Církevní kníže odpovídá: *„Kalich ti vydat nemohu, neboť ho už za hodinu budu potřebovat, abych tě doprovodil do království nebeského."*

Náramně charakteristické líčení způsobů konfiskace církevního majetku přinesl sám bolševický list *Izvestija* o případu v Ivanově-Vozněsensku (průmyslové město v centrálním Rusku):

„Hlavní velký kostel ve městě se otřásl hlukem: šedé vousy, zle zářící oči… Komise k exekuci majetku kostela byla přijata křikem: »Zloději!« A ze zadních řad se ozývalo: »Vyžeňte je pryč, nakopejte je. Vy, pravoslavní!« Potom naslouchali jednomu řečníkovi (očividně jednomu z komunistů), načež ho přerušili voláním: »Dejte mu holí!« Dva neznámí lidé byli u dveří častováni nedůvěřivými výkřiky: »Přicházejí šmírovat! Jsou to zjevně bolševici!«

A před dalším kostelem, který je obklopený valem a slepýma očima pohlíží na město, se shromáždilo množství lidí. Také zde se dostavili převážně šedovousatí, přičemž jeden z nich neustále provolával: »Občané, započalo pronásledování církve, rouhání.« Jakýsi jiný občan s tlustým krkem ho podpořil: »Občané, nevěřte, že to zlato a stříbro půjde k dobru hladovějícím. Lžou vám!« Další volal: »To si všechno nacpou do kapes Židi.« Jedna procházející slečna se zastavila a povídá: »Mýlíte se.« Její slova přeblušil řev: »Je to komunistka, neposlouchejte ji!« Jiná skupina mínila: »Kolik chce ten prašivý národ ještě mít! Jen se podívejte, jak tu vyšroubovali ceny za nájmy obchodních prostor!« Jeden člověk pozvedl oči ke kostelu a hluboce si povzdechl: »Bratři, snáší se na nás temno«... a zeširoka se pokřižoval. »Už pátým rokem nás sužuje toto neštěstí.«" –

Z tohoto vyprávění přeci jasně čiší otevřené hanobení ruského člověka, arogance moci, ale také – nechtěně – ze slov občanů – skutečný hlas Ruska.

Vypukl tedy boj na život a na smrt. V důsledku oloupení o poslední prostředky se církev v Rusku stane ještě méně vzdoruschopná a sovětská vláda nečeká na nic jiného lačněji, než na okamžik, kdy jí bude moci zasadit smrtící ránu...

Nejen tyto, ale tisícero dalších podobných věcí se dějí a stále dějí nikoli jen instinktivně, nýbrž vědomě a cíleně. 23. září 1919 byl kupříkladu vydán dekret komisariátu pro vnitřní záležitosti, v němž se nařizuje registrace všech *„bývalých vlastníků půdy, kapitalistů a vyšších úředníků"* s odůvodněním, že se dopouštějí kontrarevolučních spiknutí. Dotyční „kapitalisté" byli vyzváni, aby se sami přihlásili. V opačném případě jim hrozily nejpřísnější tresty (vy-

hlášky 458, 459). Toto opatření pochopitelně neznamenalo nic jiného než započetí bezmezného teroru proti všem nepohodlným osobám, jež nejsou bolševiky.

Evropu zachvátil proud uprchlíků. Ruská národní inteligence a girondističtí čarodějovi učni hledali útočiště u svých „soudruhů" a někdejších nepřátel. V Berlíně, Římě, Paříži, Londýně, New Yorku, jmenovitě také na Balkáně, začaly vznikat větší ruské kolonie. Ruských emigrantů jsou dnes dva miliony.

Ve jménu humanity a lidské důstojnosti působil bolševismus proti válce a zasazoval se o mír, jakož i o zrušení trestu smrti coby jeden ze stěžejních bodů svého programu. Lenin a Trockij tato hesla provolávali z balkónu paláce baletky Matildy Kšešinské, který obsadili. Hypnotizované davy tehdy stály namačkány na sebe před domem a nechaly si vtloukat do hlav heslo za heslem.

Jeden z prvních pompézních dekretů sovětské vlády obsahoval také zrušení trestu smrti. V téže době však byly bez soudu zavražděny tisíce lidí! Později trest smrti opět zavedli, jen již – dobře to školení svůdci národa – toto označení přestali používat. Slovo „trest smrti" bylo nahrazeno slovy „zastřelení" nebo „nejvyšší trest".

Bezprostřední následky této justice bez trestu smrti jsou dnes dobře zdokumentovány. Z údajů, jež se podařilo nashromáždit – přičemž byly použity oficiální statistiky zveřejňované za účelem zastrašování v průběhu postupného posilování sovětské moci – se ukazuje přibližný resultát sovětsko-ruského „soudnictví" k počátku roku 1922 následovně: popraveno bylo 28 biskupů, 1215 duchovních, přes 6000 profesorů a učitelů, téměř 9000 lékařů, více než 50000 důstojníků, 260000 vojáků, skoro 11000 policejních důstojníků, 58500 strážníků, 12950 vlastníků půdy, 355250 příslušníků inteligence, 193350 dělníků, 815100 sedláků.

V. Židovské vedení

Evropanovi, nakaženému humanismem, zní jistě stále nepravděpodobně, že toto tažení proti národní inteligenci je prováděno záměrně. I když přiznáme, že se masami ruského národa zpočátku skutečně přehnala pouze slepá chuť ničit, byla tato masa každopádně cíleně hecována, aby se v důsledku boje se sebou samou okradla o své pokrevní přirozené vůdce. Rozděl a panuj byl odjakživa vojenský a politický princip; nikdo jej neprovedl vědoměji a bezohledněji než vůdci bolševismu. Je-li národ okraden o svůj duševní výkvět, tak tím coby národ přestane existovat. Pak totiž zůstane jen masa lidí, kterou lze, zná-li člověk její instinkty, přinejmenším po nějakou dobu použít k čemukoli. A zde je třeba dotknout se bodu, bez kterého je naprosto zbytečné pokoušet se rozumět bolševismu: Židovstvo. Nikdy v životě by se takto systematické likvidování národní ruské vůdčí elity nekonalo, kdyby v čele převratu stáli Rusové. Tentokrát však všechny Rusům nepřátelské národy a rasy pohlížely na tento osvědčený systém likvidace jako na skokanský můstek své moci, jejž také bezezbytku využily.

Je všeobecně známo, že skutečným diktátorem Sovětského Ruska je Žid Leo Trockij (Leib Braunstein). Ten již celých 25 let s neutuchající nenávistí energicky pracuje

na zničení Ruska. Poté, co byl v roce 1898 zatčen kvůli revolucionářským pletichám, žil mezi lety 1903–1905 ve Švýcarsku, kde spolupracoval s pozdějšími židovskými vůdci revoluce Axelrodem (známým také v Mnichově) a Martov-Zederbaumem. V roce 1905 při vypuknutí revoluce jel na falešný pas do Petrohradu a již tehdy byl předsedou tamní dělnické rady. Po tehdejším nezdařeném bolševickém pokusu uprchl Trockij opět do zahraničí. Na počátku války se zdržoval ve Švýcarsku, poté žil v Paříži (u svého rasového soudruha M. Rappoporta), později byl vykázán do Španělska, odkud jel do New Yorku, kde sbíral potřebné destruktivní síly k plavbě do ruského hlavního města, do „rudého Petrohradu"!

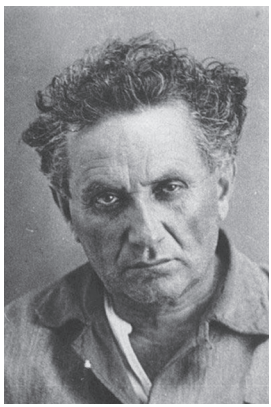

Grigorij Jevsejevič Zinovjev

Společně s Trockým jel rovněž i Zinovjev[1] (Radomylskij-Apfelbaum) s pár stovkami svých dalších sourasovců z New Yorku do Ruska. Na svědomí má tisíce vražd. Tento kudrnatý vypasený Žid je snad tou nejodpornější postavou celé sovětské vlády. Buď jak buď, on je diktátorem severní komuny a předsedou výkonného výboru 3. internacionály[2].

1 Grigorij Jevsejevič Zinovjev, vlastním jménem Hirsch Apfelbaum, známý také pod pseudonymem Ovsej-Geršon Aronovič Radomyslskij (1883–1936) byl ruský Žid působivší jako bolševický revolucionář; až do roku 1917 stálý pobočník Lenina. Podle bolševického listu *Izvestija* nechal ještě před oficiální proklamací Rudého teroru zabít v Petrohradu 512 rukojmích; byl předsedou petrohradského a leningradského sovětu a šéfem výkonného výboru Kominterny. – p.v.

2 Kominterny – p.v.

Maxim Maximovič Litvinov

Obzvláště nebezpečným spikleneckým typem je známý Karl Radek[3] (Sobelsohn), syn jisté židovské majitelky bordelu v Krakově a rakouskou policií pro své zločinecké prohřešky intensivně hledaný apoštol humanismu. Dále je hodno jmenovat „diplomata" Meiera Henocha Litvinova[4] (Finkelsteina). Svého času dal dohromady bandu lupičů a později byl předveden kvůli podílu na ozbrojené loupeži pošty v gruzínském Tbilisi ze 13. června 1906. Tehdy se mu podařilo uniknout soudům, když uprchl do Paříže. Tam u něj byla provedena domovní prohlídka, během níž se našly věci, které uloupil. Na tyto kadety navazuje konec konců celá plejáda ostatních potomků Israele. Vyjmenoval jsem je v jiné publikaci (*Totengräber*

3 Karl Radek, rozený Karol Sobelsohn (1885–1939), byl haličský Žid, v Polsku, Německu a sovětském Rusku působivší jako novinář a revolucionář. Zpočátku byl aktivní v polské a německé sociální demokracii. Byl jedním z důvěrníků Lenina během jeho švýcarského exilu. V prosinci 1920 se stal sekretářem výkonného výboru Kominterny pro Německo. Aktivně se podílel na aktivitách komunistů v Německu; otevřeně podpořil „Hamburské povstání" Komunistické strany Německa v r. 1923. Byl redaktorem bolševických novin *Izvestija* a *Pravda*. Ve 20. letech byl členem ústředního výboru Komunistické strany Ruska (později Všesvazové komunistické strany). – p.v.

4 Maxim Maximovič Litvinov, vlastním jménem Meir Henoch Mojsejevič Vallach-Finkelstein (1876–1951), byl židovský revolucionář působící v Rusku a v letech 1930–1939 třetí sovětský lidový komisař pro zahraniční věci. Na počátku své politické kariéry hojně užíval pseudonymy, mj. Maxim Litvinov, Papaša, Maximovič, M. G. Harrison a David Mordechaj Finkelstein. Po říjnové revoluci byl Leninem pověřen jako sovětský zástupce v Británii. Poté působil jako sovětský diplomat. Převážně jeho zásluhou ukončila Británie ekonomickou blokádu bolševického Ruska. V roce 1933 jeho úřad přesvědčil Spojené státy americké k oficiálnímu uznání Sovětského svazu. – p.v.

Rußlands, Deutscher Volksverlag), na kterou tímto odkazuji včetně tam otištěných kreseb a fotografií. Budiž na tomto místě pouze konstatováno, že mezi 550 zdokumentovanými lidovými komisaři roku 1921 bylo celých 30 Rusů, 34 Lotyšů, několik Maďarů a Poláků a – 447 Židů!

Celé toto hejno židovských zločinců stmelil instinkt a plán. Instinkt proto, že Židé v Rusku a v ruském národě spatřili své národní povaze odporující princip, jelikož Rusko stále ještě odolávalo bursiánským pokusům o vykořisťování, jež mezitím na Západě docílilo nadmíru zářných výsledků. Tento instinkt se ovšem dávno rozvinul v plán. Na tolik nenáviděné „Protokoly sionských mudrců" ani není třeba poukazovat. Po smrti světoznámého bankéře Jakoba Schiffa sami Židé vytrubovali do celého světa, že to byl právě on, kdo financoval japonskou válku proti Rusku, válečné zajatce vystavoval revolucionářské propagandě a taktéž stál za ruskou revolucí roku 1917. Tyto věci se nám dnes jeví tak průhlednými, že je není třeba dále rozvádět. Budiž pouze podotknuto, že na všech místech Evropy existovaly bolševické školy, od Zürichu po Capri. Slavnými učiteli byli již dlouho před válkou Židé Rappoport, Mandelstamm a – Trockij.

Tito zločinci si zcela správně řekli, že národ lze s úspěchem vést a zneužít jen tehdy, když se odstraní jeho vůdci. Z tohoto a jen z tohoto důvodu byl již tak zdecimovaný, vyhecovaný, ba skoro napůl šílený Rus vybičováván stále novou a novou propagandou, aby běsnil proti vlastní krvi. A na místo vyhnaných nebo zavražděných vůdců nastoupili židovští spiklenci. Během staletí talmudistickou dialektikou vypěstované umění svádět – to je charakteristický rys bolševických metod. A jistě není náhoda, že mezi 41 dirigenty sovětského tisku je 40 Židů. Jediný Rus mezi nimi,

Jakub Ganěckij

Maxim Gorkij[5], opustil sovětský ráj již na konci roku 1921, aby si v německém Nauheimu odpočinul od myšlenek, jež ho pronásledovaly za to, že dennodenně zrazoval svůj národ.

Židovské mozky v hlavních městech se pochopitelně záměrně postaraly o to, aby i sovětská zastupitelství v zahraničí, tzn. židovsko-bolševické zahraničně-politické nástroje, ležely v rukou sourasovců. Vedoucím mírových jednání jak s Německem, tak s Polskem byl Adolf Joffe[6] s chotí (viz str. 145), jako vyslanec v Rize úřadoval Fürstenberg-Ganěckij[7], ve Vídni Varšavskij-Bronskij a Liefschitz, v Praze Gillersohn, v Římě

5 Maxim Gorkij, vlastním jménem Alexej Maximovič Peškov (1869–1936), byl ruský spisovatel, dramatik, básník a bolševický revolucionář, průkopník socialistického realismu. Ač zastánce bolševického uchopení moci, kritizoval jeho metody a odebral se proto r. 1921 do exilu, ze kterého se vrátil až r. 1931 po nástupu Stalina k moci. – p.v.

6 Adolf Abramovič Joffe (1883–1927) byl v Rusku činný židovský revolucionář a blízký přítel Trockého. Jeho otec vlastnil prakticky veškeré sítě poštovní a osobní přepravy na Krymu. Studoval medicínu v Berlíně, kde se seznámil s židovským psychiatrem Adlerem; zajímal se o Freudovu „psychoanalýzu". Na přelomu let 1917 a 1918 byl šéfem delegace vyjednávající za Rusko Brestlitevský mír. Působil v mnoha vysokých funkcích sovětského aparátu: Byl sovětským vyslancem v Německu, vyjednavačem Rižského míru, velvyslancem v Číně, Velké Británii a Rakousku. Byl věrným stoupencem Trockého, po jehož vyloučení z komunistické strany spáchal sebevraždu. – p.v.

7 Jakub Ganěckij, původním jménem Jakov Stanislavovič Fürstenberg (1879–1937), byl židovský revolucionář působící v Polsku a Rusku. V roce 1914 se mu podařilo vyjednat propuštění Lenina z polské věznice, čímž mu umožnil útěk do Švýcarska. Během První světové války byl úzkým spolupracovníkem Parvus–Helphanda při jeho obchodních aktivitách v Dánsku a Švédsku; hrál tak klíčovou roli při operacích, které rozpoutaly revoluci a umožnily svrhnout cara. – p.v.

Vorovskij, v Miláně Mendelsohn, v Tallinu Litvinov-Finkelstein, v Londýně střídavě Liebermann a Rybalskij (momentálně Rus Krasin pod vedením Radek-Sobelsohna).

Vyjmenovat všechny ostatní slouhy této židovské společnosti by dnes naplnilo celé svazky knih. Tolik ve stručnosti z německého pohledu. Židovská podstata této destruktivní práce je zastírána německými jmény, takže zmatený německý dělník ani netuší, s kým má vlastně tu čest a za koho je připraven dát hlavu. V Berlíně tak například patřil k bolševickým vyslancům jistý chlap jménem Felix. Šlo o Žida Rakowa, pravou ruku Radek-Sobelsohna. Další z nich si nechával říkat James, což byl pro změnu Dr. Reich, vedoucí ilegálního západoevropského sekretariátu, požitkář první třídy, obklopený armádou kokot[8], které mohl vydržovat díky ročnímu rozpočtu ve výši několika set milionů marek. Jistý pan Heinrich alias Süsskind, pocházející z krásné Haliče, byl „Rudému praporu" vnucen coby šéfredaktor (jiný Žid tamtéž, Werner Scholem, rovněž zásoboval německé dělníky „duševní" potravou); pan Leo, ve skutečnosti Borochovič, působil rovněž ve prospěch svých velkých pánů a bratří, kteří jej, když byl zatčen a vyhoštěn, dostali opět ze spárů pruské policie. Dále k té fajnové společnosti patří pan Berger alias Maslov, pan Schmidt, dříve Guralskij, paní Ruthová, ve skutečnosti Friedländerová. Mimo ně lze jmenovat ještě následující Židy: Jukovský (pro zvláštní úkoly), Erlanger (sekretář), Grusenberg, Raswianský, Gordon (delegován petrohradskou komunou), paní Kantorowiezová,

8 Kokotte – něm., cocotte fr., ž. – žena vytříbeného chování, nechávající se bez závazků vydržovat bohatými muži; v 60. letech 19. stol. byl výraz užíván také pro muže přehnaně hledící na své oblečení – odpovídá dnešnímu „fintil", „šampon". – p.v.

pánové Eiduk, Ansky, Spielmann, Bobrownitzky, David Rosenbaum a tak dále, a tak dále.

Obsazení postů se občas střídá tak, že jeden agent pouští své místo v Berlíně, aby nějaký čas působil v Praze, Paříži nebo Varšavě, zatímco tamní bolševici zase mezitím oblažují Německo.

Obrázek sovětské mise je ve všech státech tentýž jako v Berlíně.

Ve Stockholmu patří ke špičce sovětských diplomatů například také kvůli incestu odsouzený „soudruh" Sachs. Vedle něj „pracovali" pánové Scheersohn, Černjak, Ochel, Cohen (Cogan), Leo Geller atd. se všemi židovskými spekulanty švédské bursy a revoluce. Takzvaná „obchodní" smlouva, uzavřená počátkem března 1922 mezi Švédy a Sovětským Ruskem, zajišťuje celé této společnosti práva diplomatického zastoupení, především však pro jejich podvratnou činnost naprosto nezbytné právo exteritoriality.

Na dálném východě si sovětská vláda coby svého zástupce vydržuje Krasnoščokova-Sobelsohna, v Persii pracuje ku cti svého přítele Trockého pan Rothstein. Vyslancem Spojených států v Teheránu je emigrant z Rakouska, rabín Saul Kornfeld, ve Švýcarsku jsou to bratři Schermannovi...

O plánovité realisaci židovského programu sovětskou vládou, jež údajně nezná žádné rasy, dnes nemůže žádný nestranný člověk ani na vteřinu pochybovat. K tomu se budu ještě častěji vracet. Každý nový hospodářský, politický nebo kulturní podnik bolševiků je toho vždy novým důkazem.

VI. Hospodářský úpadek

Pod falešnou záminkou vydobytí míru pro ruský národ a jeho hospodářského osvobození od zahraničí se bolševikům podařilo uplatit davy a posléze se v malé bezskrupulózní menšině chopit politické diktatury. Socialisace podniků, kontrola dělníků a dělnické gardy byly jen dalšími svůdnými bojovými pokřiky.

„Socialisace" byla realisována tak, že soukromí majitelé byli vyhnáni ze svých továren nebo zabiti. Vyštváni byli rovněž i přísní ředitelé a inženýři. Na jejich místo nastoupily dělnické rady. Skutečným důsledkem těchto opatření byl nejprve nepřetržitý pád hospodářských výsledků.

Samotný dříve kvetoucí ruský metalurgický průmysl například ilustruje absolutní neschopnost nového režimu vykonávat jakoukoli skutečnou práci. Před válkou Rusko vyrobilo 195 milionů pudů výrobků z litého železa. Během války produkce ještě významně stoupala, aby za časů bolševismu klesla až na bod, jenž se rovná produktivitě za dob Petra Velikého.

Jistý bolševický specialista uvádí v čísle 246 listu *Pravda* (1921) následující údaje:

Ruskou produkci slitiny (bez polských území) reflektuje následující tabulka:

Rok	Množství v milionech ruských pudů
1916	233
1917	190
1918	34
1919	4 (!)
1920	7
1921	necelých 7

Za dob Petra Velikého činila produkce 6,6 milionů pudů. Bolševická statistika chladně přiznává „krach vysokopecní produkce" a konstatuje, že vinu na tom nese nedostatek topného dřeva, a to že je opět následkem potravinové nouze. Na Uralu bylo koncem roku 1921 v provozu přibližně 5–8 vysokých pecí; na jihu Ruska, kde dříve stálo 65 podniků, je od roku 1920 v provozu pouze jeden jediný.

Všechny návrhy minimálních programů určených k realisaci se ukázaly jako neproveditelné. Na to by se kupříkladu na Uralu býval musel zvýšit počet dělníků ze 38 000 na minimálně 60 000, což je s ohledem na hlad, který tam již delší dobu řádí, naprosto vyloučeno. Kromě toho bylo nezbytné navýšit dodávky uhlí. Aby bylo například možné splnit nejvyšší produkční plán o 17 milionech pudů uhlí, bylo by zapotřebí o 47 milionů[1] více, než se podařilo s nejvyšším vypětím celkově vytěžit.

K tomu ještě připočítejme téměř naprostý rozvrat železniční dopravy, jež je s to přepravit za rok pouze 2 400 milionů pudů místo 15,5 miliard z doby před válkou. Stát musel doplatit obrovské sumy a 13. prosince 1921 lidový komisař dopravy Dzeržinskij prohlásil, že je třeba propustit 340 000 železničářů a 65 000 zaměstnanců lodní dopravy,

1 Zřejmě jde o chybu autora či vydavatele originálu, jelikož ve větě uvedená čísla vzájemně nedávají smysl. Vzhledem k souvislostem v textu se lze domnívat, že „nejvyšší produkční plán" činil 117, resp. 170 milionů pudů. – p.v.

aby se schodek snížil (*Krasnaja gazeta*, 14. prosince 1921). V „dělnické" republice tedy s chladnokrevným úsměvem na rtech vyhodí na ulici téměř půl milionu dělníků s rodinami. A celý „dělnický" tisk, který jinak při propouštění několika stávkujících tolik naříká – o této skutečnosti mlčí jako hrob.

Moskevský deník *Ekonomičeskaja žizň* roku 1922 líčil situaci v barvách poněkud veselejších.

V roce 1913 měla ruská železnice přepravit 8 miliard pudů (není to pravda: bylo to 15,5 miliard), přičemž transport 8 000 pudů přišel na 88 rublů.

Roku 1914 stál tento náklad 102 rublů, r. 1915 115 rublů, r. 1917 600 rublů (požehnání revoluce!) a roku 1918 to bylo 4 850 rublů. Manko pro stát činilo v roce 1918 za každých tisíc pudů 1 625 rublů!

Za rok 1922 zvládla sovětská vláda poukázat na účet drah pouhých 48 milionů rublů ve zlaté měně. To znamená, že z dostupného vozového parku je možné uvést do provozu pouze pětinu až šestinu, z čehož vyplývá, že místo 18 000 pudů každodenního nákladu lze naložit pouze 3 500 vagonů. Uvážíme-li, jak tvrdí sovětský list, že nakládky nezbytné pro železniční techniku činí denně asi 1 200 vagonů a topný materiál si vyžádá kolem 2 000 vagonů, plyne z toho, že náklady zatížené daní z nerostných surovin, náklady pro národohospodářskou radu a nakládky topného materiálu pro soukromé osoby nelze v zimě realisovat.

Ruku v ruce s úpadkem průmyslu jde také naprostý rozvrat financí.

Neschopnost vytvořit jakékoli hodnoty podnítila inflaci, jakou dosud ani náznakem nezažil žádný stát. Státní tiskárna cenin je jediný podnik, který má v Rusku nepřetržitě co na práci. V současné době už tiskne bankovky v hodnotách 100 000,– , 1,5, 5 ba dokonce 50 milionů rublů,

a není schopna ani zdánlivě vykrýt potřebu. Koncem roku 1921 musela „vláda" jen na dlužné listopadové výplaty vytisknout bankovky v hodnotě 90 miliard.

Devátý sjezd apaticky naslouchal projevu finančního komisaře Krestinského, který uvedl oběh bankovek sovětské vlády v těchto číslech:

Rok	**V miliardách rublů**
1918	34
1919	162
1920	963
1921	1 096

Pro rok 1922 se na prvních 9 měsíců předpokládalo 20 000 miliard rublů – tato suma však byla už dávno označena za nedostatečnou a velký projekt musel být nově přepracován, neboť se zjistilo, že i veskrze skromné příjmy byly kolosálně přeceněny.

Mezitím se ukázalo, že finanční komisař situaci vylíčil přeci jen příliš růžově. Dobře informovaný korespondent listu *Berliner Tagblatt* na počátku února hovořil o oběhu bankovek v objemu tří trilionů rublů; začátkem března informovala Liga studia bolševismu o 10 trilionech, profesor Šmelev udával 3. prosince 1922 sumu 17 593 600 000 000 rublů. Nad takovými čísly zůstává rozum stát.

Kupní síla rublu se tak v průběhu let dotkla absolutního dna, jež nesnese srovnání. Jen dva příklady:

	19. listopadu 1921	**13. ledna 1922**
1 libra šterlinků	475 000 rubů	1 110 000 rublů
1 dolar	140 000 rublů	280 000 rublů
1 papírová marka*	400 rublů	1 300 rublů

** „Papírová marka" bylo oficiální označení německých bankovek za Výmarské republiky vydávaných během inflačních let 1919 až 1923.*

K tomu ještě malá statistika cen potravin v Sovětském Rusku:

	19. listopadu 1921	**13. ledna 1922**
1 libra brambor	1 200 rublů	4 000 rublů
1 sleď	8 800 rublů	61 000 rublů
1 pud žitné mouky	227 000 rublů	10 738 000 rublů
1 pud pšeničné mouky	520 000 rublů	30 000 000 rublů
1 libra másla	56 000 rublů	278 000 rublů
1 pud sena	70 000 rublů	249 000 rublů

Tyto údaje zveřejnily 8. února 1922 bolševické noviny *Ekonomičeskaja žizň*. Vývoj šel od té doby stále stejným směrem.

9. dubna stál v Moskvě jeden pud pšeničné mouky 15 až 16 milionů sovětských rublů, jedna libra tmavého chleba stála 120 000 rublů, jedna libra cukru 850 000 rublů, 10 vajíček 1 200 000 až 1 400 000, sklenice mléka 65 000, jedna libra másla stála milion, láhev šampaňského 20 milionů, pár holínek 22 milionů a lístek na tramvaj 75 000 rublů.

Osmého dubna stanovila sovětská vláda následující kurzy:

1 libra šterlinků	3 300 000 rublů
1 francouzský frank	60 000 rublů
1 dolar	750 000 rublů
1 švédská koruna	190 000 rublů
1 říšská marka	3 000 rublů
10 zlatých rublů	4 000 000 rublů

To je ovšem pouhý klam, neboť skutečná tržní cena byla podstatně vyšší: 1 libra šterlinků stála 11 milionů rublů, 10 zlatých rublů stálo 11,5 milionů, jeden karát briliantů 230–250 milionů. Německá říšská marka stála 8 000–9 000

rublů (*Rigasche Rundschau*[2] č. 86, 1922). Konec tohoto šílenství se vůbec nedá odhadnout.

Pozoruhodná jsou rovněž přiznání zastupujícího finančního komisaře Sokolnikova[3], jež byl jmenovaný nucen učinit na sjezdu komunistické strany Ruska, konaném v dubnu 1922. Sokolnikov pomocí diagramu ilustroval vývoj hospodaření s papírovými penězi Sovětského Ruska. Potom se výkyvy z roku 1920 i počátku 1921 jevily poměrně nízké; od léta však započalo strašlivé nabobtnávání emise bankovek. V srpnu 1921 bylo vydáno 702 miliard rublů v papírových penězích, v září 1000 miliard, v říjnu 2000 miliard, v listopadu 3365 a v prosinci dokonce 7700 miliard! Každý měsíc vykazoval navýšení emise o celých 100 procent. V posledních čtyřech měsících roku 1921 tak bylo dáno do oběhu 14000 miliard rublů, zatímco do té doby, tj. v průběhu celé revoluce, bylo vydáno „pouze" 300 miliard. V lednu 1922 vytiskla sovětská vláda 12500 miliard, v únoru 18800, v březnu 24000 miliard rublů. Sokolnikov jako „zlepšení" konstatoval, že měsíční navyšování již nečiní 100, nýbrž „už jen" 40 až 50 procent. Přesto předpovídal zhroucení financí... A s tímto „státem" uzavřelo Německo v Rapallu spojenectví! Neříká se tomu náhodou „pozvat nemocného k sobě domů"?

2 Německy píšící deník v hlavním městě Rize, tehdy na části livonského území čerstvě vzniklého státu – Lotyšska. – p.v.

3 Grigorij Jakovlevič Sokolnikov, vlastním jménem Girš (z něm. Hirsch) Jankelevič Brilliant, 15. srpna 1888, Romny, Ruské impérium – 21. května 1939, Moskva, SSSR, byl židovský bolševik, sovětský politik a diplomat; zpočátku zastupující, od listopadu 1922 pak řádný lidový komisař pro finance. – p.v.

Celkový hospodářský život Ruska je jedno velké oblafnutí Západu. Protože i když vlastní statistiky nemohou před Moskvany zastřít ceny na trhu v Moskvě, celosvětový marxistický tisk (jen samotný komunistický, který se zcela inspiruje Moskvou, zahrnuje na 500 různých novin) přináší projevy, pronášené na sjezdech, o znovuobnovování ruského průmyslu, plánech výstavby dopravního sektoru atd. Obrovská čísla vzbuzují v dělnících na západě ohromný respekt, a tak je celý svět cíleně hypnotisován a maten. A třebaže se v marxistickém táboře tu a tam ozývají protestující hlasy, přesto tam nikdo nežádá odstoupení zločinců, kteří takto bohatou zemi uvrhli v takové neštěstí. Ať už díky tomu zhyne, kolik milionů Rusů chce, jen žádnou „reakci" v Rusku!

Nyní všichni komunisté horují o elektrifikaci celého ruského jihu. Přesto, že ještě nikdo ani nehnul prstem, plány a návrhy jako by bezustání pršely z nebe. K tomu si dovolím zmínit jeden charakteristický případ. – Již před 4 lety chtěla sovětská vláda elektrifikovat Rusko. Někteří „inženýři" tehdy vykoumali grandiosní projekt zásobování celého severozápadu Sovětského Ruska dvěma obrovskými turbínovými elektrárnami. Jedna z nich byla plánována na řece Volchov, druhá na Sviru[4]; každá z nich měla mít výkon 100 000 a více kilowattů. Celý tento podnik dostal jméno „Správa pro výstavbu vodních elektráren na Sviru". V Petrohradě vyčlenili jeden velký dům, přijali zaměstnance; plánovalo se, psalo, mluvilo... Nakoupilo se obrovské množství materiálu, na Svir se nejprve poslalo 500 dělníků (plánovány byly 3 000); nivelovalo se, kopalo, cementovalo; noviny se mohly přetrhnout v psaní o obrovských výkonech Sovětského Ruska. – Čas ovšem

4 Svir je řeka v severovýchodní části Leningradské oblasti v Rusku. – p.v.

plynul, aniž by se čehokoli dosáhlo; obstarávání potravin pro dělníky bylo stále těžší, jelikož nejvyšší finanční komisař (někdejší montér Siemens & Halske, Berlín) už nechtěl dávat peníze.

V roce 1920 na „elektrickém" Sviru pořád sedělo týchž 500 dělníků. Utratilo se přes čtvrt miliardy rublů, vylilo se mnoho cementu a potom – po dvou letech – byla celá komedie u konce, „práci" jednoduše vzdali. Ruští dělníci, dělníci ze Západu včetně továrníků byli – jak už se stalo několikrát – voděni za nos.

K tomu viz spis jednoho očitého svědka, ing. Kolshorna, *Russland und Deutschland* stojící skutečně za přečtení. Co se týče literatury, ze které člověk může získat vhled do dnešního Ruska, tak je namístě jmenovat především ruské noviny. Demokratický *Rul*, sociálně-revoluční *Golos Rossiji*, *Ruskaja sila*, monarchistická *Grjaduščaja Rossija*, bolševický *Novy mir*, od dubna *Nakanunje* (všechny k dostání v Berlíně); *Poslědnija novosti* (Paříž), *Ruskoje djelo* (Sofie), *Novoje Vrjema* (Bělehrad) a další; bulletiny monarchistických spolků v Berlíně, Římě, New Yorku, především však bolševické noviny v Petrohradě, v Moskvě, stejně jako ve velkých provinčních městech (tedy *Pravda a Izvestija*). V německém jazyce nepřetržitě informuje *A.B.L.–Korrespondenz* (Berlín) a *Wirtschaftspolitische Ausbau-Korrespondenz N.P.A.* (Mnichov) o otázkách východu. Se statisticky zajímavým (jinak ale bezvýznamným) materiálem vydal několik brožur Východoevropský institut. Profesor Ballod napsal krátký spis *Sovětské Rusko*[5], prof. von Freytagh-Loringhoven *Vývoj bolševismu v jeho*

5 Orig. *Sowjet Rußland*. – p.v.

zákonodárství[6], méně doporučeníhodná jsou díla Alfonse PAQUETA, úplně hloupá jsou pak ta od Alfonse GOLDSCHMIDTA. V ruském jazyce vyšlo v poslední době několik hodnotných publikací: od profesora PESTRSHETZKYHO a VON TÖRNE *V Leninově říši*[7]. Jako román je koncipováno velkolepé čtyřdílné dílo generála KRASNOVA *Od dvojitého orla k rudému praporu*[8]. Brzy vyjde v němčině. MEREŠKOVSKÉHO *Z Říše antikrista* je jen hysterický výlev.

Nyní, jak bylo řečeno, začala „elektrifikace" Ruska nanovo a pro rok 1922 tentokrát vybrali jih. Sice se tam „pracuje" už celého jeden a půl roku, aniž by bylo možné zaznamenat byť jen nepatrný výsledek, ale moskevští páni bezpodmínečně potřebují propagandistický materiál, a tak tedy začala ona stará známá komedie nanovo.

Není účelem na tomto místě blíže rozebírat hospodářské důsledky sovětského režimu. Na podstatu celého tohoto procesu je však třeba neustále poukazovat. Bolševičtí uzurpátoři lákali národ růžovými hospodářskými programy, aby získali politickou moc. Ruské národní ekonomy vyhnali nebo zavraždili a – opírajíce se o svoji gardu – zmocnili se všech bohatství Ruska. Zpočátku tomu říkali „socialisace", dnes už se sotva tají tím, že je celé Rusko zesyndikalisováno.

6 Orig. *Die Entwicklung des Bolschewismus in seiner Gesetzgebung.*– p.v.
7 Orig. *Im Reiche Lenins.* – p.v.
8 Orig. *Vom Doppeladler zur Roten Fahne.* – p.v.

VII. Syndikalisace a kartelisace Ruska

Všechny demokratické noviny v celém lese židovských plátků již rok hovoří o „evoluci" Sovětského Ruska. Ze začátku prý mělo extrémně dělnickou vládu, ale díky různorodým okolnostem se tyto nadmíru bohulibé myšlenky nedaly uskutečnit a Sovětské Rusko se prý opět vrací k vitálnějším hospodářským formám. Tak se údajně stal obchod částečně opět svobodným, nucené práce byly prý do jisté míry zrušeny atd. To je jedna z největších židovských lží, které po léta klamaly Evropu.

Rozumí-li se kapitalismem do extrému vyhnané vykořisťování mas velmi malou menšinou, pak by v historii nebylo většího kapitalistického státu než židovské sovětské vlády od říjnových dnů roku 1917!

Velkokapitalismus v západoevropském či americkém smyslu ovšem v dřívějším Rusku vůbec neexistoval. Průmysl nebyl příliš rozvinut, bankovnictví mělo jen velmi málo mezinárodních vazeb, respektive se skoro celé nacházelo v ruských národních rukách. O vědomém sloučení kapitálu nemůže být řeči. To se na podzim 1917 rázem změnilo. Všechny ruské banky byly zabaveny státem, soukromé pokladnice se otevřely a byly z nich odebrány veškeré zlaté či jinak hodnotné předměty. Jen v Sibiřské bance v Petrohradě si sovětská vláda přivlastnila 10 pudů zlata; u bohatých Rusů a také v tomto smyslu jakkoli podezřelých

představitelů „buržoasie“[1] byly provedeny četné domovní prohlídky, přičemž velké množství z nalezeného skončilo pochopitelně v rukou malých sovětských prospěchářů, nicméně nakonec přiteklo bohatství, rozeseté mezi Rusy, přeci jen sovětské židovské vládě. Stejně jako tento mobilní kapitál změnil svého majitele, tak „zestátnění“ průmyslu spočívalo pouze v tom, že na místo statisíců ruských vlastníků nastoupila hrstka židovských, lotyšských a polských krvavých diktátorů. Byl to právě kapitalismus ve své nejodpornější podobě, jenž odstartoval vítězstvím bolševiků, jakkoli byla masa dělníků po nějakou dobu pochopitelně udržována v hypnotickém přeludu osvobození od vykořisťovatelů a – byť zpočátku v nuzných podmínkách – sebeurčení vlastního osudu. Za obdobné přeludy musely, jak známo, již leckteré národy snést mnoho utrpení.

A kapitalismus dua Trockij – Zinovjev byl ještě brutálnější než praktiky západních finančních elit, neboť mu politické vítězství vložilo do rukou úplně jiné mocenské prostředky. Západní finanční elity dobývají svá vítězství zprvu jen „demokratickými“ prostředky. Našmelenými spekulantskými penězi si kupují tisk, žurnalisty, tisíce továrníků a poslanců vtahují do své ekonomické závislosti a tímto parlamentárním podvodem národa prosazují své cíle. „Německá“ revoluce byla klasickým příkladem toho, jak antikapitalističtí dělníci vytahovali rozžhavené kaštany z ohně ve prospěch finančních elit, které dnes vládnou Německu. Na brutální násilné metody ještě není v Německu zralá doba.

V Sovětském Rusku tomu však bylo jinak. Tam židovská vláda ani na okamžik neváhala provádět opatření, díky nimž celý národ ožebračila, jen aby se sama zmocnila

1 Z francouzštiny „bourgeois“ – měšťan, příslušník buržoasie, sociální vrstvy měšťanů, resp. plnoprávných obyvatel měst; pro marxismus synonymum „vrstvy boháčů a vykořisťovatelů a třídního nepřítele“. – p.v.

všech hospodářských a politických prostředků moci. Tuto skutečnost se snaží všemi dialektickými prostředky před ruským dělníkem zastřít.

Když kupříkladu protibolševičtí Rusové bojovali proti Sovětskému Rusku, podařil se moskevským uzurpátorům propagandistický kumšt, označit jejich vůdce za žoldnéře světového kapitalismu a tím i protivníky sovětů nadchnout pro válku. Oficiální deník *Pravda* tehdy vedl propagandu následujícím způsobem:

„My žádný kapitalistický stát nemáme a nebudeme jej mít ani v budoucnu. Moc leží v rukou proletariátu.

Vlastníkem výrobních prostředků není buržoasie, nýbrž ve vládu organisovaná dělnická třída. Jen si představme, že část továren (!) *či pozemků bude přenechána kapitalistům na koncesi. Přestane snad být proletariát v tomto případě vlastníkem těchto podniků? Ani omylem. Dá je pouze do pachtu, vlastníkem však zůstane. Nejvyšší dispoziční právo je v rukou proletariátu. Samozřejmě, že při takovémto pachtu je celý podnik uvnitř organisován kapitalisticky, samozřejmě, že výhody to nepřinese jen proletářskému státu, nýbrž také jednotlivému kapitalistovi. Současně je však jasné, že takový „státní kapitalismus" je od toho, za co je tak běžně označován, vzdálen tak daleko, jako nebe od země."* (1921, č. 147)

Když tento článek v *Pravdě* psali, byla syndikalisace Ruska již v přípravě, tzn. totálně zruinované a proděločné doly a průmyslové podniky, jež byly pod kontrolou diktátorské moci sovětů, byly dle daných výrobních odvětví sjednoceny a předány soukromým syndikátům, v jejichž čele stáli opět zástupci sovětské vlády. A těmto syndikátům se pak dostalo podpory od židovských finančních elit Západu.

Každý, kdo i bez znalosti skutečného stavu věcí sleduje výše uvedené talmudistické vytáčky, ten bez potíží zjišťuje,

že jsou zde ruskému národu nasazovány poslední zbývající okovy: internacionála rudá bere princip internacionály zlaté[2] pod svoji ochranu s cílem vytvořit centralistický a organisovaný stát otroků!

Tento cíl – třebaže trochu zaobaleně – vyšel na světlo na III. komunistickém sjezdu. Charakteristická jsou tehdejší závěrečná slova Radek-Sobelsohna: *„Politika sovětské vlády a komunistické internacionály musí být politikou, jež se umí přizpůsobit všem možným situacím. Naším heslem budiž: Získejme čas k přípravě vítězství."* (Pravda 1921, č. 148)

Leží přede mnou stoh bolševických novin z oné doby, kdy započalo rozdělování nahrabaného majetku. Tatáž demagogie se krok za krokem opakuje v každém vydání, téměř na každé straně. Na Západě tomu, ve snaze vyhnat Evropanům z hlavy strašáka bolševismu, říkali „evoluce", „začátek pochopení", „zotavování Ruska", v sovětském ráji se říkalo, že zbraň proletariátu prý musí zůstat mrštná, aby byla připravena k poslední bitvě.

Několik ochutnávek: Sověti vydávají časopis s titulem *Komunističeskij Internacionál*. V čísle 18 ročníku 1921 píše například Lenin o „taktice ruské komunistické strany" a mimo jiné uvádí: *„Svoboda obchodu znamená svobodu kapitalismu, resp. znamená novou formu kapitalismu, což zase znamená, že my do jisté míry vytváříme jakýsi nový kapitalismus. A činíme tak zcela otevřeně: jedná se o státní kapitalismus. Avšak státní kapitalismus ve společnosti, ve které moc patří kapitálu, a státní kapitalismus v proletářském státě jsou dva rozdílné pojmy. V kapitalistickém státě znamená státní kapitalismus, že kapitalismus je státem uznán a jím kontrolován ve prospěch buržoasie proti proletariátu. V proletářském státě se děje totéž pro dobro dělnic-*

2 Míněno „na zlato orientované" ve smyslu „kapitalistické". – p.v.

ké třídy, s cílem obstát vůči stále ještě silné buržoasii. […]“ Dále se Lenin dušuje, že doly se sice předají zahraničnímu kapitálu, avšak bez jakékoli denacionalisace.

V tomtéž sešitu se ke stejnému tématu ujímá slova taktéž Zinovjev-Apfelbaum, stejně jako pan Béla Kuhn (Cohn), Lazarus Schatzkin, Karl Radek, E. Varga, Čackij a ostatní židovští traviči. Obzvláště pan Apfelbaum si počíná jako neochvějný průkopník osvobození dělníků a označuje všechny koncese pouze za dočasné:

„Sjezd se jednomyslně shodl na tom, že nejsilnější strany se musejí připravit na přímé bitvy, že tyto bitvy jsou nevyhnutelné a v blízké době nezbytné, a že, konec konců, žádné částečné porážky nezastaví konečné vítězství. Sjezd poukázal na to, že při dnešní nestabilní rovnováze v Evropě se může každá stávka, ba dokonce i každá větší parlamentní krize stát předehrou revoluce, předehrou bezprostředního boje o moc…“ […] „Jelikož nejsme proroci, tak nikdo z nás nemůže s jistotou říci, kolik měsíců či let do prvního nového vítězství proletářské revoluce ještě uběhne… Třetí sjezd nás však přesvědčil o následujícím: revoluce ještě neskončila; již není daleko doba, kdy vzplanou nové bitvy, které Evropou a celým světem otřesou ještě více, než všechny předchozí bitvy dohromady…“

Jak dalece už zašla syndikalisace vypleněného ruského národa? Nejprve obdržel koncese jistý pan Vanderlip z Ameriky, poté Standard Oil Company (*Neue Zeitung*, 1922, č. 28), dále uzavřela „Německo-východoevropská uvěrová banka a.s.“[3] dohodu se Sovětským Ruskem (*D. Tageszeitung* 1921, č. 565); poté se přidala americká „Společnost pro léčiva a chemické preparáty“, jež obsadila azbestové závody v Alapajevsku a sovětům vyplatila 50 000 dolarů ve zlatě na garanční fond (*A.B.L.*, 1921, č. 581).

3 Orig. *Deutsch-Osteuropäische Kreditbank* AG – p.v.

Dále vznikly: sklářský a porcelánový syndikát s 19 závody, který byl zcela osvobozen od sovětského dohledu; syndikát podniků na výrobu dýh, který zahrnoval 26 továren; cementářský syndikát s 10 závody; elektroprůmyslový syndikát pro centrální Rusko. Do čela jednoho ropného syndikátu se postavil „proletář" Trockij se Stiljanským a ostatními diktátory; pan Liebermann, „dřevoznalec", komisař pro záležitosti lesů, se rovněž stal koncesionářem, předsedou syndikátu a obdržel několikamiliardovou podporu nejvyšší hospodářské rady. Jistě není od věci předpokládat, že podle již slavných vzorů jiných „proletářských vůdců" stojí za panem Liebermannem velcí londýnští finančníci, s nimiž učinil dohodu během svého pobytu v Anglii.

V únoru byl vytvořen nový velký kaučukový syndikát. Patří k němu 2 závody „Trojgolniku" (v Petrohradě a Moskvě), závod „Bogatyr", „Kaučuk" a tři závody „Provodnik". Z toho ve skutečnosti fungují pouze tři fabriky, ostatní je prý třeba „dát ještě do pořádku". Zásoby prý mají mít (jak nás ujistil bolševický *Novy mir*) na šest měsíců dopředu. V čele tohoto nového podniku stojí Žid M. A. Lurje.

Na závěr budiž zmíněn „Zentroprobital", jenž zahrnuje 10 továren na korek a isolace, z nichž čtyři jsou v Petrohradě, jedna v Moskvě, jedna ve Vyšnij Voločoku a čtyři v Oděse (v dubnu byly v provozu jen tři z nich); syndikát na výrobu šicích strojů, který slučoval 83 různých dílen a fabrik; dále „Gusevského kombinát", jenž zahrnuje Gusevského textilní závody...

Paralelně se syndikalisací uvnitř Ruska byla v únoru 1922 založena také první mezinárodní akciová společnost za účelem „podpory zemědělství". Na jedné straně se na zahraničním obchodě podílí komisariát, na druhé straně (z evropské strany) židovský kapitalista Stainberg. Ve

vedení sedí tři zástupci Sovětského Ruska a dva západní kapitalisté. Stainberg je generálním ředitelem této nové společnosti. Tady máme tu slíbenou svobodu dělníků! Tohle všechno líčí bolševický *Novy mir*, vydávaný v Berlíně, s cynickou samozřejmostí. A nikde se nenajde jediný „dělnický" list, který by podvodníkům strhl masku z tváře. V zakládání firem pokračuje pan Stainberg akciovou společností zabývající se obchodem s kůží „Kožoje", potom na jihovýchodě zakládá agrární a průmyslovou akciovou společnost a v březnu 1922 akciovou společnost „Dvinoles", zabývající se odbytem ruského exportu dřeva. K založení těchto firem byly použity především finanční prostředky z Anglie se základním kapitálem 500 000 liber šterlinků (1 000 akcií á 500 liber). Sovětská vláda si ponechala 510 akcií, přičemž prodej těchto akcií není spojen se žádnými formalitami!

Jinými slovy, síly, které v Sovětském Rusku působí, jsou tak jednoznačné, jak jen mohou být, a plánovaná kapitalisace Sovětského Ruska pokračuje rychle kupředu. Nejprve vyhnali ruské vlastníky, potom „zestátnili" podniky, což ve skutečnosti znamená, že je přihráli do rukou mezinárodním spekulantům, a nyní už zcela odhazují „socialistický" obal, když coby vlastníci a ředitelé nastupují příbuzní a známí mezinárodních finančních elit Západu. Tohle má být zřejmě onen „smysl světových dějin", jak ho chápe pan Rathenau[4] v Berlíně.

Ruku v ruce s monopolisací celého průmyslu židovskými vůdci v Moskvě jde taktéž budování jejich finanční

4 Walther Rathenau (29. září 1867 Berlín; zemřel 24. června 1922 tamtéž) byl židovský průmyslník a politik působící v Německu, vysoce postavený zednář a šéf koncernu AEG. Již na počátku I. svět. války vyjádřil skepsi nad vítězstvím Německa, když napsal, že *„v den, kdy by císař* [Vilém II. – p.v.] *projel se svými paladiny Braniborskou bránu na bílých koních, ztratily by světové dějiny smysl."* – p.v.

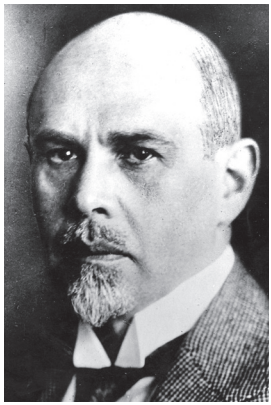
Walther Rathenau

diktatury: finanční instituce země byly sjednoceny v jednu státní banku a do jejího čela dosazen tentýž Žid a pozdější přítel Lenina z Curychu, Aaron Scheinmann, kterého již dříve z Ruska vyhostili – tentýž Scheinmann, který za „ruskou" stranu 6. května 1922 podepsal dohodu o obchodní spolupráci s Německem. Soukromá bankovní činnost byla zakázána a na místo malých družstevních záložen byly zřízeny pobočky státní banky. Pro únor 1922 se vedle obou hlavních měst, Charkova, Kazaně, Tambova, Kyjeva atd., počítalo s bankami ještě v dalších 35 městech, takže dnes je celé Sovětské Rusko až po Sibiř pokryto sítí sovětských bank.

Když se ovšem tímto způsobem přihrálo celé finančnictví do rukou židovské vlády, začalo se najednou s bankovními koncesemi. Věrným souputníkům z domova i zahraničí byla udělena povolení k otevření nových úvěrových institucí. Tak vznikla koncem dubna za účelem financování zahraničního obchodu mezi Sovětským Ruskem a jihovýchodními státy na popud komisariátu pro zahraniční obchod „Středoasijská komerční banka". Dále byla založena „Jihovýchodní komerční banka" (se základním kapitálem 2 miliony zlatých rublů), v níž měla vláda 50% podíl. Založení dalších obdobných bank se zvažuje.

Ve finančnictví se opakuje naprosto totéž jako v průmyslu: krádež ruského bohatství („socialisace") a jeho soustředění do rukou politické diktatury s následným rozdělením lupu mezi židovské přátele doma i v cizině.

Kromě toho byl taktéž obchod s cennými kovy ponejprv prohlášen dekretem sovětské vlády za monopol, aby byla vzápětí soukromým osobám udělena koncese k obchodu s platinou, zlatem a drahými kameny.

Tato „antikapitalistická" opatření se na straně židovské finanční elity Západu přirozeně setkala s plnou podporou a bolševický *Novy mir* v Berlíně troufale hlásal, že sovětská vláda jmenovala banku Max Warbug, Německou banku a Diskontní společnost svými korespondenty v Německu! K nim se rovněž připojili židovsko-ruští bankéři, exponenti sovětsko-ruské finanční elity, Günzburg a Schlesinger. Švagr Trockého, bankéř Životovskij, činil přípravy už v Paříži.

Poté, co bylo ve formě „státní banky" zřízeno centrum vykořisťovatelského kapitalismu, se sovětská vláda v březnu 1922 pustila do zakládání banky pro hospodářský obchod. A sice takovým způsobem, že si sovětská vláda ponechala 51 % akcií a zbylých 49 % přenechala soukromníkům. *Ekonomičeskaja žizň* zdůrazňovala nezbytnost povolání zejména zahraničního kapitálu. *Novy mir* rovněž tvrdil, že to *„je naprosto nezbytné, neboť je v zemi samotné nedostatek solidního kapitálu"*, což po všem dosud uvedeném není divu. Tato nová banka byla uvedena v život s kapitálem 25 milionů zlatých rublů.

Přizváním zahraničních, i nežidovských, finančníků, průmyslníků a obchodníků pochopitelně sleduje sovětská vláda konkrétní politický cíl – aby měla cizina obchodní zájem na zachování existence sovětské vlády.

Propaganda západních kapitalistů, takto svázaných materiálními pouty s vládnoucím systémem, přirozeně nabere ve svých vlastních zemích takový směr, který bude střižený na míru jejich obchodním zájmům. O tom později.

V okamžiku, kdy píši tyto řádky, jsme tedy svědky gigantického zotročení národů. Jak k tomu mohlo dojít, a jak je možné, že jeho vnitřní povaha je provázena takovou slepotou?

VIII. Rudá armáda

Ještě za prozatímní demokratické revoluční vlády, když z úst bolševiků prýštily fráse o světovém míru a smíření národů, byly jejich noviny (petrohradská *Pravda*, *Socialnyj Demokrat* v Moskvě) přeplněny velkolepými návrhy organisace rudých dělnických gard. Tyto plány byly okamžitě po vítězství naplněny a z dělnické gardy byla vybudována Rudá armáda.

Zpočátku na straně bolševiků bezesporu bojovalo i velké množství mužů, kteří nebyli vedeni žízní po moci a touhou plenit, nýbrž skutečnou snahou vybudovat na místo očividné neschopnosti a bezcílnosti nový státní útvar. Tito lidé povětšinou ztratili své životy v boji proti pronárodním ruským dobrovolným armádám. Když však pozůstalci viděli, za co bojovali, bylo již příliš pozdě na to, aby otočili. Do čela Rudé armády se zcela přirozeně vyšvihly elementy prosté jakýchkoli morálních zábran, které štvaly davy od jedné vražedné avantury k druhé, slibovaly jim válečnou kořist, čímž je zároveň zkompromitovaly a tím na sebe připoutaly.

Anarchistický pud, ustavičně dřímající na pozadí ruské duše, který si již za časů Ivana Hroznéhо, při vzpouře Střelců[1] za Petra Velikéhо, v loupežné povaze

1 Viz Povstání střeleckých pluků r. 1698. – p.v.

Pugačova[2] a Stěnky Razina[3] prorazil cestu pokaždé, když dostal příležitost, který byl v 19. století v teoretické rovině „založen" Bakuninem[4] a jenž dokonce, jakkoli podmíněn senilitou, v Tolstojově povaze představoval do očí bijící charakterový rys, tak tento pud se Trockému a Zinovjevovi ve všech ohledech náramně hodil. Již Dostojevskij konstatoval pozoruhodnou skutečnost, že i ten nejmírumilovnější Rus je z nevysvětlitelných příčin schopen stát se z ničeho nic vrahem[5] a pouští se do věcí, o kterých tvrdí, že jim rozumí, aniž by o nich měl sebemenší tušení. Co se tohoto týče, razil tento největší ze všech Rusů následující heslo: *„Dej ruskému chlapci pohled s hvězdným nebem a on ti ho na druhý den přinese zpět opravený."* Tento podivuhodný charakterový rys zesílený nevzdělaností (85 % všech Rusů jsou analfabeti), obzvláště však domýšliví, opovážliví polovzdělanci uvolnili místo bolševickému učení ničícímu svět, jež se zdálo být tak jednoduché a průzračné, stejně jako vyžadovalo pramálo opravdové práce.

Tak se z revoluce stala ukrutná revolta. Třebaže byl Rus schopen vypalovat, mučit a vraždit, a to všechno provádět systematicky a s chladnou vypočítavostí – nevycházelo to z nitra jeho charakteru. Proto lze od prvopočátku konstatovat skutečnost, že původci rudého teroru a Čeky jen z malé části sestávali z Rusů. Hlavní slovo měli především Židé, Lotyši, Poláci, Arméni a Maďaři.

2 Jemeljan Ivanovič Pugačov (1742–1775) byl kozákem a vůdcem selského povstání v letech 1773–1775, které bylo pojmenováno podle něj. V září 1774 byl nakonec svými vlastními lidmi vydán ruskému generálovi Suvorovovi, který ho nechal v železné kleci přepravit do Moskvy. – p.v.

3 Štěpán „Stěnka" Timofejevič Razin (1630–1671) byl ruský kozák, pirát, povstalec a lidový hrdina. – p.v.

4 Michail Alexandrovič Bakunin (1814–1876) byl ruský revolucionář, ideolog anarchismu a tzv. „národnictva". – p.v.

5 Nechť si každý pozorně přečte Dostojevského „Deník spisovatelův" a mnohé z dnešní ruské přítomnosti se mu ozřejmí.

Vždy bylo příznačnou skutečností, že bandy lupičů mezi sebou dodržovaly nejtvrdší disciplínu už jen z pudu sebezáchovy. To se dělo i v Rudé armádě. Poté, co byla carská armáda demokratisována, demokratická armáda demoralisována a největší část vojáků se vrátila do vesnic, shromáždily se všechny vykořeněné elementy ve městech a narukovaly do Rudé armády, jež byla od počátku mazánkem sovětské vlády. Jako první byla šacena, krmena a už z vlastního zájmu se osvědčila jako poddajný nástroj židovské hlavy v Moskvě. Také proto zahájila boj proti divokým bandám lupičů, kteří coby anarchističtí odpadlíci činili ulice nebezpečnými. Počátkem roku 1918 se tak v Moskvě po několik dní odehrávala bitva mezi rudými jednotkami a v Chitrov rynoku[6] organizovanou sebrankou. Bitva skončila vítězstvím sovětských přívrženců, kteří si domů odnesli obrovskou kořist. Tisíce mrtvol byly naházeny na nákladní vozy a kdesi zahrabány. Toto trvalo několik dní…

Obdobné scény se odehrávaly v každém velkoměstě: jednotně vedená Rudá armáda si zajišťovala monopol pro vykořisťování národa.

Rozvrat započal propagandou určenou vojenským sovětům. Poté, co bylo dosaženo cíle, byl jeden „revoluční výdobytek“ za druhým anulován ve jménu „boje proti buržoasii a kontrarevoluci“. Nakonec toto hnutí skončilo zavedením železné disciplíny.

Zatímco dříve bolševici nemohli dost důrazně vyrazit do boje proti carskému absolutismu a centralismu, přešli při první příležitosti k bezpodmínečnému slučování vlastní moci a krvavě potlačovali sebemenší projevy insubordinace[7] vůči centrální moci. Avšak ve světle

6 Chitrov rynok, též Chitrovka, byla čtvrť Moskvy ležící na rozhraní dnešního Taganského a Basmannského rajónu. Ve druhé polovině 19. stol. se z oblasti stal slum, kde bujela zločinnost a prostituce. – p.v.

7 Nekázeň, neposlušnost, porušení řádu hodností. – p.v.

poznání, že bez školených důstojníků si nelze s lidským materiálem, který je k dispozici, moc počít, se pustili do hledání starých carských důstojníků. Ti, kteří nebyli mrtví nebo neuprchli, byli vyhledáni a přinuceni ke vstupu do Rudé armády. Mnoho důstojníků, zlomených hladem a pronásledováním, tyto pobídky, ač ze zoufalství, přijalo. Mnozí z nich se přizpůsobili situaci a stali se z nich šplhouni, jakými zřejmě byli již dříve, ač za jiných okolností. Mnoho z nich však upřednostnilo vězení, káznici nebo hanebnou smrt, než aby pro nepřítele ruské kultury a ruského národa vykonávali službu kata. Jiní se zase vzdali pod tíhou ničemného prostředku, jenž židovská sovětská vláda celé roky používala s mimořádnou krutostí – principu rukojmích. Nejednoho muže zlomily výhrůžky, že jeho rodina bude zprzněna syfilitikem, nebo že ho v případě odpírání vojenské služby stihne smrt.

Coby velitelé byli staří důstojníci vybaveni téměř absolutní vojenskou mocí, každý z nich však měl po svém boku nepřetržitě politického komisaře z komunistické strany, který – obklopen velikým počtem špiclů – sledoval každý krok toho či onoho plukovníka nebo generála. Sebemenší podezření z kontrarevoluce stálo mnoho z nich život.

Jak se po této stránce měly věci i vůči těm nejfanatičtějším průkopníkům sovětského státu, se ukázalo obzvlášť názorně na osudu velitele jezdectva Dumenka[8], který byl zastřelen s celým svým štábem. Podrobnou zprávu o jeho popravě přinesla petrohradská *Izvestija* z 24. března 1920. Jako součást odůvodnění rozsudku předhodil bolševický oficiósus[9] obžalovaným, že se *„dopouštějí systematické-*

8 Boris Dumenko (1888–1920), bývalý příslušník carské armády, později velel jezdectvu Rudé armády. – p.v.

9 Pejorativní označení osoby, která zastává nějakou oficiální funkci či za někoho vystupuje, někoho representuje. – p.v.

ho protižidovského a protisovětského politikaření, hanobí centrální moc sovětu, označují vůdce Rudé armády za Židy a všemi dostupnými prostředky se pokoušejí v očích nezasvěcených kavaleristů podkopávat autoritu vojenských komisařů a sovětské vlády."

Zde se s až zarážející otevřeností přiznává identita sovětské vlády; odstraněny jsou tímto rovněž i veškeré pochyby ohledně rasové příslušnosti „vojenských komisařů", tj. oněch politických špiclů moskevské vlády, kteří měli za úkol informovat o každém kroku velitelů Rudé armády.

Útočící důstojníci v průběhu bojů proti ruským dobrovolnickým armádám nebo proti Polsku velmi dobře věděli, že v případě přeběhnutí ke druhé straně čeká na jejich zůstavší kamarády nebo rodinné příslušníky strašlivý osud. Toho si byli vědomi také letci, kteří byli odveleni k průzkumným letům.

Podle stejného receptu se často postupovalo při verbování vojáků. Pod (nezřídka provedenou) pohrůžkou vypálení celé vesnice, pokud se verbovaný sedlácký synek nepostaví do služeb Rudé armády, si sovětská vláda vyhledávala lidský materiál, který se jí zdál pro její účely použitelný. Ze svého prostředí vytržení sedláci této hypnóze výhrůžek verbířů brzy propadli a vydali se jim napospas.

Rudá armáda čítala do roku 1920 přes dva miliony mužů. Jelikož však bylo těžké si je udržet, panu Trockému nicméně záleželo na tom mít k dispozici spolehlivé lidi, byli posléze propouštěni domů všichni ti, u nichž se zdálo, že s životem lancknechta[10] a loupežnickými manýry nejsou vnitřně spokojeni. Nyní mají oddíly Rudé armády oficiálně 1 100 000 příslušníků. Ve skutečnosti má vojáků ještě méně.

10 Z něm. Landsknecht – ten, kdo v něčích službách koná špinavou práci, žoldák. – p.v.

K nejspolehlivějším vojákům od začátku patřili Lotyši a Číňané. Prvně jmenovaní byli zdivočelí válkou. Kromě toho to byli povětšinou mladší kluci, na něž doma na statcích otců čekala tvrdá práce. Proto tedy celkem rychle upřednostnili lákavou službu v Rudé armádě před životem rolníka. K tomu se později přidal čistě nacionální aspekt. Byla-li lotyšská revoluce namířena především proti baltskému Němectvu, tak sovětská moc mnohým zpočátku připadala jako prostředek k vyhnání nenáviděných Němců. Jelikož však sovětský systém, na oko tak energicky bojující za právo národů na sebeurčení, začal ihned po svém zesílení s brutální decimací národoveckých elementů, museli se mu Lotyši jako celek nepřátelsky postavit. Lotyšští bolševici však už nemohli couvnout, už neměli co ztratit, a jsou dodnes krotiteli ruských dělníků.

Číňané, kteří se před válkou i během ní potulovali Ruskem většinou jako obchodníci s hedvábím, přišli díky revoluci a s ní spojeným odříznutím od vlasti o svou profesi. Také oni ve velkém počtu vstupovali do Rudé armády, s radostí vítáni židovskými komisaři, a taktéž se vyznamenali coby nadšení katové ruského národa, jenž jim byl cizí.

Postupem doby do Moskvy dorazili také všelijací dobrodruzi z celého světa. Mnoho Maďarů, jimž byla po krvavých bakchanáliích Židů Bély Kuhna a Szamuela příliš horká půda pod nohama, se vydalo do „Mekky proletariátu“. Taktéž někteří Finové, Gruzíni a Arméni. O další přísun kádrů v oblasti žurnalistiky, financí, demagogie a mučení vězňů se postaralo mimo jiné i newyorské ghetto.

Tato cizokrajná garda se starala především o ochranu ješitného, po moci prahnoucího a zbabělého Trockého-Braunsteina, jenž si do hlavních měst netroufal, aniž jí byl obklopen kolem dokola.

V této souvislosti budiž zmíněn příklad, který dobře charakterizuje diktátora Sovětského Ruska.
Vedení sovětských drah v listopadu vydalo příkaz, podle něhož se při průjezdu luxusního vlaku Trockého musí dodržet následující opatření:

1. Trockého vlak musí jet vždy po hlavní koleji, přičemž smí být na staniční kolej odveden výhradně na dopravních uzlech.
2. Přednostové stanic osobně nastoupí dozorčí službu dvě hodiny před průjezdem vlaku.
3. Pomocníci přednosty budou vlak očekávat u výhybek. Posouvání vagonů na stanici musí být ukončeno hodinu před průjezdem vlaku.
4. Vlak má při průjezdu absolutní přednost, včetně vojenských transportů, pouze s výjimkou vlaků s pomocí.
5. Vlak doprovázejí: komisaři okrsku a jejich pomocníci.

Toto nařízení dostatečně odhaluje Leib-Trockého duševní stav. Rovněž Merežkovskij[11] (v roce 1921 z Petrohradu uprchlý ruský spisovatel) líčí Zinovjeva a Trockého jako dva bezcitné a zbabělé muže, jež si na veřejnost troufají pouze obklopeni početnou gardou tělesných strážců. Vskutku apoštolové osvobození světa!

Jak nezbytná byla Rudá armáda pro židovskou násilnickou vládu, vyplývá více než jednoznačně z hospodářské situace právě oněch tříd společnosti, jimž sovětští demagogové slibovali ráj na zemi: rolníků a dělníků.

11 Dmitrij Sergějevič Merežkovskij (1865–1941) byl ruský symbolistický básník, kritik, spisovatel a konzervativní politický myslitel. – p.v.

IX. Situace rolníků a dělníků

Jak jsem již zmínil, bolševismus se ruskému rolníkovi zpočátku zdál být naplněním všech jeho tužeb. Velice brzy však seznal, že se šeredně mýlil, neboť zatímco průmysl stále více chřadl, požadovala města nepřetržité dodávky potravin. Jelikož venkov nebyl ochoten dodávat bez odpovídajících protihodnot z průmyslu, rozpoutal se mezi městem a venkovem neúprosný boj, trvající dodnes. Nato sovětská vláda za účelem zaopatření Rudé armády, sovětských úředníků a dělníků průmyslu zavedla daň z naturálií, která rolnictvu značně ztrpčila život.

Obdělávaná plocha jednoho selského dvora činila před revolucí 4,6 děsjatin[1] a do podzimu téhož roku klesla na pouhé dvě. Průměrný výnos sklizně z jedné děsjatiny podle údajů „Nejvyššího statistického výboru" spadl na 10 %. Místo dřívější roční spotřeby 22 pudů na hlavu připadne na jedince pouze 12 pudů obilí. Všechno ostatní sovětská vláda bez úhrady zabavila, což v letech 1919 a 1920 činilo v průměru 243 839 000 pudů obilí. Ústřední výbor pro statistiku stanovil čistý výtěžek obilí při zohlednění maximálního využití orné půdy (37 milionů děsjatin namísto 99 milionů děsjatin v roce 1916) a průměrné sklizně – po odečtení vlastní spotřeby rolníka – na 337 milionů pudů.

1 Děsjatina – stará ruská jednotka plošné míry (1,09 ha), užívaná od konce 15. století do roku 1927. – p.v.

Kromě toho bylo dle výnosu z 21. března 1921 vyčísleno 330 milionů pudů obilí, 18 milionů pudů plodu olejniny a 90 milionů pudů brambor, tj. asi 10 pudů na děsjatinu předpokládané plochy orné půdy. Sovětská vláda se v každém případě pro toto číslo rozhodla – s vidinou, že odvod obilí u jisté části rolníků nepůjde vymoci. Na straně 2 tohoto nařízení je proto stanovená výše odvodu, přepočtená na jednu děsjatinu, která není odvislá od rozlohy orné půdy, nýbrž od počtu děsjatin nacházejících se ve vlastnictví rolníka, jakož i od stavů úrody. Při normální sklizni o třiceti pudech z děsjatiny byl odvod stanoven na 7 pudů 31 liber. Při průměrné kapacitě jednoho selského dvora o 13,5 děsjatinách dosáhl odvod jednoho statku 101,25 pudů. Před revolucí obdělávali sedláci třetinu až čtvrtinu svého podílu, nyní pouze šestinu až sedminu. Při průměrně dobré sklizni tudíž sedlák musel odvádět ze třiceti pudů děsjatiny 45–52 pudů odvodů. Pokud bychom předpokládali, že by všech 37 milionů děsjatin dostupné orné půdy bylo skutečně obděláno a rolníci by bezezbytku odvedli své odvody, pak by v tomto případě činil odvod za děsjatinu 10 pudů, tedy třetinu normální sklizně. Takový odvod ve prospěch státu byl – odhlédneme-li od všech ostatních daní – něco naprosto nemožného. Před revolucí odváděli sedláci státu 20 kopějek[2] za děsjatinu, převedeno na množství obilí to bylo téměř 8 liber!

Takto ve skutečnosti vypadaly „výdobytky", které přinesla revoluce ruským rolníkům.

Aby sovětští demagogové roztrpčené sedláky podrobili své vůli, praktikovali vůči nim tutéž metodu jako vůči celému národu. Ten byl neustálým popuzováním třídního boje dohnán až k seberoztrhání – rolnictvo mělo být zcela roz-

2 Kopějka – nižší měnová jednotka používaná v Rusku a některých krajinách ruského kulturního vlivu. Zavedena byla po měnové reformě matky Ivana Hrozného Jeleny Glinské roku 1534. – p.v.

Jakov SVERDLOV

drceno vnitřním rozkolem. Předseda centrální exekutivy svazů dělníků a vojáků Sovětského svazu, Žid SVERDLOV, to na jednom zasedání výboru řekl otevřeně: *„Pouze v případě, že se nám podaří roztrhnout venkov na dva nesmiřitelné tábory, když budeme s to rozdmýchat tam tutéž občanskou válku, jaká se odehrála ve městech, teprve až se nám podaří poštvat armády venkova proti venkovské buržoasii, teprve potom budeme moci prohlásit, že jsme na venkově dosáhli toho, co jsme vykonali ve městech.“* (Törne, s. 84)

Tak byla pochodeň třídního boje vmrštěna i do ruské rolnické vesnice.

Sovětské Rusko má prý „dělnickou“ vládu, má být „státem práce“, jak nám namlouvají všežidovské *Frankfurter Zeitung*... Dělníkům a rolníkům revoluce zprvu přinesla možnost uspokojit jejich dříve potlačované pudy. Pak však byly i jim, ve jménu „diktatury proletariátu“, životní možnosti stále více zužovány, svoboda ukradena; i hlad se k tomu přidružil, až nakonec bataliony Lotyšů a Číňanů dokonaly své.

Již od roku 1920 byl ruský dělník fixován na své pracovní místo. Nebylo mu umožněno opustit jednu továrnu a nastoupit ve druhé, dělníci byli militarisováni, ve fabrikách zavedli strohou, tvrdou disciplínu: opominutí byla trestána nucenou prací a koncentračním táborem. V květnu 1921 si dělníci při 12hodinovém pracovním dni měsíčně přišli na 12–17 000 rublů. To tehdy stačilo sotva na pár liber chleba! Proto není zájem na peněžním výdělku nijak

zvlášť veliký. Dělník má starost pouze o svůj „pajok", tzn. o svůj potravinový příděl. Dle nařízení dostávají dělníci na den – za podmínky, že pracují 12 hodin denně – čtvrt libry chleba (což je přibližně jedna německá libra) a krupice, pětinu libry masa, čtyřicetinu libry cukru. Ale jak psala sama *Ekonomičeskaja žizň*, obdrží dělník z množství chleba, jež mu oficiálně náleží, asi 40 %, z množství cukru 3 %. Podle statistiky týchž novin připadá na jednoho pracujícího jeden nezaměstnaný člen rodiny. Přepočteno na chleba dostává dělník dnešního Ruska 19–20 liber za měsíc, což před revolucí stálo 38–40 kopějek. Tímto způsobem vznikl nehorázný stav, kdy ruský dělník při dvanáctihodinové denní dřině dostal 40 kopějek v mírové měně měsíčně, zatímco předtím jeho výdělek činil 60 rublů.

Aby nějak přežil, musí se ruský dělník kromě nucených 12 hodin ještě další hodiny lopotit na železnici apod.

Že se proti těmto poměrům stavěl ruský dělník na odpor, je samozřejmé. Zde se však ukázala brutální bezohlednost a skutečně tyranský charakter sovětské vlády. Byl vydán zákaz stávkování. Stávkující dělníci byli odvlečeni do káznic nebo pobiti Číňany. Rafinovaný systém, štvát cizí rasy a národy proti ruskému lidu, se nikde neosvědčil v tak obludných rozměrech jako v židovsko-bolševickém Rusku. Poté v celém Rusku nastal hlad.

X. Všeruský hlad

Rusko hladovělo již od roku 1918. Krapet prozíravější lidé blížící se bídu předpovídali již v letech 1916 a 1917. Ve snaze jí – údajně – čelit volalo se mimo jiné po revoltě vůči „neschopné vládě", nicméně poté, co byla politická moc vyrvána z otěží cara a přešla do rukou marxistických demokratů, se nestalo nic. A nestalo se vůbec nic ani poté, co se k veslu dostali bolševici; naopak, stále větší okresy sužoval hlad. Dnes Rusko, kdysi největší agrární stát světa, obývá jeden veliký hladovějící, zoufalý a vyhladovělý národ.

Celý sovětský zahraniční tisk spolu se svými demokratickými pomahači více než tři roky zcela chladně popíral, že se věci ubírají naprosto zoufalým směrem. Veškeré zprávy o uprchlících, všechny knihy, všechny hlasy národoveckého německého tisku byly vydávány za přehánění a politicky tendenční zprávy.

Na jaře 1921 se situace znenadání změnila: sovětské noviny začaly přinášet zprávy o velkých vlnách hladu, který se měl přibližovat z východního Ruska, o dosud nevídaném suchu, hejnech kobylek, jež ničí obilí, o sabotážích rolnické buržoasie vůči sovětské pomoci, a vinily nebesa, která snáší na nevinné sovětské Rusko velkou zkoušku. Stejně tak rychle se změnilo chování „německého" tisku. Tisk zaplňovala soucitná líčení ruského hladu. Ze stránek novin se na nás valily zprávy o nesmírném úsilí sovětské vlády

přemoci toto „elementární neštěstí“. Demokrati a marxističtí novináři taktéž jednohlasně požadovali realisaci humanitární pomoci Rusku. Vyzdvihovala se při tom obzvláště „srdečná otevřenost“ sovětské vlády, která se na rozdíl od jistých reakcionářských vlád nepokoušela zastírat škody způsobené na životě státu.

Tato podivná pravdymilovnost Lenina a Trockého, jakož i apel demokratů na známé „svědomí světa“, měly pochopitelně jeden zcela jednoduchý motiv: dokud se sovětské vládě dařilo pomocí vydírání, trestných výprav atd. donutit venkov k odvodu naturálií, byla strava pro opory bolševické společnosti alespoň trochu zajištěna, třebaže se tak dělo na úkor zbytku společnosti. Sovětská vláda vydala obyvatele Petrohradu bez mrknutí oka napospas pomalému vymírání: z 2,5 milionů obyvatel v roce 1917 bylo roku 1921 napočítáno jen něco kolem 600 000. Podobný osud stihl Kyjev, Charkov a ostatní města. Dokonce i zhýčkaná rudá Moskva začala zpívat smutnou píseň o pomalé smrti. Revolty byly Rudou armádou brutálně potlačovány. Kvůli trvajícímu hladu a fyzické bezmoci se obyvatelstvo stávalo čím dál zlomenějším, odporu neschopnějším, apatičtějším… Sedláci již dávno nevypěstují více, než sami potřebují k živobytí, a tak měl útlak ze strany rudých vojsk stále menší úspěch, a hlad – umocněný opravdovým suchem – tak nakonec zasáhl i Rudou armádu, sovětské úřednictvo, jež mezitím čítalo miliony, a také samotné komisaře. Tyto vyhlídky byly příčinou náhlé změny tónu moskevských mocipánů! Teď najednou zase objevili svá lidská srdce a od té chvíle neuplyne den, aby pan Štěklov-Nachamkis[1] či jiný „novinářský Hebrejec“ (abychom užili Bismarckova výrazu) nepřinášel sentimentální příběhy o ranách osudu

1 Jurij Michajlovič Štěklov, vlastním jménem Ovšij Moisejevič Nachamkis (1873–1941), byl židovský historik a novinář působící v sovětském Rusku. Do roku 1925 byl redaktorem novin Izvestija. – p.v.

nebohého národa. Na Rusko se však doopravdy snesla jedna velká katastrofa, jakou v takovém měřítku historie Evropy doposud neznala.

Jurij Michajlovič Stěklov

Ve všech kapitalistických zemích vznikaly velké organisace pomoci, aniž by první podmínkou této pomoci bylo okamžité odstoupení „vlády", jíž Rusko vděčí za svou nevýslovnou bídu. Němečtí dělníci obětovali poslední groše, jež našetřili odtrháváním si od úst, aby vybavili transporty s potravinovou pomocí. Rakouští dělníci dali ke stejnému účelu dohromady miliony. A finanční elita v Londýně a New Yorku nechala prostřednictvím vlády vyplouvat jeden parník do Sovětského Ruska za druhým...

4. srpna 1921 moskevská rádiová stanice odvysílala poděkování všem mocnostem. Prohlásila, že počet hladovějících činí kolem 18 milionů; k jejich zajištění stravou že prý je potřeba 68 milionů pudů chleboviny a 15 milionů pudů osiva. Zásoby zcela chyběly. Sovětská vláda prý přijme bez jakýchkoli politických výhrad každou pomoc, až už přijde od kohokoli (jak velkorysé!). Ke konci bylo přislíbeno vytvoření autonomního výboru pomoci ze všech vrstev ruského obyvatelstva, ke kterému mají být přizváni někdejší předseda dumy Golowin, dřívější ministr za Kerenského, Prokopovič a jiní (*Berliner Lokalanzeiger* č. 365, 1921). Jak moc měla celá tato pomoc čistě politický charakter, to se ukázalo již po několika týdnech, neboť moskevští tyrani v ruském nestranickém výboru pomoci velmi brzy zavětřili „protirevoluční" organisaci a rozehnali je bez ohledu na

to, zda tím započaté pomocné práce budou zničeny či ne, tzn. bez ohledu na to, zda o několik stovek tisíc Rusů více zemře hlady. Chřadnutí Ruska pokračovalo dál. Nechci zde uvádět podrobné údaje uplynulého roku, nýbrž v krátkosti vylíčím stav věcí tak, jak ve skutečnosti jsou.

Od 25. ledna 1922 rozeslal Mezinárodní výbor pomoci pod vedením Nansena[2] známou zprávu, v níž stálo, že území obývané 32 miliony lidí trpí příšerným hladem a přibližně 15 milionů stihla smrt. To bylo před čtyřmi měsíci; mezitím schvátil hlad celý sever země, Ukrajinu, Krym a Kavkaz.

Koncem února 1922 do Moskvy dorazili zástupci krajských komisariátů pomoci proti hladu a podali zprávu o situaci na Urale.

Podle ní jen v okrese Jekatěrinburg trpí hlady na 100 000 lidí, k tomu dalších 10 000 coby uprchlíci z povolžských oblastí; do 1. ledna 1922 tam bylo zjištěno 891 případů úmrtí hladem. V Šadrinsku, nejbohatší oblasti gubernátu, bylo poraženo 70 % celkového množství dobytka, přičemž toto hubení nabírá den ode dne čím dál větších rozměrů. V oblastech Troitsk a Verchněuralsk zemřelo před 1. lednem hlady denně 21 osob, v lednu 1922 již 36. Na venkovských cestách a ve vlacích bylo v krátké době nalezeno 218 lidí, jež zemřeli hlady. 70–90 % obyvatelstva se stravuje už skoro výhradně náhražkami: kořínky, chlebem připraveným z bílého jílu a podobně. Hlad nejstrašlivěji běsní v gubernátu Ufa. K prvnímu lednu činil počet hladovějících 1 217 000 osob. Nemocných napočítali 73 000 (*Novy mir* z 21. úno-

2 Fridtjof Nansen (1861–1930) byl norský polárník, vědec, politik a diplomat, nositel Nobelovy ceny míru (1922). Kariéru ve vysoké politice začal jako velvyslanec Norska v Londýně; při prvním zasedání tzv. Společnosti národů v r. 1920 vedl norskou delegaci; ve stejném roce se stal vysokým komisařem Společnosti národů pro otázky uprchlíků. V návaznosti na to organisoval s Vidkunem Quislingem humanitární pomoc pro hladovějící bolševické Rusko. – p.v.

ra 1922). Hlady už tehdy zemřelo 19 000 osob. Pomoci se dočká nanejvýš 15 % obyvatelstva; v jednotlivých oblastech totálně vymřely celé vesnice. V oblasti Beljajev zemřelo do 1. ledna hlady 15 000 lidí (A.B.C. č. 364 z 1. března 1922).

Dříve tak bohaté Ukrajině se dnes nevede o mnoho lépe. Samo to vyplývá z bolševických údajů.

Výnosy obilí v tunách	1916	1921	Deficit
Gubernát Jekatěrinoslav	1 335 716	264 900	80,2 %
Záporožská oblast	1 219 016	298 233	75,5 %
Nikolajevský gubernát a Oděsa	2 694 216	810 133	70 %
Donbas	1 512 916	283 183	75,8 %
	6 821 861	**1 655 449**	**75,8 %**

Odečteme-li potřebné množství osiva z 1 054 966 tun obilí, zbývá pro lidi a dobytek 600 183 tun obilí. Výnos celé Ukrajiny činil roku 1916 celkem 14 795 666 tun, v roce 1921 celkem 5 753 116, tj. pouze 35 %. Při počtu obyvatel kolem 28 850 000 připadá na hlavu po všech srážkách 109 kg za rok. Ve skutečnosti bylo k dispozici jen 20–61 kg. To nám s ledovým klidem tvrdí bolševický *Novy mir* (4. března 1922). V Záporoží stoupl počet hladovějících na 1 100 000; z toho v průběhu dvou měsíců zemřelo hlady 16 600 lidí. V Chersonském gubernátu umírá ze stejné příčiny každý den více než 100 lidí.

Nezávislý německý sociální demokrat Karl Vollmershaus před časem ve stranických novinách *Freiheit* zveřejnil své dojmy o okružní cestě po Čuvašské republice a referuje, shodně se všemi ostatními zprávami, že i tam lidé používají jako stravu ty nejodpornější surogáty skládající se z dřevěné moučky od červotočů, slámy, listí a podobně. Brambory nejsou k dostání téměř vůbec. Na otázku, jak si

rolníci celé toto neštěstí vysvětlují, dostal tento přesvědčený marxista pokaždé tutéž odpověď: *„Kdyby nám sovětská vláda v roce 1920 všechno nesebrala, nýbrž nám ponechala alespoň osivo, byl by hlad o polovinu méně hrozný.“* (*Golos Rossiji*, 22. února 1922) Díky tomuto „vládnímu opatření“ bylo možné osít jen asi třetinu obdělávané plochy. 13. února poslal předseda komunistické exekutivy Čuvašské republiky telegram generálnímu tajemníkovi mezinárodní odborové organisace Edo Fimmenovi *„jménem statisíců čuvašských dětí a jejich rodičů, kteří jsou bez pomoci odkázáni na smrt“*[…] *„od chvíle, kdy začala vlna hladu, až do 1. ledna 1922 bylo zaregistrováno 250 000 případů úmrtí hladem. Kolem 765 000 lidí, z toho 310 000 dětí, doslova a do písmene hladoví. Celé rodiny páchají sebevraždu. Děti zabíjí svoje rodiče, rodiče svoje děti…“* (*Novy mir*, 17. února 1922).

Korespondent listu *Rabočij puť* referuje o svých zážitcích z cest po Baškirsku: *„Viděl jsem věci, při nichž mi zůstávala stát krev v žilách. Přes den, navečer, v noci polehávají děti po ulici, ve dvou ve třech namačkány na sebe; staří muži a ženy posedávají jako mumie u domů a úpěnlivě prosí o nějaké dary.“*

„Vlak. Vagóny jsou obsazeny nemocemi zamořenými, strhanými, vyhladovělými lidmi všech věkových kategorií. Všichni (pocházejíce z oblastí hladu) na každé stanici prosí o chléb, vystupují z vlaku a hledají v okolí cokoli, co by se dalo pozřít. Zvonec zazvoní, všichni se tlačí zpět do vagónů. Často se stane, že zemdlené musejí posbírat… Jedna baškirská žena ze zoufalství shazuje své dítě, jež nosí na prsou, z mostu do propasti, zvedá další, přibližně tří až čtyřleté, to však instinktivně cítí svůj osud a křičí: »Já nebudu prosit o jídlo…«“

„V Kyrgyzstánu zaznamenali 2 000 000 hladovějících; v orenburgském gubernátu 290 000, v bukejevském 212 000,

v kustanajském 500 000, v akťjubinském 450 000, na Uralu 312 000. Dětí bylo registrováno na 150 000. Organizovaná pomoc se dostane jen 40 000 lidí. V méně postižených gubernátech se mezitím usadilo 144 000 lidí. Procentuálně činí počet těžce hladovějících 70 %. Od zimy je ohroženo spojení s Turkestánem, z velké části je odříznuto úplně; v důsledku toho se případy úmrtí hladem rychle rozšířily. V dětských domovech v Orsku zemřelo 30 % dětí; totéž se opakuje téměř ve všech městech. Rovněž se rozmáhá tyfus; v celém akťjubinském gubernátu pracují všeho všudy tři lékaři!"

Když bolševici dobili Krym, táhlo rudé vojsko, sovětští úředníci, vysocí komisaři houfně do nové země zaslíbené. Dnes, po roce a půl, stihl také Krym tentýž osud jako celé ostatní Rusko. Libra chleba stála v březnu 1922 v Sevastopoli 60 000, na jiných místech 160 000 rublů. Počet hladovějících přesáhl již v lednu 650 000. (*Golos Rossiji* ze 17. ledna 1922 dle bolševických novin *Majak kommuny*).

Oblastí, ve které všeruský hlad nabral největších rozměrů, je gubernát Samara.

Před válkou činila střední osevní plocha samarského gubernátu přibližně 3 miliony děsjatin. Poté, co bylo mnoho sedláků povoláno do války, se tato plocha zmenšila na 2 250 000 děsjatin. V roce 1916 činila osevní plocha 2 226 000, r. 1918: 1 980 000, r. 1919: 2 080 000, r. 1920: 1 975 000, 1921: 1 518 000 děsjatin, tj. pouze 50 % osevní plochy před válkou. K tomu ještě třeba zohlednit, že z celé této plochy bylo pouze 600 000 děsjatin oseto obilím. Průměrná sklizeň samarského gubernátu vynesla před válkou 140 000 000 pudů, v roce 1916 to bylo 78 000 000, r. 1917: 42 000 000, 1918: 39 000 000, 1919: 48 500 000, 1920: 17 000 000, v roce 1921 dokonce jen 11 200 000, z toho pouze 1 760 000 pudů obilí! Aby bylo možné představit si rozsah této bídy, je třeba poznamenat, že obyvatelstvo potřebuje ročně 28 750 000 pudů

osiva a obilí. Už v roce 1920 tedy podle výpočtu počítajícího s minimem chybělo celých 11 500 000 pudů. V roce 1921 to bylo 17 500 000 (*W.P.A.* č. 12, 1922).

Z 2 800 000 obyvatel gubernátu je hladem 2 243 000. Do poloviny února 1922 zemřelo hlady 141 000 lidí a 89 000 na epidemie (*Novy mir* z 10. března 1922). S těmito údaji se téměř přesně shodují zprávy českých listů, které ohledně Samary u uvedených čísel udávají 2 819 969 a 2 482 254.

Obzvlášť pro nás Němce je tragickou kapitolou bída německých kolonistů na Volze. Již během války vydáni napospas svévoli ruských rolníků byli po vypuknutí bolševismu prvními, jejichž vesnice se staly oblíbeným dějištěm rozpoutané anarchie. Během těchto let nebylo jejich bytí ničím jiným než nepřetržitým bojem o holé přežití. Drancováno a znásilňováno podlehlo německé rolnictvo na východě země chaosu a hladu. Na 350 000 Němců ještě stále bojuje zoufalý boj bez vyhlídky na pomoc. Několik tisíc se usadilo v Polsku; jiní chtěli do Německa. A stalo se co? Německá říšská vláda, která bezostyšně vpustila do země statisíce židovských bolševiků z východu, uzavřela pro ztrápené soukmenovce hranice! Bylo nejprve zapotřebí interpelace v Reichstagu, než byl některým povolen návrat do staré vlasti…

Ať už pohlédneme na kterýkoli gubernát, kterékoli místo, odevšad se na nás šklebí smrt ve své nejhrůzostrašnější podobě a nekonečnými rovinami mezi Finským zálivem a horami Kavkazu se táhne hrůza a proměňuje celou zemi v jedno jediné velké pohřebiště.

Že s hladem nastoupily svoji pustošivou jízdu také epidemie, se rozumí samo sebou. Jmenovitě tyfus a cholera byly jeho stálými druhy. Počátkem roku 1922 se v Moskvě konala lékařská konference, na níž zpravodaj dr. Sokolov poukázal na to, že Rusku hrozí epidemie tyfu dosud nevídaných roz-

měrů. V moskevských nemocnicích bylo koncem října 1921 hospitalizováno 103 osob se skvrnitým tyfem, 1. prosince jich bylo 500, 21. prosince 918. K listopadu 1921 činil počet nemocničních lůžek v celém Sovětském Rusku 600 000, nyní klesl na 313 000 a stále se snižuje. Lékařského personálu rovněž ubývá, jelikož pro nedostatek léků a desinfekčních prostředků je sám vystaven utrpení a vykonává svou povinnost v neustálém ohrožení života. V čuvašské oblasti připadne na jednoho lékaře 18 000 nemocných, ve všech tamních nemocnicích je dohromady pouze 300 lůžek. V Oděse bylo v průběhu jednoho měsíce registrováno 2 000 případů tyfu, k tomu 1 000 případů návratného tyfu. V březnu byly kupříkladu pro Ukrajinu předloženy tyto výsledky:

Skvrnitý tyfus	509 000 případů
Návratný tyfus	325 000 případů
Cholera	11 228 případů
Záškrt	51 899 případů

Vývoj šel rychle kupředu – hlad a epidemie vyvolaly třetího démona: kanibalismus. Známy jsou již četné případy a o zprávách, podle nichž matka ubila dítě, aby z jeho masa nasytila další, již, bohužel, nelze pochybovat. Kruh zla se uzavřel a je tak pochopitelné, proč komunistická exekutiva nařídila, že lidé pod 22 let a nervově slabí se nesmějí podílet na pomoci v oblastech trpících hladem…

> Bolševický výkonný výbor Isajevsko-dědovské oblasti například líčí poměry ve své oblasti takto: ze 126 369 lidí je schopen se sám uživit jen každý šestý. Lidé jsou nuceni přežívat jen díky těm nejodpornějším náhražkám stravy: pojídají psy, kočky, dokonce i mršiny. Hladovějící jsou natolik oslabeni, že nejsou s to

vykopat hroby pro své zemřelé příbuzné. Zcela jistě do léta vymřou dvě třetiny obyvatelstva. Je naprosto všedním jevem, že rodiče ponechávají děti svému osudu. Krádeže, loupeže a vraždy jsou na denním pořádku; bojovat s nimi je beznadějné.

Jistý občan Něžeozernského okresu jménem Kaširin v záchvatu zoufalství zabil své dvě děti a snědl je. Jeho třetí dítě mu uteklo. Sám Kaširin kvůli nadměrné konzumaci lidského masa zemřel. Oddělení vojenských lékařů z Nasypného v hlášení sdělilo, že občanka Nomiková snědla mrtvolu své zemřelé sestry; totéž se zjistilo u občana Pavla Sevakina.

Předseda výkonného výboru Bulanov podává zprávu, že občanka Zyguljevová byla na hřbitově přistižena, jak svému mrtvému synovi vykrucuje nohu z kloubů, aby si ji mohla připravit k jídlu. Obžalovaná se obhajovala výpovědí, že všechno maso již stejně bylo vyříznuté a noha byla už stejně zlomená…

Občanka Sorbunová zabila a snědla své dvě děti (5 a 7 let). Předseda výkonného výboru u ní zjistil pouze přítomnost dvou hlav; kromě toho ještě dvě ze hřbitova donesené mrtvoly…

Předseda výkonného výboru Kardajlov přichází se zprávou, že občané Pomočnikov a Ovjanikov se domluvili, že zabijí své syny, aby je mohli použít jako potravu. Nejprve usmrtili Pomočnikova syna; když však měl přijít na řadu Ovjanikův syn, sáhl řečený po palici a Pomočnikova s ní zabil, uřízl mu ruce a nohy a naházel je do hrnce, aby si je uvařil… Sovětům to pověděla jistá dívka; těm se podařilo všechny údaje o této události potvrdit.

To je tedy ovoce „proletářské“ světové revoluce! Člověk se ptá, zda Evropu neopustil veškerý zdravý rozum, jestliže – předtím, než se pustí do humanitární pomoci – nepostaví před soud muže, kteří tuto katastrofu ruskému národu přinesli a jež se pro samou žízeň po moci křečovitě drží svých křesel.

Avšak jakkoli je tato bída strašlivá, největší výpověď o celé tragédii podává osud těch nejopuštěnějších a nejbezmocnějších: dětí.

Že v důsledku zločinné nehospodárnosti Sovětského Ruska živoří v otřesném prostředí nemravnosti, zpustlosti a hladu také dospívající generace, to je po všem řečeném více než samozřejmé. Propašovat se podařilo více či méně přesné zprávy o stavu věcí. Počátkem roku 1922 zveřejnil jistý S. Matvejev v tallinnských novinách *Dělo* (č. 3) dlouhé posudky sovětských komisí. S až do detailu jdoucími poznatky z těchto přednášek komisariátu pro lidovou osvětu vykresluje Matvejev obraz, jenž co do šílenosti nemá obdoby.

Počet lidí bez přístřeší a stupeň zanedbání dětí nabral v poslední době děsivých rozměrů. Děti pochopitelně nejsou nijak organisovány, bezcílně si to táhnou blíže neurčeným směrem na jih, kde je alespoň nějaká naděje tepla a trochu lepších poměrů. Během cesty se tyto průvody sjednocují do jakýchsi oddílů, které pak na významnějších styčných bodech a někdejších hlavních stanicích železnice rozdělávají tábory. Na Tichoreckém nádraží čítal takový tábor na 300 dětí a v Pjatigorsku se jich najednou sešlo dokonce 500.

O nic šťastněji se nejeví situace těch, kteří našli útočiště v dětských azylových domech, neboť tyto azylové domy

nabízejí naprosto úděsný pohled. Představují jakýsi druh přechodných útulků, jež jsou určeny k přijetí přibližně 10–50 dětí, jsou jich ovšem nuceny přijmout 150–200.

V nejlepším případě se do jedné postele vměstná 5–8 dětí, většinou však spí na holé podlaze (jak je tomu například v saratovském a tambovském gubernátu, v kirsanovské oblasti, na Donu a na Kubáni), nebo dostanou pytle sena, které jim jen zřídka vyměňují, a ty se tak hemží všemožným hmyzem, který děti zaživa pojídají.

O nějaké, třeba i jen nuzné výbavě ubytovacích prostor nemůže být řeči. Děti sedí na podlaze zahaleny hadry. Nádobí a příbory neexistují. Zatímco jídelny pro zaměstnance sovětských úřadů, kteří končí už ve dvě odpoledne, jsou dobře zásobené, děti nedostávají žádnou večeři.

V gubernátu Orel, Vjatka, Pskov, Altaj, Čeljabinsk, Nižnij Novgorod a dalších – všude chybí oblečení a obuv pro děti. V roce 1920 se tak na textiliích vydalo na hlavu jen 5 veršoků (třetina aršínu[3]) namísto obvykle předpokládaných 16 aršínů na každé dítě. Statistika pokračuje dále: 1 role šicí nitě na 29 dětí, místo role na hlavu; pár bot na 39 dětí, pár holínek na 312 dětí, pár podkolenek na 264 dětí místo požadovaných 6 párů na jedno dítě.

V některých gubernátech, jako například v gubernátu Altaj, Kursk, Saratov a dalších, chybí už i onuce; děti chodí bosky, přičemž jim umrzají ruce a nohy.

Na umrzlých končetinách se tvoří rány. Kromě toho děti sužuje svrab a blechy, takže jsou jejich těla poseta ranami. V některých případech děti doslova hnijí zaživa. V noci, když se svrbění a bolesti stávají nesnesitelnými, křičí a sténají bolestí a strachem. V gubernátu Penza tak třeba jeden hoch doslova zešílel z toho, jak ho sžíraly vši. Zpočátku se je snažil chytat, rozkousnout a sníst, obtížný

3 Aršín byla stará délková míra s významem loktu (0, 71 m). – p.v.

hmyz však v jeho nemocné mysli nabyl takových děsivých, hrůzostrašných představ, že nebyl schopen se již déle bránit a na celé dny propadal do křečí a přitom se křiče válel po zemi.

Úmrtnost dětí je nepopsatelná. V Kursku se lékaři svým kolegům doprovázejícím sovětskou vládou vypravený železniční vagón k účelům propagandy péče o dítě (vagony vypravené u příležitosti tzv. „týdne dětí") svěřili, že podle šetření v místech určení sbírek pro děti muselo jen na podvýživu zemřít na 50 % dětí.

Z údajů gubernátu Ufa se lze mimořádně podrobně dočíst o bídě dětí. Z města Bělosersk, okres Čerepovec, dorazila z úředních míst prosba nechat děti putovat do celého světa, neboť k jejich obživě už není k dispozici vůbec nic.

Vzhledem k těmto poměrům by bylo ostudné hovořit o nějakých pedagogických cílech či jen pokusech v tomto směru. Děti nedělají doslova nic. Dospělí propadají nemravnostem, hrají karty, kouří a pijí. Dívky od 16–17 let se oddávají prostituci.

Tohle všechno se však ve světle hrůz, kterým jsou vystavovány nezletilé děti, jeví jako nic. Zachází se s nimi jako s dospělými zločinci. Zavírají je do vězení, kde je bijí a všemožnými způsoby utlačují. Mnohé z těchto děti trpí na syfilis. Spousta jich je velmi často nadaná a citlivá – tyto děti jsou pak ve věznicích, kde strádají, zaživa pohřbeny. Totéž se děje v Moskvě i ostatních městech.

V polovině března přinesl *Berliner Tageblatt* (č. 123) výňatky z dopisů kvakerů, kteří tvrdí totéž: V nemocnicích není žádné prádlo ani povlečení, lidé nemají vůbec nic, a tak leží v zavšivených hadrech plných špíny. *„V Buzuluku zemřelo na Vánoce 115, 26. prosince 355 a 27. prosince 212 lidí, přičemž ze 676 mrtvých bylo 505 dětí. Předevčírem v noci posbírali na ulicích v sousedství 20 mrtvol.*

Jeden 16letý chlapec ležel právě u našich dveří.“ V dětských domovech „ležely samé hromádky neštěstí“ na dřevěných pryčnách. Panovaly hlad a tyfus: *„Jeden milý mladý kluk trpěl nějakou novou, hladem způsobenou nemocí, která mu sežrala polovinu obličeje.“* (Ze všech těchto zpráv pochopitelně všežidovský *Berliner Tageblatt* nevyvozuje závěr, že by měla sovětská vláda odstoupit, nýbrž požaduje *„mezinárodní půjčkovou akci“*. Že z těchto peněz neuvidí děti vůbec nic, ví tento plátek stejně dobře jako všichni ostatní, kteří ještě neztratili poslední zbytky rozumu.)

Následky bolševického zlořádu na úrovni morálky nejsou o nic méně šokující než ty v oblasti materiální.

Ve zprávě výboru pro ochranu dětí při lidovém komisariátu pro lidovou osvětu se dovídáme následující:

„Od roku 1918 začíná beznaděj dětí nabírat úděsné rozměry. Procentuální podíl dětí bez dohledu, který r. 1917 (v Moskvě) nepřesáhl 1–2 %, narostl v roce 1920 na 25–30 %. Sedmdesát procent z počtu dětí bez dohledu připadá na dělnickou třídu, 20 % na inteligenci, 10 % na blíže neurčené společenské třídy.“ Ve zprávě o *„Poradě v otázce dětí“* se uvádí, že anketa provedená mezi 5 300 nezletilými dívkami do 15 let, kterou měla na starosti komise pro nezletilé, uvedlo 4 100, tedy 88 %, že mají zkušenost s prostitucí. Mezi nimi dívky od 10 do 11 let. Počet prostitutek stoupl od roku 1917 desetinásobně.

Z okresní zprávy pedagogů v Petrohradě se dále dozvídáme:

„Bezmocni jsme konfrontováni s jevem, s nímž se dříve v Rusku nikdo nesetkal: přibývající smilstvo mezi dětmi, jakož i dětská kriminalita. Ta je důsledkem obecné demoralisace a zvláštních experimentů sovětské moci (smíšené internáty!) a tato je zase důsledkem těžkých hospodářských poměrů…“

K tomu pak ještě dodává oficiální komisariát pro zdravotnictví:

„Počet venerickŷ nemocnŷch dětí hospitalizovanŷch v kalininské nemocnici v poslední době stoupl na pětinásobek. Zatímco r. 1917 činil počet pohlavně nemocnŷch dětí jen 12 jedinců ku 88 dospělým, připadá na 100 nemocnŷch v klinice 60 dětí a jen 40 dospělých. Mezi dětmi trpícími venerickým onemocněním se nezřídka setkáváme s tím, že 9 z deseti je v prvním stádiu syfilidy."

Morální a fyzický úpadek jde tedy ruku v ruce s úpadkem ekonomickým a miliony nevinných dětí jsou krvavými mučedníky zločineckého režimu, jaký svět dosud neviděl. Trest pro židovské teroristy za tyto hanebné činy jednou musí přijít…

XI. Ruská humanitární pomoc

V březnu 1922 psal bolševický *Novy mir*: *„Národ je vybaven citem pro spravedlnost. Vidí, že sovětská vláda činí vše, co je v jejích silách, aby bídu zmírnila. Vidí, že za ni* [vláda] *nemůže…“* Tento výsměch ukazuje v malém, co se systematicky děje po celá léta. V ruském národě – navzdory všemu – skutečně dříme cit pro spravedlnost, a proto se také znovu a znovu vzpíral ničemné diktatuře násilí. Nehledě na ruské patrioty, jež se od roku 1919 v celém Rusku srotili pod vedením Kolčaka[1], Děnikina[2] a později i Wrangela[3]. V zemi samé se měsíc od měsíce stále nanovo vzpíná národovecký duch a snahy o kulturní a hospodářské sebeurčení proti centralistickému znásilňování.

V Moskvě a v Petrohradě se zpočátku pokoušeli o stávky. Ty byly krvavě potlačeny a nejschopnější dělníci byli deportováni na nucené práce. Když armáda generála Judeniče roku 1919 stála před Petrohradem, povstali mimo

1 Alexandr Vasiljevič Kolčak (1874–1920), ruský admirál (od r. 1917) a jeden z vůdců „bílých“, tzv. bělogvardějců – vojenských odpůrců bolševické vlády v Rusku, příslušníků skupin bojujících v Říjnové revoluci a za následující občanské války v letech 1918–1920 proti Rudé armádě za obnovení carství. – p.v.

2 Anton Ivanovič Děnikin (1872–1947), generál ruské carské armády a v době občanské války v Rusku jeden z tzv. bílých generálů. – p.v.

3 Baron Peter von Wrangel, rusky Pjotr Nikolajevič Wrangel (1878–1928), německý bělogvardějský generál v ruských službách; pocházel ze šlechtické rodiny baltských Němců. Jeden z nejvýraznějších generálů antibolševické Bílé armády. – p.v.

jiné také dělníci proti „dělnické“ vládě. Postup ruských generálů, zmařený kvůli zradě Anglie, měl pro petrohradské povstalce rovněž krvavé následky. Na rozkaz Zinovjeva-Apfelbauma bylo Lotyši a Číňany popraveno téměř 800 ruských dělníků.

V březnu 1922 taktéž zkrachoval zoufalý pokus Karelů[4] o osvobození. Toto rolnické povstání nabralo zpočátku velkých rozměrů. Podařilo se vyhodit do vzduchu důležité železniční tratě, obsadit město Kem; ovšem bez zahraniční pomoci, bez dostatku munice a výzbroje, byli povstalci nakonec poraženi. Více než 30 000 Karelů uprchlo přes finské hranice a tisíce zůstavších stihl strašlivý osud.

Nejenergičtěji si svou samostatnost bránila převážně agrární Ukrajina, i když také marně. Malé i velké skupiny rolníků, kvůli konfiskacím ze strany rudých vojsk bez domova a přístřeší, se semkly ve všech gubernátech. Pod vedením celé řady atamanů (Struk, Serošapka, Antonov, Machno aj.) přepadaly povstalecké skupiny oddíly Rudé armády, potravinové transporty, vyhazovaly do vzduchu mosty a železniční koleje. Dokonce se jim jednu chvíli dařilo sjednotit se do větších armádních celků a ohrozit tak i velkoměsta jako Kyjev, Poltava a Charkov. Všechno jejich úsilí ovšem selhalo. – Člověk nesmí při posuzování stavu věcí v Rusku přehlížet geografické podmínky. V Německu leží města a vesnice nedaleko od sebe a celé divize lze sjednotit během několika málo denních pochodů i bez železnice; zatímco Německo disponuje sítí znamenitých silnic, jsou větší vesnice v Rusku od sebe vzdáleny často i několik set kilometrů, přičemž nejsou navzájem spojeny žádnými sjízdnými cestami. Jednotná sovětská vojska ve velkých městech tak mají možnost likvidovat povstalce, kteří se

4 Karelové jsou národ ugrofinské jazykové skupiny žijící v severozápadním Rusku, především v autonomní republice Karélie. – p.v.

srocují jednotlivě. Tento boj, jenž se už vleče roky, vedly obě strany s největší zarputilostí. Jeden rozkaz sovětské vlády je obzvlášť charakteristický.

V tambovském gubernátu byl po jistou dobu v plném proudu boj za osvobození pod vedením atamana Antonova. Tehdy byl sověty vydán rozkaz ohledně způsobu jeho eliminace, který se později snažili ututlat. *Tambovskaja izvestija* (č. 134 z roku 1921) jej vypátrala a tuto dozajista historicky významnou listinu zveřejnila. Její obsah zní:

„Počínaje 1. červnem se bojem proti bandám daří dosáhnout rychlého uklidnění situace v oblasti. Antonovova banda byla rozehnána rozhodnými opatřeními naší armády. Za účelem konečné likvidace zárodků těchto band vydává komise k doplnění dosavadních rozkazů následující rozkaz:

1. *Občany, kteří neuvedou své jméno, okamžitě zastřelit.*
2. *Ve vesnicích, v nichž jsou přechovávány zbraně, zajmout rukojmí a – nebudou-li zbraně vydány – zastřelit.*
3. *Tam, kde budou nalezeny zbraně, bez soudu zastřelit nejstaršího práceschopného člena rodiny.*
4. *Rodinu, která ukrývala člena povstalecké bandy, vykázat, její majetek zabavit a bez soudu zastřelit nejstaršího práceschopného člena.*
5. *S rodinami, jež ubytovávají příslušníky banditů nebo přechovávají jejich majetek, zacházet jako s bandity samotnými; nejstaršího práceschopného člena na místě a bez soudu zastřelit.*
6. *V případě úprku rodiny banditů rozdělit jejich majetek mezi sovětské rolníky; jejich domy vypálit.*

Podepsáni:
Předseda komise válečného výkonného výboru: Antonov-Ovsejenko[5]
Velitel: Tuchačevskij.
Předseda vedení gubernátu: Lavrov."

Tento rozkaz (č. 171) otevřel Rudé armádě a Čece bohaté pole působnosti. Počínali si tak krvelačně, že Moskvě samotné se jevilo účelné zakročit a zastat se životů dobrovolně se hlásících „banditů", jak vyplývá z rozkazu č. 236. Nadarmo. Vraždění pokračovalo dál. Dokonce používali i jedovaté plyny, aby vyhnali uprchlíky ze skrýší v lesích. Toto „pokárání" skončilo spálenými vesnicemi, celými vlaky zajatých, jakož i jejich zastřelením v Novonikolajevsku (*Golos Rossiji* ze 7. února 1922).

Hlavní části Antonovovy armády sice byly poraženy, s malými skupinami však bojuje nadále i dnes. V polovině ledna s ním vedl rozhovor korespondent novin *Ruskaja sila*, který tento list otiskl 4. února 1922. Kromě jiného tam uvádí, že *„dodnes jsem komunistické komisaře popravoval, od teď budu tyhle cizí koncesionáře*[6] *zabíjet… Duch třicetileté války se na jihu Ruska opět probudil!"*

K principiálním nepřátelům se přidružilo taktéž nemalé množství band, které přepadávaly, okrádaly a zabíjely jak jednu, tak druhou stranu, pakliže na ně byly dostatečně silné. Houfy takovýchto loupežnických skupin, vzešlých z bolševických bažin, táhnou jako obávané ztělesnění hrů-

5 Vladimir Antonov-Ovsejenko (1883–1938) byl prominentní sovětský bolševický vůdce a diplomat. Do konce ruské občanské války byl starostou Tambova, kde roku 1921 spolu s Michailem Tuchačevským brutálně potlačil povstání proti bolševické vládě. – p.v.

6 Míní se tím obecně neruský, resp. neukrajinský živel (Židé a ostatní cizozemci), vybavený, v přeneseném významu, „koncesí" (povolením) sovětské vlády k drancování cizího území. – p.v.

zy celou zemí a završují tak celkový obraz děsivé tváře dnešního východu.

A jak reaguje Evropa, aby tomuto chaosu učinila přítrž a – z čistě sebeobranných motivů – odvrátila nové stěhování národů, jakož se i zasadila o znovuzavedení autoritativní ruské vlády? Nic! Pranic! Celý evropský západ je natolik šílený, že ještě podporuje právě onen systém a muže, kterým Rusko vděčí za celé toto nevyslovitelné neštěstí.

Po léta je celé veřejné mínění Evropy systematicky ovlivňováno směrem, jako by se západní kapitalismus nacházel v jednom velkém boji na život a na smrt s „dělnickou a rolnickou vládou" v Rusku. Že se věci mají zcela jinak, ví každý, kdo alespoň trochu pohlédl za kulisy v politice a není ochoten o tom mlčet.

Že byl generál Judenič[7] ponechán Angličany záměrně ve štychu, když se svými vojsky táhl na „rudý Petrohrad", to jsem vylíčil v publikaci *Hrobaři Ruska*. Velká Británie se tak ovšem zachovala naprosto ke všem antibolševickým generálům. Na severu opustily anglické jednotky ruskou pevninu u Bílého moře ve stejnou chvíli, kdy Judenič postupoval k Petrohradu, což umožnilo okamžité posílení bolševické západní fronty. Ale i v archangelském gubernátu bojující generál Miller byl tímto postupem ostudně zrazen. Neboť bez ochrany anglických jednotek pro něj bylo nemožné vycvičit a posílit své vojenské formace. Místo aby z Archangelsku se stahující Angličané předali munici a výzbroj, kterou si stejně nemohli vzít zpět, protibolševickým jednotkám, tak ji na znamení posměchu raději zničili!

Přesně tatáž situace byla kolem „podpory" admirálu Kolčakovi, který na Sibiři zřídil Rusy tvořenou vládu a vyrazil do útoku proti sovětům. V té době bylo v anglické

7 Nikolaj Nikolajevič Judenič (1862–1933) byl ruský generál a jeden z nejúspěšnějších generálů carské armády během první světové války. V letech 1918–1920 bojoval proti bolševikům. – p.v.

Dolní sněmovně směřováno vládě několik dotazů, zda odpovídá pravdě, že Kolčak rozesílá po zemi antisemitské potulné kazatele, a co proti tomu hodlá britská vláda dělat. Obdobné dotazy se později opakovaly, když Děnikin, Wrangel a Bałachowicz[8] operovali proti Sovětskému Rusku. A vláda pokaždé odpovídala, že se postará, aby britský zástupce jasně vystoupil proti jakémukoli projevu antisemitismu, ba dokonce se vyslovila v tom smyslu, že pokud bude třeba, zastaví dodávky zbraní pro antibolševická vojska!

Kolčakův plán selhal a admirál byl nucen se stáhnout. Pod ochranou Dohody, jmenovitě generála Janina[9], který se čestným slovem zaručil za Kolčakův život, přijel řečený do Irkutsku. Tam mu však šéf jeho vojenského doprovodu oznámil, že se na rozkaz generála Janina musí stáhnout. Na to Kolčak vyslovil větu, kterou zná každý Rus – národovec: *„To znamená, že mě spojenci zradili…"*

O několik dní později byl takto ostudně vydaný Kolčak v irkutské věznici zavražděn střelou z revolveru. Jak klesal k zemi, ještě jeho tělo prokláli bajonetem.

To byla věrnost „souputníků", jež byli starým Ruskem několikrát ochráněni před jistou porážkou!

Co se týče Děnikinovy operace na jihu Ruska, je třeba bez dalšího přiznat, že se tento ruský generál dopustil celé řady nejvážnějších chyb. Počáteční velké úspěchy měly za následek přecenění vlastních sil a již se viděl, jak triumfálně vpochodovává do Moskvy. Proto se, pln ctižádosti a krátkozrakosti zároveň, vydal na přímou cestu do rus-

8 Stanisław Bułak-Bałachowicz (1883–1940) byl běloruský-polský generál. Nejprve vstoupil do Rudé armády, záhy ji však opustil, aby bojoval po boku generála Judeniče. – p.v.

9 Pierre-Thiébaut-Charles-Maurice Janin (1862–1946) byl francouzský generál, který vedl fr. vojenskou misi v ruské občanské válce. V květnu 1916 se stal zástupcem francouzské mise Trojdohody v Ruské říši. – p.v.

kého hlavního města, místo aby se nejprve obrátil na severovýchod a spojil se s tehdy vítězně od Uralu táhnoucím Kolčakem. Pozdější obránce Krymu, generál Wrangel, v dlouhém dopisu Děnikinovi jeho chyby, kterým Rusko může poděkovat za novou katastrofu, vyčetl.

Ovšem bez ohledu na to: Velká Británie, která měla údajně generála Děnikina podporovat všemi prostředky, to nikdy neučinila. Dodávky munice se vlekly vždy v okamžiku, kdy jich bylo nejvíce potřeba, a mnohdy se také ukázalo, že vagony s výzbrojí byly naplněny starým haraburdím. Naproti tomu Angličané v téže době vyváželi z přístavu v Černém moři tolik surovin, kolik mohli.

Francouzi mají na svědomí rozbití největší části černomořské flotily před Novorossijskem; Angličané jsou zase zodpovědní za to, že části Sevastopole byly změněny k nepoužitelnosti. Francouzi vydali podlou zradou Oděsu napospas rudým; přímé podpoře bolševiků ze strany Velké Británie může být generál Wrangel vděčný za svou katastrofu před Krymem.

> Roku 1920 jsem měl příležitost mluvit s celou řadou ruských důstojníků a vojáků, kteří se probojovali z Oděsy na sever, internovali je v Polsku a v červenci toho roku byli na cestě do Jugoslávie přes Budapešť. Jednohlasně mě ujistili, že by Oděsu bývalo bylo možné bez větší námahy udržet, ale dva francouzské regimenty, které měly za úkol udržet jistý bojový sektor, náhle opustily pozice a nalodily se. Rusové tak byli napadeni zezadu! Tehdy se šířilo podezření, že ve hře byla také zrada z ruské strany, přičemž často padalo jméno generála Šillinga[10].

10 Nikolaj Nikolajevič Šilling (1870–1946) byl ruský bělogvardějský generál. Zemřel v emigraci v Praze, když ho ČSR vydala Smerši. – p.v.

> Poté, co Oděsa padla do bolševických rukou, byly – jako první opatření – zřízeny židovské bezpečnostní sbory, které se hned jaly pronásledovat důstojníky. V průběhu několika dní padlo více než 500 ruských důstojníků za oběť židovské krvelačnosti. Jelikož tyto zprávy pocházejí od mnoha různých lidí, nemám sebemenší důvod o nich pochybovat. Do celkového obrazu totiž přesně zapadají.

Nad tím vším se není třeba podivovat, když si uvědomíme holou skutečnost, že všechny státy světa jsou dnes vydány napospas mezinárodní finanční elitě, a že se tato finanční elita z devíti desetin skládá ze Židů. Balfourova deklarace (adresovaná lordu Rothschildovi), která Židům přislíbila Palestinu, jim kromě jiného také výslovně slibuje, že se bude jménem britské vlády zasazovat za „politické pozice" a „práva" Židů ve všech zemích!

Zabývat se podrobně touto otázkou by znamenalo napsat samostatnou tlustou knihu (srovnej s mým spisem *Der staatsfeindliche Zionismus*[11], kde uvádím všechny důležité zdroje). A přesně z téhož důvodu, pro který zůstala jakákoli účinná pomoc ve prospěch protibolševických operací pouhým slibem (jelikož antisemitskou náladu Rusů nebylo možné zastírat), šla pomoc proti hladu v Židy řízeném sovětském Rusku – s ohledem na židovskou finanční nadvládu – v prvé řadě ve prospěch jeho vlastních pilířů: komisařům a Rudé armádě.

Pod záminkou pomoci hladovějícím a nemocným vypravuje Evropa i Amerika sovětské vládě jeden potravinový transport za druhým bez jakékoli politické podmínky.

11 Česky *Sionismus – nepřítel státu*. – p.v.

Dokonce i demokraticko-ententistické[12] *Neue Zürcher Zeitung* jednou otiskly článek jistého Rusošvýcara, v němž dotyčný referoval o možnosti mezinárodní půjčky a kde doslova uvádí, že „jakákoli pomocná akce musí nutně přispět k posílení bolševického režimu" (…) „neboť o způsobu použití takovéto půjčky pochopitelně rozhodnou sami bolševici, a získané částky tím bez výjimky skončí v kapsách komisařů a jejich rudých a žlutých tělesných strážců. Nikdo už nebude tak naivní, aby o tom pochyboval." (28. září 1921, č. 1385)

26. června 1921 směřoval předseda vrchního výboru menševiků (kteří přibližně odpovídají německým většinovým socialistům) velkou výzvu *„všem dělnickým stranám a organisacím Německa"* s požadavkem *„neprodleně vytvořit dělnický výbor ze zástupců všech směrů"*. Současně se obrátil na Mezinárodní odborový svaz[13] s prosbou o zorganizování mezinárodní humanitární pomoci Rusku (*Vorwärts* z 27. června 1921). Předsedou je Žid Abramovič.

Téměř ve stejné době přišla z Moskvy jiná výzva. Výkonný výbor komunistické internacionály vyzval komunistické strany, rudé odbory, družstva a všechny počestné proletáře, aby občanským vládám vštípili přesvědčení,

12 Z fr. „Entente" (dohoda), zde ve smyslu protiněmeckých koalic Triple Entente (Trojdohoda) a Entente Cordiale (Srdečná dohoda) uzavřených Francií, Británií a Ruskem na přelomu 20. století. – p.v.

13 Mezinárodní odborový svaz (něm. Internationaler Gewerkschaftsbund – IGB, angl. International Trade Union Confederation – ITUC) byla v první polovině 20. století mezinárodní zastřešující organisace sdružující národní odborové svazy evropských států. Založen byl r. 1901 a zakládajícími členskými státy byly Belgie, Dánsko, Německo, Anglie, Finsko a Norsko. V roce 1903 bylo na konferenci svazu v Dublinu odhlasováno vytvoření mezinárodního sekretariátu v Berlíně, jehož prvním šéfem se stal německý sociální demokrat Carl Legien. – p.v.

že přípravám kapitalistických vlád na novou válku proti Rusku nebudou dále přihlížet a současně nepřipustí, aby tyto vlády spojovaly pomoc Sovětskému Rusku s nějakými podmínkami. (*Neue Zürcher Zeitung* z 11. srpna 1921, č. 1160)

Takovéto požadavky vznášelo sovětské panstvo s drzým čelem. Zároveň vyháněli všeruský výbor pomoci kvůli údajnému spiknutí proti sovětské vládě, většinu jeho členů pozatýkali a 61 nechali zastřelit. Mezi těmito 61 muži se nacházela nejlepší jména ruské inteligence[14], ale také 18 námořníků, dále rolníci a dělníci! Tím bolševická tyranie dokázala, že jí nejde o utišení hladu, nýbrž o zachování, resp. opětovné upevnění politické moci. Ve dnech 3. a 4. září 1921 byl mezi dělníky všech zemí uspořádán velký den sbírek. Dělníci přicházeli a podpořili tak myslitele svých ruských soudruhů. Již 21. září sdělila amsterdamská organisace Mezinárodního odborového svazu, že pro účely ruské pomoci má k dispozici 9,5 milionů marek, to však je prý zřejmě prozatím jen polovina vybrané celkové částky (*Neue Zürcher Zeitung* z 23. září 1921, č. 1361).

Stovky komunistických novin v Evropě byly měsíce přeplněny výzvami, aby se darovalo více a více s cílem osvobodit „proletariát" od kapitalismu. A dělníci se znovu a znovu obětovali. Jen Rakousku se podařilo vybrat přes 30 milionů korun, italští dělníci vypravili na jih Ruska několik potravinových transportů, němečtí dělníci taktéž do přístavů na severu Ruska… Komunistické *Neue Zeitung* z Mnichova přinesly například zprávu o díle dělnické pomoci, a sice že 15. října vyplul parník *Siegfried* se šesti vagony potravin, oblečení a obuvi; 5. listopadu parník *Böklund* z Hamburku se 180 000 kilogramy potravin; parník *Delphinus*

14 Například profesor Taganzev, ing. Kozlowski, básník Gomilev, kníže Uchtomskij a některé ženy. – pozn. autora

vyplul z Christiany se 400 000 kilogramy; dalších 400 000 kilogramů bylo vypraveno z Berlína. 20. listopadu opustil parník *Frida Horn* štětínský přístav s více než 600 000 kilogramy potravin. Například tato zásilka byla zčásti pořízena z peněz holandských komunistů, zčásti *„díky přátelskému zprostředkování Velkonákupčí společnosti svazu německých konzumentů v Hamburku"*. Zbytek byl výsledek nového sbírkového týdne ve dnech 9.–16. října.

Hodnota jednoho nákladu nezřídka přesáhla 15 milionů marek. V téže době vyplula z Marseille do Oděsy loď s milionem kilogramů rýže a 200 000 kilogramy předmětů věcné hodnoty (*Neue Zeitung* z 21. listopadu 1921). Dne 2. února 1922 ve *Vorwärts* hrdě psali, že *„ve Štětíně čeká na vyplutí náklad největší a nejbohatší humanitární pomoci, jaká byla doposud z evropských přístavů na pomoc hladovějícím v Rusku vypravena"*. Dle údajů listu obsahovala 450 000 kg žitné mouky, 75 000 kg žitného obilí, 15 000 kg pšeničné mouky, 800 sudů holandského margarínu, 12 000 kg špeku, 10 000 kg soli, 50 000 kg ovoce, 20 000 kg kakaa, 10 000 kg Maggi-polévek a 300 krabic oblečení a obuvi…

Dva příklady z mnoha. – Co však udělali představitelé mezinárodní finanční elity, proti kterým se komunistická internacionála – na oko před svými stoupenci – tak srdnatě stavěla? Inu, tato finanční elita přijala zástupce sovětské vlády s nejvybranější laskavostí. V Berlíně byl díky vstřícnosti miliardáře, marxisty, demokrata, milovníka dělníků a Žida v jedné osobě, Walthera Rathenaua, zorganizován výbor pomoci, do jehož čela byl dosazen židovský bankéř Mendelssohn. Za účelem podpory dopravy mezi marxisticko-kapitalisticky vedeným Německem a „státem práce", jak Sovětskému Rusku říkají všežidovské *Frankfurter Zeitung*, vznikla v srpnu 1921 německo-ruská dopravní společnost, kterou vede podílník židovské banky

Carl Melchior

Warburg & Co. v Hamburku, pan Melchior[15] (*Neue Freie Presse* z 24. srpna 1921, č. 20469). Židé Max Warburg a Melchior mimo jiné zastupovali „Německo" ve Versailles…

S americkými poslanci vyjednával pan Litvinov-Finkelstein. Jak známo, prohlásil prezident plutokratických Spojených států Harding při poradě washingtonské konference, že Amerika daruje 4 miliony bušlů[16] pšenice. Výslovně přitom zdůraznil, že se tak stane bez jakýchkoli podmínek. Na cestě do Moskvy pak později zástupce Ameriky, Colonel Haskel (silně židovsky znějící jméno), vysvětlil, že bylo rozhodnuto o zvýšení objemu pomoci, aby bylo možné uživit 2 miliony dětí a 4–5 milionů dospělých. 20 milionů bušlů obilí je již – coby dar – na cestě a další obilí za 20 milionů dolarů je ve fázi nákupu (*Frankfurter Zeitung* z 10. ledna 1922, č. 25). V článku 16 smlouvy mezi Amerikou a Sovětským Ruskem je sice stanoveno, že pomoc nesmí připadnout Rudé armádě. Že je to ovšem pouhá formalita na papíře k uklidnění amerických občanů, je samozřejmé, zvlášť když člověk ví, že „sekretářem" před-

15 Carl Melchior (1871–1933) byl židovský právník, bankéř a politik působící převážně v Německu. Při jednáních ve Versailles vedl za poražené Německo finanční delegaci. Ač vystudovaný právník pracující zpočátku jako soudce, stal se r. 1900 právním poradcem židovské banky M.M. Warburg & Co. a v roce 1917 jejím partnerem (rozuměj podílníkem). Ještě před svou smrtí, po převzetí vlády nacionálními socialisty, se v roce 1933 podílel na vybudování říšské organisace zastupující Židy v Německu. – p.v.

16 Bušl je stará objemová a hmotnostní míra. Používá se převážně jako měrná jednotka pro obilniny na angloamerických komoditních bursách. – p.v.

Max Warburg

stavitele Ameriky Hoovera je Žid Oskar Strauss. Z Rigy tak do Moskvy jezdí celé konvoje nákladních aut s potravinovou pomocí, aby skončily ve skladech Rudé armády. Dále je zajímavé, co se přihodilo pod kontrolou Anglie se nacházejícím pobaltským státům a jejich pomoci Rusku. Dar malého Estonska o objemu 70 000 metrických centů byl hned na hranici u Jamburgu „zabaven" rudým vojskem; 1500 metrických centů finského žita skončilo bez zbytečných oklik v sýpkách proti Finům (východním Karelům) bojující Rudé armády v murmanské oblasti…

„Anglie" samotná činí vše, co může, aby si udržela sovětskou vládu jako partnera k jednání. Přesto, že by skutečná Velká Británie měla všechny důvody pro to, aby se rukama nohama bránila podněcování pozdvižení, jež sahá až do Afghánistánu, tak činí prakticky pravý opak. Navzdory všem snahám britských pronárodních sil britská Dolní sněmovna v březnu 1922 schválila 100 000 britských liber pro anglický výbor pomoci (*Frankfurter Zeitung* z 21. března 1922, č. 214). Tento všeživotovský list finanční elity hovoří s přihlédnutím k této skutečnosti o *„morální odpovědnosti mocných a moudrých"*.

Tyto příklady snad stačí k tomu, abychom mohli konstatovat nevyvratitelné tvrzení, že i vysloveně kapitalistické státy (dokonce samotné *Frankfurter Zeitung* nazývají mezinárodní konference shromážděním *„ryzího kapitalismu"*) pomáhají údajně až na krev antikapitalistické sovětské vládě. Ba co víc, neboť když pronárodní

noviny v Německu upozorňují na to, že německý národ dře tu nejhlubší bídu, když je Západem nejsprostším způsobem vysáván, tak židovský bursovní tisk spustí zuřivé vytí o *„nelidskosti reakce“*. Ostatně *Berliner Tageblatt* a *Frankfurter Zeitung* navzájem soutěží v tom, kdo vykreslováním ruského neštěstí vzbudí více soucitu všech Němců; současně však o bolševických vůdcích hovoří obdivným tónem. Pro Žida Scheffera z *Berliner Tageblatt* je Trockij *„největší vůlí svého druhu“*; o Radekovi hovoří jako o *„odysejském duchu“*, jenž *„bojuje se všemi politickými silami světa“*; a bolševismus je podle něj *„nejinteligentnější* (!) *experiment“*; *Frankfurter Zeitung* nazývá židovského komisaře sovětské Ukrajiny Rakovského „obratným chlapíkem“, velebí spis Radek-Sobelsohna jako *„zajímavou knížečku“* a požaduje po západních vládách *„velkorysost“* a konec *„odsuzování“*. Dnešní říše krvavého teroru je pro *Frankfurter Zeitung* – kterým jinak nechybí drzost ke kritice *„reakcionářské mocenské politiky“* dřívějšího Německa – *„státem práce“*.

Avšak navzdory celé této od jara 1921 vyloženě pod tlakem poskytované podpoře židovské sovětské vládě ze strany židovské finanční elity se bolševický tisk nadále tváří, jako by byl úhlavním nepřítelem *„dělnické vlády“* světový kapitalismus. Dokonce má tu drzost jedním dechem hlásat zničení kapitálu a zároveň se od něj dožadovat pomoci. Třeba – abychom uvedli jeden příklad ze sta – v moskevské *Pravdě* jistý Hekkert píše:

„Dělníci a rolníci čekali roky, avšak zbytečně. Buržoasie všech zemí se proti nim spolčila. Namísto míru (píše list, který hlásá světovou revoluci! – pozn. autora) *a budovatelské práce – válka a další ničení…*

Potřebujeme pomoc Západu. Avšak místo pomoci hladovějícím rolníkům s nimi buržoasní Evropa spekuluje a dou-

fá, že s nimi bude pochodovat proti proletářské vládě, aby ji svrhla." (Úterní vydání z 9. srpna 1921, č 174.)

Se stejnou drzostí prohlašuje bolševický tiskový orgán v Mnichově: „*Obvinění, která Nansen vznáší, se dotýkají jen a pouze* (!) *viníků a zaostalých v západních zemích a jestliže dnes občanský tisk skučí o Rusku jako o zločinci, pak se toto skučení rovná volání »Chyťte zloděje!«*" (*Neue Zeitung* z 28. ledna 1922). Jdou však ještě dál. Jak známo, přiznává § 116 Versailleské „mírové" smlouvy odškodnění na náklady Německa. Toho v čísle 196 z r. 1921 moskevské *Izvestije* využil Štěklov-Nachamkis k následujícím výhrůžkám:

„*Místo aby s technickými prostředky přispěchala na pomoc Rusku, snaží se německá buržoasie spolu s Anglií Rusko udusit. Německo nejprve ústy* Luddendorffa *nabídlo spojencům svůj meč a nyní totéž plutokratické Německo – ztělesněné* Stinnesem *– pracuje na plánech politického a hospodářského podmanění Sovětského Ruska. Dnes se Německo bojí, že s blížícím se uznáním Sovětského Ruska bude státy Dohody odstrčeno stranou. O tom však mělo přemýšlet dříve. Nelze ani říct, že by německá buržoasie spekulovala s přerušením našich vztahů s ostatními státy, jelikož neučinila nic pro to, aby se Sovětským Ruskem navázala vážně míněné kontakty. Je jasné, že upřednostnila jinou cestu, cestu neomezeného vykořisťování na kolena sražené sovětské republiky… Německá buržoasie se obzvlášť bojí toho, že Rusko jako odpověď na své uznání schválí Versailleskou mírovou smlouvu, čímž by Rusko získalo právo na válečné odškodnění. Jen ať se bojí, my proti ní aplikujeme politiku z Brest-Litovsku!*[17]" (Tímto nátlakem učinili smlouvu z Rapalla akceptovatelnou i pro pronárodní Němce.)

17 Brestlitevský mír z 3. března 1918 byla mírová smlouva, která potvrzovala vítězství ústředních mocností na Východní frontě během první světové války po vojenské porážce a bolševické revoluci a následné kapitulaci Ruska. – p.v.

Tento článek je namířen přímo proti panu Theodoru Wolffovi[18]. Ten však ví, že – co se jeho týče – není brán vážně. Už v čísle 13 (r. 1922) svého listu napsal slova, která by měl znát každý Němec: *„Hra* (!) *mezi Moskvou a Západem je stále jemnější* (!) *a komplikovanější – hraje se čím dál těsněji* (!)." A v čísle 26 tyto židovské finančnické noviny píší: *„Co se týká sovětů – bez nichž není možné cokoli rozhodnout – ti si nepřejí dělat obchody s mezinárodní veřejností, nýbrž jednotlivě s každým státem, především* (!) *však se samotným Německem."*

To nelze chápat jinak než jako vědomý výsměch Německu.

Poslední masku nehorázného židovského bursovního podvodu na národech celého světa nechaly padnout *Frankfurter Zeitung* ve vydání z 15. března 1922, kde doslova napsaly: *„V Moskvě nechtějí protivníkům ukazovat karty. Ještě méně je však chtějí ukazovat vlastním přívržencům, jelikož je mezi nimi značná část těch, jež nejsou ze všech kliček sovětské vlády právě nadšení a kteří by na jednoznačné* (!) *spojení se západním kapitalismem pohlíželi jako na opuštění bolševických zásad. Vůči nim je potřeba zachovat si tvář, a proto se jim tvrdí, že další ústupky kapitalismu jsou vyloučeny..., a že Rusko ze sebe nenechá udělat objekt k vykořisťování kapitalistickým syndikátem."* A poté, co tímto drzým způsobem veřejně přiznal spolupráci židovského bolševismu se židovskou finanční elitou, která dnes ovládá osudy států, požadoval list dále: *„Jistěže je Německo samo v nouzi, ovšem nikoli v tak velké, aby nebylo možné pomoci těm, kteří nevidí jinou záchranu jinde než v pomoci*

18 Theodor Wolff (1868–1943) byl židovský spisovatel a vlivný publicista působící v Německu. Již jako 19letý nastoupil do redakce nakladatelství svého bratrance, vlivného židovského velkopodnikatele Rudolfa Mossea. Profiloval se jako demokrat, odpůrce monarchie a zastánce „parlamentarisace" říšské ústavy. Po nástupu nacionálních socialistů k moci mu Hermann Göring nabízel místo šéfredaktora v *Berliner Tageblatt*, jakož i udělení „čestného árijství", Wolff obojí odmítl. – p.v.

zvenčí. Mnohé se sice vykonalo, avšak u nás se toho udělalo příliš málo."

Židovský zástupce sovětů RAKOVSKIJ[19] na Janovské konferenci 28. dubna 1922 v aule místní univerzity mimo jiné prohlásil, že je nutné konečně odhlédnout od minulosti a začít pohlížet do budoucna: „*Nejdůležitější otázkou budoucnosti je otázka garancí, které cizím státním příslušníkům nabízíme: Sovětská republika vypracovala pro cizince zvláštní osobní status, který garantuje jejich soukromé vlastnictví a dokonce právo dědické* (!). *Pochopitelně za předpokladu reciprocity pro Rusy žijící v cizině.*" Svůj projev ukončil RAKOVSKIJ těmito slovy: „*Jen jedna otázka by měla být rozhodující: Rusko potřebuje zahraniční kapitalisty. Jeho zájmy jsou se zájmy zahraničních kapitalistů identické.*" (z článku ve *Vorwärts* z 13. května 1922, č. 225). Cyničtější snad už člověk ani být nemůže.

Berliner Tageblatt měl věru pravdu, když 14. února 1922 nazval bolševismus „*nejenergičtějším a nejinteligentnějším* (!) *experimentem*". Jedná se o židovský experiment s rozkladem národů, jejich demoralisací a zničením za účelem syndikalisace a – po dosažení jejich fyzické bezmoci – uvrhnutí do absolutní závislosti na židovském bursovním kapitálu. To se děje jak na západě, tak na východě.

Walther RATHENAU v Cannes prohlásil: „*Cesta, kterou se jde, se mi zdá správná: mezinárodní syndikát, a sice soukromý syndikát.*" (*Berliner Tageblatt* z r. 1922, č. 27).

Tak zní cíl: Jednotlivé etapy k jeho dosažení mají jméno Washington a Janov. Další budou následovat. Pomoc Rusku je jen částí dlouhého řetězu světových židovských podvodů…

19 Christian Georgijevič RAKOVSKIJ, půdodně Kristo Georgijev STANČEV (1873–1941), byl bulharský revolucionář, sovětský politik a diplomat. – p.v.

Pařížský *Peuple Juif* 18. března 1921 přinesl zprávu o cestě jistého Žida jménem Eder do Sovětského Ruska. Konkrétně se zde píše, že *„Pan Eder vypráví, že obecná situace Židů, odhlédneme-li od hospodářských podmínek režimu, je znamenitá. Nikde žádný antisemitismus. Moskevský rabín Mase mu vylíčil, že budoucnost ruských Židů bude zářná, pokud se současná vláda udrží u moci."*

Charakteristický příklad toho, že sovětská vláda ve skutečnosti na zmírnění nehorázné bídy chudých obyvatel Ruska ani nepomýšlí, vyplývá z doslova otřesně jasného vyprávění Sergeje Semjonova v dubnovém vydání *Krasnaja gazeta*. Jmenovaný líčí Kazaň, město ležící uprostřed oblasti, kde řádí hladomor, takto: *„Na první pohled je to město jako každé jiné, kde vládne »Nep« – Novaja ekonomičeskaja politika. Výlohy kaváren se skví cukrářskými lahůdkami… Automobily, elegantní luxusní drožky a na chodnících lidé s pěstěnými tlustými psy…*

Divadla jsou přeplněna. Ten nejlepší kousek nese zvláštní označení »Zámek rudé armády«. Jeden lístek stojí 750 000 rublů. – Kazaňský trh nepřipomíná místo, kde se hladoví… Mezitím však dosáhla potravinová krize vrcholu. Na počátku března byla uzavřena polovina výdejen potravin, jež provozuje organisace pomoci hladovějícím! Úmrtnost na vesnicích roste s hrozivou progresí. Výkonný výbor tatarské republiky, jejímž hlavním městem je Kazaň, konstatoval pro období od 15. února do 1. března ve své správní oblasti 20 220 případů úmrtí hladem a 1 234 případů hladového tyfu. Zuří nemoci. V oblasti Čistopol onemocnělo během uvedené doby 73 947 lidí z celkových 289 842 hladovějících…

Do února zemřelo hladem 25 % tatarských dětí. Následovat bude ještě 6 hladových měsíců. Panuje obava, že jen 30 % z celkového počtu obyvatel se dožije sklizně. A ve stejnou dobu – jelikož je řeč o vymření jednoho celého národa – bude zavřena polovina výdejen potravin… Dočasně, říkají. Dočasně?" Potom SEMJONOV podrobně líčí bídu žebrajících dětí, které kvůli hladu nemohou už ani mluvit, a dodává: *„Jak jsem řekl, Kazaň nenese charakter hladovějícího města. To je pravda, neboť těchto dětí si nikdo nevšímá… Byl jsem u toho, když jistá dáma krmila svého psíka chlebem se šunkou, mlčky žebrající dívce u dveří však nedala nic. A nikoho z přítomných to nijak nevzrušovalo…"*

Jaké zhrubnutí citů tato „velká revoluce dělníků a rolníků" jenom způsobila! A co zbylo z „boje vykořisťovaných" proti vykořisťovatelům? Nová, daleko krutější kasta krev sajících upírů a bezohledných vykořisťovatelů, lotrů a zločinců pošpiňuje a zneucťuje své oběti tím nejdrzejším a nejcyničtějším způsobem. Hrubší a odpornější „vládu", než jakou je moskevská židorepulika, svět jaktěživ neviděl. A Evropané s těmito bandity spolupracují!

Sprosté hanění všech tvořivých na světě, jak „proletářů", tak i tzv. buržoasie, jde ještě dál. Zatímco v Rusku umírají miliony a miliony lidí tou nejtrýznivější smrtí hlady nebo v důsledku epidemií, a zatímco muži, kteří tohle všechno zavinili, pokrytecky volají o pomoc pro tyto chudáky, tak ve stejné době vznikají ve všech městech Evropy bolševické propagandistické centrály, vychází neustále nové knihy a noviny, které světu nalhávají, jak skvostný sovětský systém je a vinu za těžkosti způsobené suchem připisují přemnožení krys a hejnům kobylek. Současně sovětská vláda vysílá do hlavních evropských a amerických měst jednu politickou delegaci za druhou, jejichž členové na znamení výsměchu situaci v Rusku vedou rozšafný život

plný pití a děvek, jako šmelináři kdysi za války a během revoluce.

Ve Varšavě se objevil pan Karachan (Arménec) s téměř 500 poslíčky, kavasy[20], lokaji a „dámami", jež si zřídili takovou rezidenci, jakou bylo dříve obvyklé označovat za „královskou". V Rize se zase usadil Žid Fürstenberg-Ganěckij s obdobně velkým štábem. Zatímco se vyslanectví světových velmocí skládaly přibližně z 10 osob, obklopil se Fürstenberg-Ganěckij týmem 167 lidí, k čemuž je třeba přičíst ještě dalších 587 „kurýrů", přičemž 130 si s sebou vzalo své rodiny. V létě 1921 si rižské vyslanectví zakoupilo šest opulentních vil na pláži. Sám Fürstenberg se vozí Mercedesem (jak se mezi lidmi v Rize vypráví, zaplatil za něj 5 000 rublů ve zlatě). Počátkem roku 1922 zpíval Šaljapin hladovějícím Rusům v Rize, aby se poté odebral na rekreaci do své nově zakoupené okázalé chaty na pláži a potom dále do Finska. Kromě toho tento „proletářský umělec", jehož impresáriem je Žid Günzberg, zvažoval cestu do Ameriky.

V Praze si pan Gillersohn zakoupil přepychovou vilu. V Helsinkách obsadila bolševická „obchodní" delegace obrovskou budovu „Apollo" hned u Esplanade.

Přepych, kterým zástupci „republiky dělníků a rolníků" při zařizování tohoto bývalého hotelu rozhodně nešetřili, je každodenním předmětem diskusí obyvatel finského hlavního města. Jen oprava prostor stála dva miliony finských marek, sumu, kterou na podobné účely nevydaly ani vlády kapitalistických států. Každá místnost je vybavena

20 Kavass je turecké označení ozbrojeného policejního důstojníka, rovněž kurýra, což je při cestování v Turecku obvyklý postup [kurýrem je spíše míněn průvodce, význam tohoto slova se časem posouval]. Název se mj. užívá pro stráže, které tradičně udržují veřejný pořádek na důležitých posvátných místech ve Svaté zemi (která dříve formálně podléhala otomanské turecké jurisdikci), jako např. Svatého hrobu v Jerusalémě a Chrámu narození Páně v Betlémě. – p.v.

nádhernými psacími stoly, hedvábnými závěsy a sametovými draperiemi, koženými divany a bronzovými lustry. Někdejší hotelová restaurace byla přestavěna na úctyhodné místo pro konání schůzí zaměstnanců.

Předseda pobíral na podzim 1921 měsíční plat ve výši 20 000 marek[21], sekretář 12 000, písařka 8–9 000 marek. Pro příklad budiž uvedeno, že nejvyšší finští státní úředníci ve stejnou dobu dostávali maximálně 3 200 marek. Jak je vidět, „proletáři" „buržouse" v buržoasii jasně překonali.

Diplomatická mise Sovětského Ruska dostala dle mírové smlouvy s Finskem přidělenu obrovskou budovu na bulváru. Na rekonstrukci této budovy byly vydány 3 miliony marek.

Korespondent ruského časopisu *Ogni* („Ohně") líčí návštěvu této mise následovně: dubové postele v imperiálním stylu (cena za kus 9 400 marek), přijímací místnost v červeném dřevě atd. V říjnu 1921 byla vyvěšena nová vlajka sovětské vlády: z rudého hedvábí se zlatými iniciálami. Stála 9 000 marek. Poté následovala slavnostní hostina, při které zněl jazz a foxtrot…

V Tallinnu si pan Litvinov-Finkelstein (pozdější vyslanec na konferenci v Janově) počátkem roku 1922 pořídil velký dům na Langstraße za 15 milionů estonských marek. Posléze poslal do ulic svoje skupovače, aby prostory vybavili co možná nejstylovějším starobylým nábytkem. Nejeden těmito „proletáři" k žebrácké holi dohnaný „buržous", stejně jako poctivý řemeslník, nedokázal nabízeným vysokým sumám odolat a prodal těmto banditům své upomínkové předměty.

V Londýně si pan Krasin[22] hraje na grandseňora. O tom podává dobré svědectví *Evening News*. Když pan Krasin

21 1 finská marka měla tehdy hodnotu 2 000 rublů.

22 Leonid Borisovič Krasin (1870–1926) byl sovětský bolševický politik a diplomat, jeden z prvních vydavatelů bolševických novin *Pravda*, od roku 1903 člen ústředního výboru bolševické frakce Ruské sociálně

v roce 1920 přišel do anglického hlavního města, pronajal si ve středu města luxusní byt. Tento „proletářský příbytek“, skládající se pouze ze dvou pater, se ovšem brzy stal příliš těsným, jelikož se jeho diplomatická mise nepřetržitě zvětšovala o stále nově příchozí „posly“ a „znalce“. Tento ubohý muž byl tedy nucen zakoupit obrovskou budovu v londýnské City. Sovětské velvyslanectví v Londýně svým rozpočtem, jakož i počtem zaměstnanců, předstihuje všechny ostatní diplomatické mise dohromady. Ve čtyřpatrové budově je zaměstnáno přes 300 zaměstnanců, místnosti jsou zařízeny s mimořádnou elegancí, ke Krasinovi se lze dostat až po několika ohlášeních a pokusech…

O sovětských vyslancích ve Stockholmu píší švédské noviny naprosto totéž. „Proletáři“ tam hýří s těmi nejhoršími podloudníky přesně tak, jako v jiných městech.

V Konstantinopoli tentýž scénář. Tamní „velvyslanectví“ obdrželo v říjnu 1921 velkou sumu finančních prostředků ve zlatě, aby mohlo nakoupit americké obilí. Většina těchto peněz byla rozfofrována spekulacemi „ruského“ zmocněnce, pana Rabinoviče. Tímto „neúspěchem“ (stejně jako jinými) se však sovětské diplomatické zastoupení v Konstantinopoli nenechalo v žádném případě odradit a nadále nerušeně hýřilo v nejdražších restauracích města. Večeře je stála klidně i 1 000 lir (tehdy více než 100 000 marek), sumu, která by jim stačila na uživení 1 000 dělníků po celý měsíc. Výčitky v tomto směru sovětská mise cynicky „de-

demokratické dělnické strany. Za účelem financování bolševiků organizoval ozbrojené loupeže. V r. 1908 emigroval do Německa, kde pracoval pro Siemens-Schuckertovy závody v Berlíně; později se stal zastupujícím ředitelem ruské pobočky Siemens-Schuckert-Werke AG; po První světové válce získal post jejího jednatele. Po Říjnové revoluci byl lidovým komisařem pro obchod a průmysl, do roku 1923 také komisařem pro zahraniční obchod, k čemuž patřilo i sovětské obchodní zastoupení v Londýně; v r. 1924 zastával funkci velvyslance v Paříži a v r. 1925 v Londýně. Byl iniciátorem stavby Leninova mausolea. – p.v.

mentovala“: Zmíněné večírky prý nestály 1000, nýbrž „jen“ 500 lir (*W.P.A.*, č. 6 z roku 1922).

Za nic jiného než za nejsprostší cynismus však nelze označit fakt, že titíž bolševičtí požitkáři – když už nemohli dostat další peníze – nechali z hladem postižených oblastí Kavkazu přivézt velké množství sýra do Konstantinopole a z hladovějícího jihu Ruska dalších 800 kusů dobytka, aby mohli nadále vést rozšafný život, dokud nebudou objeveny další zdroje pomoci.

Co se Německa týče, tam už si Viktor Kopp[23], kterého teď hledají kvůli velkým zpronevěrám, pořídil přepychovou vilu. Po obnovení diplomatických vztahů se Sovětským Ruskem ze strany „německé“ říšské vlády dorazilo počátkem roku 1922 naráz 300 nových sovětských vyslanců, kvůli nimž bylo vyklizeno několik velkých domů (konkrétně Maaßenstraße 9, Lützowufer 1 a 2, Lietzenburgerstraße 67, Reithstraße a jiné). Němci byli donuceni opustit své byty, aby uvolnili místo sovětským Židům a jiným grázlům, jejichž veřejně přiznaným cílem je zničení německého státu. To je tak příznačným symbolem doby jako málo co jiného. A německý národ – mlčí…

Aby však byla splněna veškerá přání těchto nepřátel německého národa a bylo jim umožněno trvalé osobní spojení s jejich hlavou – rudou Moskvou –, byla v Berlíně založena firma jménem „Německo-ruská letecká společnost“. Spojení má probíhat mezi Moskvou a Königsbergem[24], a to tak, aby bylo zajištěno okamžité napojení na rychlík Königsberg-Berlín (*M.A.A.* 1922, č. 48). Sovětským Židům, kteří se v počtu 80–100 dennodenně scházejí v jednom

23 Viktor Leontijevič Kopp (1880–1930) byl sovětský diplomat působící v letech 1918–1921 v Německu. Zpočátku jeho štáb patřil pod sovětského velvyslance Adolfa A. Joffeho. – p.v.

24 Po anexi této části východního Německa v roce 1945 „Kaliningrad“. – p.v.

z nejluxusnějších berlínských hotelů, Bristol, na čaj o páté, se dostává takových poct, jako ani těm nejvyšším šlechticům před nimi. V čele celého tohoto politického manévru stojí koncern AEG pana Walthera Rathenaua a – Felix Deutsch[25]! Jak jinak, že ano…

Morální úpadek, jenž je celému marxisticko-bolševickému vidění světa základem, zcela přirozeně nalákal ke „spolupráci" všechny ve své vnitřní podstatě spřízněné intrikáře! Vybičovány byly davové instinkty a – když se dostali k moci – ukázaly své nevyhnutelné účinky způsobem, který musí odpuzovat každého muže s charakterem a slušností. Celý tento výsměch židovskými zločinci způsobeného neštěstí ruského národa se však děje nepřetržitě a systematicky. A zatímco tihle banditi zakládají pomocí cizích peněz banky a syndikáty, hýří a chodí za kurvami; zatímco miliony hladoví, tak o těchto nehoráznostech se dělníci na západě nedozvědí vůbec nic. Neboť bratři a příbuzní židovských bolševických zločinců už roky sedí ve všech „dělnických" listech všech států na světě. V demokratickém světovém tisku zase mají vůdčí slovo ti „fajnoví" Židé. A takto systematicky obelháván a podváděn následuje německý národ své smrtelné nepřátele, kteří jej krůček po krůčku štvou ke zkáze. Podrývání citu pro morálku propagováním „nového umění a mravnosti", jež nejsou ničím jiným než pornografií a výsledkem pokročilého stadia měknutí mozku; podkopávání národního cítění coby organického základu každého života; vysmívání se náboženským názorům a velebení pohodlného, plytkého

25 Felix Deutsch (1858–1928) byl židovský průmyslník a zakladatel AEG narozený ve Vratislavi (Breslau). Po studiích a prvních pracovních zkušenostech u firmy W. Heimanna nastoupil v bance Jakob Landau v Berlíně; v r. 1883 se stal prokuristou Německé Edisonovy společnosti, ze které se pak stala Allgemeine Electricitäts-Gesellschaft (AEG); v r. 1901 byl přijat do Společnosti přátel (Gesellschaft der Freunde) – elitního spolku Židů v Berlíně. – p.v.

racionalismu, to vše, předpřipraveno judeo-demokracií, „humanismem“ a „liberálním“ marxismem, přichystalo ruské kultuře a ruské říši naprosté zhroucení. Nyní na východě běsní krvavá jatka, nepopsatelně cynický sadismus, šílenství, kterému Evropa, sama v polovině cesty do pekla, neuvěří, dokud nepřijde rozhodující hodina, během níž se i Západ utopí v krvavé lázni, anebo dokud cílevědomá menšina německých mužů nestrhne kormidlo dějin s nesmiřitelnou rozhodností správným směrem…

XII. Čeka

Každé hnutí, jež hnulo či otřáslo světem, stvořilo během své existence nějaký charakteristický symbol svého bytí. Tak jako má „Velká" francouzská revoluce gilotinu, tak má ta „nekrvavá" ruská Čeku, což znamená „Mimořádná komise pro boj s kontrarevolucí". Všechny hrůzy, které historie Evropy zná, jsou nic proti krvavé potopě, kterou po sobě zanechal tento děsivý mocenský nástroj sovětské vlády. Ač mnohé z dob minulých byly divoké, hrubé a ukrutné: tak chladně, plánovitě, organisovaně a bezcitně-systematicky něco takového nemohl provádět žádný skutečně evropský charakter. Založení a počáteční vybudování tohoto špiclinstitutu s diktatorní plnou mocí k rozhodování o životě a smrti milionů lidí bude navždy spjato s již na začátku této knihy jmenovaným Mojsejem Urickým. Ten byl zabit bombou přímo na ulici. Místo, kde se tak stalo, pojmenovala sovětská vláda Urického náměstí a Taurskému paláci (sídle někdejší říšské dumy) dala jméno Urického palác! U příležitosti výročí založení Čeky napsal Štěklov-Nachamkis v listě *Izvestija*:

„Vzniknuvší uprostřed hromů a blesků občanské války je tento bojový orgán diktatury proletariátu doteď předmětem strachu všech nepřátel revoluce. Čeka musí vykonávat těžký úřad, neb proti ní stála sjednocená reakce…"

Jedna z hlav Čeky, Lacis[1], poté, co vylíčil náplň své činnosti, píše v jednom ze svých děl s názvem Dva roky boje na domácí frontě: „Vidíme tak, jak velkou roli hrály mimořádné komise [Čeka – pozn. překl.] při potlačování kontrarevoluce. S jistotou lze tvrdit, že bez nich by sovětská moc již neexistovala." Už jen z těchto dvou hlasů vysokých sovětských funkcionářů je evidentní, jakou určující hodnotu sovětská vláda Čece přisuzovala. Byla současně hlavou i zpravodajskou službou bolševického režimu. Ve všech vojenských, politických a hospodářských organisacích má nasazené zástupce, kteří příslušným centrálám téměř každý den posílají zprávy o sledování a špiclování, a jejichž posudky často rozhodují o životě a smrti jednotlivých důstojníků, komisařů atd.

Oblečen většinou do kožené kazajky, vysokých holínek, s revolverem na opasku, vstupuje obávaný čekista do shromáždění, porad, schůzí a vůbec do libovolných sfér veřejného života. Do tramvaje nastupuje u průvodčího (což je přísně zakázáno), cestuje zdarma vlakem po celé sovětské republice, v jakémkoli městě si vyhlédne libovolný byt, který se mu nejvíce zamlouvá, navštěvuje kavárny, kde se cpe za několik stovek tisíc či dokonce milionů rublů a opustí lokál, aniž by zaplatil. Když zrovna potřebuje větší částky peněz nebo když jeho bytu chybí nábytek, zorganizuje nějakou domovní prohlídku; posléze nakupuje a prodává, aby tak „našetřil" na časy příští; zatýká velkospekulanty, aby je po zaplacení odpovídajícího výkupného propustil… Toerne popisuje charakteristický zážitek jednoho svého

1 Martin Ivanovič Lacis (1888–1938), vlastním jménem Jānis Sudrabs, byl komunistický revolucionář, sovětský politik a vysoký funkcionář sovětských bezpečnostních složek lotyšského původu; již v roce 1917 jedním ze zakladatelů Rudých gard a člen petrohradského revolučního vojenského výboru; byl členem předsednictva NKVD (ministerstvo vnitra), od května 1918 příslušník Čeky a jedna z hlav Rudého teroru; společně s Jēkabs Peterssem byl pravou rukou Dzeržinského. – p.v.

známého. Ten se dostal náhodou do pobočky donské Čeky, kde našel obrovskou místnost vyplněnou pánským oblečením. Na otázku po jeho původu mu bylo odpovězeno, že jde o garderobu zabavenou buržoasii jako kořist za účelem vybavení členů Čeky pro služební cesty.

Je samozřejmé, že takto mocný úřad čekisty se svěřuje jen těm nejvěrnějším komunistům a že přijetí nováčka předchází nejpřísnější prověrky. Uchazeč musí zodpovědět 32 otázek dotazníku (zaměstnání rodičů, stav, národnost, zaměstnání během války, co a kde dělal během bolševické revoluce, jaké strany byl členem atd.), které se zpětně ověřují. Díky tomuto výběru se do Čeky dostanou jen ty nejzáludnější a nejbezohlednější osoby, které – získavše moc při vědomí, že zastávají prominentní posty bolševického teroru – zájmy svých pánů musejí brát za své více než kdokoli jiný. Proto výše jmenovaný Lacis mohl ze svého pohledu plným právem napsat: *„Rozpuštění Čeky by bylo stejným zločinem jako rozpustit Rudou armádu. Sice jsme to byli my, kdo vystoupil z nynějšího boje vítězně, ale nepřítele jsme nezničili.“* (Miliony mrtvých Rusů jsou následkem tohoto „vítězného boje“; „nepřítel“ bude zničen teprve tehdy, až ruský národ přestane existovat.) Počátkem roku 1922 tvrdili – aby Evropě vzali z ruky zbraň k útoku –, že Čeka prý byla rozpuštěna. Že byla tato zpráva čistý švindl, není po tom všem třeba jakkoli zdůrazňovat. „Rozpuštěna“ byla asi natolik, že byla nyní podřízena jako „politický odbor“ lidovému komisariátu pro vnitřní věci, na němž byla dosud nezávislá. Do čela tohoto komisariátu ovšem byly dosazeny tytéž hlavy Čeky!

Pohlédněme na několik obrazů o činnosti této příšerné organizace. V Rostově se nacházela, a dodnes ještě nachází, jedna z hlavních centrál Čeky jižního Ruska. Sem jsou k odsouzení posíláni všichni „zločinci“ z celého Kavkazu

a oblasti Donu. Za tímto účelem bylo v Zahradní ulici a na Taganrožském prospektu zabaveno několik domů. V současnosti se v nich nachází přes 2 000 zajatců. Jejich počet zůstává téměř stále stejný, jelikož místo těch, kteří byli zastřeleni, nahradí obratem další. V čele rostovské Čeky stojí jistý Trušin, sadistický kokainista. V každé cele Čeky pobývá 20 osob.

Zasedání „soudu" se konají každé úterý. Kolegium se skládá z pěti až šesti lidí; 90 % všech rozsudků odsuzuje k zastřelení.

V sobotu v 11 hodin večer na velkém vězeňském dvoře nastartovaly motory osmi nákladních automobilů. Za ohlušujícího zvuku motorů pak prováděli popravy. Mrtvé zahrabávají mimo město v masových hrobech.

Před úterními zasedáními se před budovou komise odehrávají srdcervyné scény: známí a příbuzní obžalovaných jim nosí potraviny v koších, na nichž jsou napsána jména vězňů. V 11 hodin přichází stráž se seznamem a dává koše seřadit do určitého pořadí: postavené vpravo znamenají, že poprava dotyčného byla vykonána minulý týden…

Město Kyjev přecházelo v posledních letech z jedněch rukou do druhých. V roce 1919 se po čtyři týdny nacházelo v moci bolševiků. Měl jsem tehdy příležitost mluvit s tamními uprchlíky, mimo jiné s mě známým knížetem S[2]. Ten vyprávěl (shodně s ostatními, jimž se podařilo hrůzám uniknout, a se skutečnostmi, jež Nilostonskij líčí v knize *Bolševické krvavé běsnění*), že Kyjev během pouhých čtyř týdnů přinesl 12 000 obětí. Vedeny čekisty, popadly rudé oddíly na ulici každého muže, který nějak připomínal představitele inteligence; v noci probíhaly domovní prohlídky a posléze se v různých zahradách a dvorech rozeznělo rachocení samopalů… Ruští vojáci brzy začali od-

2 Uvedeno v originále. – p.v.

mítat vykonávání tohoto popravčího úřadu. Jejich místa nahradili Číňané. A když už nemohli ani oni – tak zaskočily fanatické Židovky… Kníže S. poté osobně vedl vykopávání mrtvol. Tisíce obětí, jež byly zahrabány často polomrtvé nebo úplně zaživa, zkroucené ve strašlivých pozicích, byly nyní vyneseny na denní světlo…

Totéž se dělo v Oděse (tamní „dům hrůzy" zná každý obyvatel města), v Charkově, Novočerkassku (zde srovnej s fotografiemi z obrazové přílohy), v Poltavě, Moskvě a Petrohradě…

Fotografie jistě ani zdaleka neznázorňují hrůzy, s jakými byli konfrontováni lidé, kteří museli hledat příbuzné v hromadách mrtvol. Roztříštěné lebky, vypíchnuté oči, zlámané kosti a odřezané končetiny jsou vypovídajícími důkazy nepopsatelného utrpení, jež museli „kontrarevolucionáři" před smrtí snést.

V některých komorách se našly kousky kůže, které byly zajatcům zaživa strženy z těla. Obyčejně to prováděli tak, že ruce oběti strčili do vařící vody, napuchlou kůži potom nařízli a strhli. Tento převážně u Židů a Číňanů oblíbený způsob mučení je v Rusku dobře znám pod pojmem „sundávání rukavic".

Shrňme si ještě jednou oběti Čeky: 28 biskupů, 1215 duchovních, přes 6000 profesorů a učitelů, téměř 9000 lékařů, více než 54000 důstojníků, 260000 vojáků, téměř 11000 policejních důstojníků, 58000 strážníků, 12950 statkářů, 335250 příslušníků inteligence, 192350 dělníků, 815000 rolníků…, kromě toho 35 milionů lidí, kteří zahynuli v průběhu občanské války hladem a nemocemi. Pogrom proti ruskému lidu, jaký svět dosud nespatřil. Jednou se pomstí.

Krvavá slavnost všeruské Čeky nalezla i své pěvce. Jistému M. Saprudnému vyšla v Tiflisu kniha s příznačným

názvem *Úsměv Čeky*. Autor je nejen vysoce postaveným soudcem, nýbrž sám sebe označuje za vykonávajícího člena Mimořádné komise. Mimo jiné si zde lze přečíst následující „poetický" výlev:

„Vy o květinách pějete stále,
o lásky žáru též.
Však naučím vás písně jiné,
o popravách, smrti a krvi.
Jemná vůně line se z šeříku,
jenž viděl jsem na vašem stole.
Toť nic pro mě, jenž nekonečně raději má
krvavé květiny Čeky.
Největším potěšením jest
pár ranami na kříž (!) přibít ty, kteří se milují;
největší však radostí je, když lidské kosti
na padrť rozdrceny jsou;
když jednoho pomalu ubodají.
Jako hudba zní jeho chroptění před smrtí.
Nadšením se rozzáří naše srdce,
když vidíme divoce krvácet otevřené rány.
A po vašem rozsudku následuje
odpověď: Jednoduše »Ke zdi!«
»Zastřelit!« »Na šibenici!«..."

Sadismus povýšený na systém!

Nejvyšším velitelem Čeky je Dzeržinskij, Polák. Je jednohlasně pokládán za protiklad hýřivé židovské diplomatické pakáže. Chladnokrevný fanatik, v soukromí téměř asketa, vykonává svůj otřesný úřad s cílevědomostí, jež nemá obdoby. Jakožto dlouholetého zasloužilce ve službách ruské revoluce v něm viděli jednoho z nejcílevědomějších vrahů ruského člověka.

I zde lze konstatovat neustále se opakující jev, kdy se příslušník Rusům smrtelně nepřátelského národa – polského – spolupodílí na řízeném vyhlazení Ruska.

O tom, že Dzeržinskij tak činí vědomě, nemůže být pochyb, zvláště když jeho nejbližším pomocníkem je rovněž Polák: Menžinskij[3].

Mezi nimi působí také řada sadistických ženských, Číňanů a Židů. Charakteristický obraz Čeky se nachází na straně 175: z 21 lidí nejpodlejšího ražení je 16 Židů. Mezi blíže nejmenovanými četnými pomahačkami Čeky v Kyjevě vyniká jistá obávaná Rosa, které prý činilo obzvláštní potěšení střílet do naha svlečené zajatce přímo v jejich celách nebo jim rozžhavenou cigaretou vypalovat oči.

V Oděse působí organizátor mrzačení ruských žen a škrtič ruských mužů jménem Deutsch, který stál v čele židovské gardy. Také on je Žid, jenž za své „mimořádné zásluhy" o prohloubení revoluce obdržel Řád rudé vlajky…

3 Vjačeslav Rudolfovič Menžinskij (1874–1934), sovětský revolucionář a politik polského původu. Krátce po Říjnové revoluci se stal lidovým komisařem pro finance; od r. 1919 člen předsednictva Čeky, o pět let později zastupující vedoucí tajné služby OGPU; po smrti Dzeržinského nastoupil na jeho místo šéfa OGPU; ovládal plynně 16 jazyků, mj. japonštinu a farsí. – p.v.

XIII. Podvod světa

Slibujíce chléb a mír táhli bolševici za sebou temné masy lidí. *„Strava je v zemi zabezpečena. Statkáři, kupci a obchodníci schovávají nesmírné množství potravin… Komisaři světu spolu s námořníky, vojáky a rudými gardami zabavují zásoby potravin ve všech koutech země…“* – stálo v hlášení z 11. listopadu 1917. Vyhecované davy pak šly, vypalovaly a drancovaly, napříč zemí se táhla vyvolaná anarchie a začal hlad. Celé to byl podvod! V tomtéž dekretu bylo „kontrarevolucionářům“ vyčteno: *„Zavedli trest smrti pro vojáky. Ti se vzdali anglickým, francouzským a americkým bursiánům…“* Dne 28. prosince vyšel následující zákon: *„Usnesení Všeruského shromáždění světu: Kerenským zavedený trest smrti se ruší. Na frontě se znovu zavádí plná agitační svoboda. Všichni vojáci a důstojníci revoluce, kteří se kvůli takzvaným politickým zločinům nacházejí ve vězení, se s okamžitou platností propouští.“* Ve jménu této „svobody“ táhly statisíce do boje za bolševiky. Poté byl trest smrti opět zaveden, vykonáván častěji a krutěji než kdykoli předtím; načež se s těmito francouzskými, anglickými a americkými bursiány, kteří si údajně měli koupit kontrarevolucionáře, kšeftovalo, obchodovalo, šmelilo. Jedna bolševická delegace za druhou zaplavovala Evropu a uzavírala obchody na náklady ruského národa.

Pod pojmem „političtí zločinci“ rozuměl bolševismus převážně desertéry, kriminálníky a vlastizrádce. Ti byli propouštěni. Do jejich cel byli vsazeni ti nejlepší představitelé ruského národa. Zemí se hnal divoký pogrom proti ruskému lidu. Rovněž i sliby zajištění svobody byly vědomým podvodem.

„Poté, co se upevní nový pořádek, bude jakékoli působení státu na tisk zastaveno. Díky nejdále zacházejícímu a nejpokrokovějšímu zákonu svého druhu bude tisku zaručena plná svoboda v rámci vytyčených hranic soudní odpovědnosti“, stojí v nařízení, jež se týká tisku. Do dnešního dne však v sovětském Rusku nevycházejí žádné noviny, jimž by bylo dovoleno kritizovat sovětský systém. Jeden list za druhým rušili tím nejbrutálnějším způsobem, vedoucí činitele zatkli, vyhnali nebo zastřelili. Při tom všem vládne bolševický Kreml absolutní mocí, podepřenou mnoha bajonety. Rovněž i slíbená svoboda byla jen sprostým podvodem.

Bolševismus bojoval za mír „bez anexí a kontribucí, na podkladě sebeurčení národů“ a v tomto znamení také zvítězil. Výnos o míru z 29. října 1917 definoval anexi takto: *„Anexí, respektive násilným záborem cizích zemí, rozumí vláda v souladu s právním vědomím demokracie obecně, a dělnické třídy zvlášť, jakékoli sloučení malého nebo slabého národa s nějakým velkým nebo silným státem bez jasného, srozumitelného a dobrovolného projevu přání či souhlasu příslušného národa, bez ohledu na to, jak rozvinutý nebo zaostalý takto násilně sjednocený či násilně v hranicích příslušného státu držený národ je…“*

Sotva však sověti upevnili svoji moc, už si na tato slova více nevzpomněli. Karelům byl sovětský systém vnucen ohněm a mečem. Na podzim 1918 vyrazilo rudé vojsko do boje proti Estonské republice, aby si podmanilo i tento národ. Onen pokus selhal díky na pomoc přispěchavší

finské armádě. Lotyšsko zaplavil rudý teror. Svědky této smršti jsou stovky masových hrobů. Ruští a lotyšští bolševici před sebou na venkovských cestách hnali a zabíjeli baltské Němce. Krátce před příchodem osvobozeneckých vojsk zahynuli všichni zajatci rižské citadely (mezi nimi i velký počet německých žen) mučednickou smrtí rukama odlidštěných ženských.

Loupežné tažení proti Polsku ztroskotalo na odporu tohoto národa.

Na jihu se sovětská vojska přehnala přes Kavkaz. Tam se utvořily malé lidové republiky, jež se chystaly užívat si ovoce své revoluce a budovat státní život. Jmenovitě Gruzie začala být v tomto ohledu napřed. Ačkoli zde tvořili vládu pouze sociální demokraté, tak i je bolševici vyhnali, moskevští židokomisaři, opírajíce se o rudé bandy, vzali iniciativu do svých rukou, a téměř na rok a den přesně ani zde o nějakém právu národů na sebeurčení nemůže být řeči. To, čemu se v Rusku ještě říká Tatarsko-Kyrgyzská republika, je rovněž pouhou kulisou: stejně jako všude tam taktéž vládne komisař, Čeka a Rudá armáda. Slova jako *„svoboda bez anexí na podkladě práva národů na sebeurčení“* byl rovněž vědomý podvod židovských padouchů.

Cynickým byl též projev jednoho z hlavních lotrů, Radek-Sobelsohna na sjezdu třech internacionál počátkem dubna v Berlíně, jenž se směl konat na půdě Německého říšského sněmu. Když Sobelsohn polemizoval s Ramsayem MacDonaldem[1], tak prohlásil,

1 James Ramsay MacDonald (1866–1937) byl britský státník, člen Labouristické strany a premiér. Pocházel z chudých poměrů. Stal se prvním labouristickým předsedou vlády. Na základě zkušeností z Afriky po druhé búrské válce prosazoval protiválečnou politiku. Počátkem 20. let 20. století opustil radikální levicové názory a stal se nepřítelem komunismu. – p.v.

že Macdonald použil „slogan (!) o osvobození malých národů“. Ve chvíli, kdy se začal ohrazovat proti výtkám kvůli násilnému záboru Baku bolševiky (posměšně se tomu říkalo „nafto-komunismus“), Radek zdůraznil, že právě i Rusko prý potřebuje tyto zdroje nafty, nejen Gruzíni. (*Neue Zeitung* z 8. dubna 1922) Šlo tedy o jasnou mocenskou politiku. Všechno ostatní byl podvod a klam.

„Tajná diplomacie pracuje na odstranění vlády a ze své strany vyjadřuje pevný záměr vést všechna jednání veřejně před zraky celého národa…“

Stejně jako kdysi Wilsonem[2], byla i zde bolševiky nastražena nová vějička pro hlupáky. Inu, ještě nikdy nepostupovala vláda tak spiklenecky, ještě nikdy se nerozmáhala tajná diplomacie, špiclování a udavačství tak mohutně jako v sovětském režimu. Nejenže se velké sjezdy komunistické internacionály konají ve Velkém divadle v Moskvě, nýbrž samy jsou jedním velkým divadlem – velkým podvodem. Celý bolševický systém byl postaven na spiknutí bez možnosti sebe sama změnit, nechtěl-li sám sebe odhalit jako světový podvod.

2 Thomas Woodrow Wilson (1856–1924) byl 28. president Spojených států amerických. Jeho 14bodový mírový program, v češtině známý též jako „Čtrnáct bodů presidenta Wilsona“, předložený 8. 1. 1918 válčícím stranám, byl rozhodujícím impulsem pro ochotu Německa přistoupit k vyjednávání o příměří. Kromě jiného požadoval rovnocenné zacházení se všemi národy, odzbrojení evropských mocností na minimum nutné k obraně, jakož i vznik samostatných států pro etnika bývalého Rakouska-Uherska podle zásady sebeurčení národů. Stěžejní body však nikdy nebyly realisovány: Německo odzbrojilo, spojenci nadále zbrojili a nově vzniknuvší Polsko, stejně jako Československo, zabraly německá území bez ohledu na názor, resp. proti vůli původního obyvatelstva – Němců. – p.v.

Dokument s ústavou „Ruské socialistické federativní sovětské republiky" (jak se ono bolševické monstrum samo rádo nazývá) slibuje *„odstranění veškerého vykořisťování jednoho člověka druhým, úplné zrušení třídní společnosti, nelítostné potlačení vykořisťovatelů"*. Nic z toho se nestalo. Zničeno bylo několik lupičských konkurenčních firem, určitý počet zdivočelých záškodníků byl pověšen či zastřelen, nikoli však proto, aby si národ zvykl na zákon a pořádek nebo aby byl zajištěn život a tvorba jednotlivce, nýbrž kvůli udržení monopolu k drancování a vydírání lidu v jedněch rukách.

„Za účelem zničení parasitujících společenských vrstev a organisace hospodářství se zavádí všeobecná pracovní povinnost." Tento zákon povýšil svévoli na systém, neboť v praxi to neznamenalo nic jiného, než že všechny elementy země, které s ohledem na své smýšlení platily nebo mohly platit za kontrarevolucionáře – studenti, lékaři atd. – byly mobilizovány a násilím donuceny k čištění záchodů a jiným podřadným pracím s cílem sloužit obhroublé lůze jako terč hanebného posměchu. Pro dělníky samotné měl tento donucovací systém, jak jsem již uvedl, za následek, že jsou ve „svém vlastním" státě zotročeni více než v jakékoli jiné zemi. V jiné části uvedeného dokumentu, konkrétně v kapitole 5, čl. 18, se píše: *„Ruská socialistická federativní sovětská republika vyhlašuje práci za povinnost všech občanů republiky a hlásá heslo: Kdo nepracuje, ať nejí!"*

Tato slova jsou snad vrcholem cynismu. Sepsána a schválena byla sebrankou dobrodruhů, spekulantů, notorických kriminálníků, kteří za celý život nevykonávali žádnou čestnou, tvořivou práci. Skuteční dělníci jsou dennodenně zesměšňováni bolševickou požitkářskou pakáží rozesetou po celé zemi, jež ve formě obchodních delegací a politických misí táhne Evropou…

Ať už člověk vezme jakýkoli zákon či manifest sovětské vlády – jejich společným jmenovatelem je lež a podvod.

Jedním z průkopníků revoluce ve službách komunismu posledních patnácti let je Rus Mjasnikov[3]. Tento muž v roce 1921 vydal brožuru, v níž pranýřoval zradu myšlenky, které věřil, že slouží, a dnešní dělnické vůdce odhalil jako to, čím jsou – podvodníky: *„Tlučete buržoasii, ale tvář krvácí dělníkovi.“* Tento výrok je drastický a zároveň trefný. Mjasnikov v předmětné knize píše, že kdyby nebyl z celé masy dělníků známým vůdcem, nýbrž pouze obyčejným dělníkem v továrně, tak by byl vládou stejně tak „uprchnut“, jak byl v Německu „uprchnut“ Karl Liebknecht. Pokusili se jej různými způsoby utišit, ale on si přesto nenechal ucpat ústa a rozeslal v březnu 1922 výzvu všem dělníkům světa, která představuje děsivý důkaz naší dnešní doby a světového židovského podvodu. Jelikož byl tento dokument veškerým tiskem ignorován, uvádím zde několik v něm zmíněných příkladných obvinění.

„Vy, soudruzi na Západě, nemůžete vědět, jakým utrpením a hrůzami se muselo ruské dělnictvo v průběhu posledních čtyř let probojovat. Statisíce nejlepších položily své životy za revoluci… Revoluční úderné oddíly padly se ctí, avšak běh revoluce se zpomalil, protože týlové složky selhaly. Historikové jistě najdou skutečné viníky tohoto rozpadu jednotných proletářských vojsk a najdou i katy těchto několika tisíc obětí, jež padly ve jménu velkých myšlenek, protože byly svými vůdci podvedeny. Poprvé se vůči vůdcům prole-

3 Alexandr Fjodorovič Mjasnikov, narozen jako Alexander Mjasnikjan (1886–1825), byl sovětský politik a revolucionář arménského původu. Vystudoval práva na Lomonosově universitě v Moskvě. Politickou kariéru začal v Minsku, kde v r. 1917 vydával bolševický list Zvezda; na přelomu let 1918/1919 se stal prvním sekretářem nově založené Běloruské sovětské socialistické republiky; od r. 1921 působil jako lidový komisař pro vojenské záležitosti v Arménské sovětské socialistické republice; je autorem několika knih o marxismu-leninismu. – p.v.

tářských davů objevuje slovo zrada. Toto označení je však ještě příliš slabé na to, aby vykreslilo sprostotu dvojkolejné politiky, jíž jsme všichni obětí, my, kteří se naplněni upřímností dali do služeb komunistické internacionály.“

Poté, co si Mjasnikov ulevil ohledně občanské války a všudypřítomných chyb, pokračuje:

„Čím jménem drtí ocelová pěst hlavy dělníků a rolníků Sovětského Ruska? Komu slouží nové řetězy a náhubky, jež jsou nasazovány kolem jejich rukou a úst? Z koho se skládá »revoluční dělnická a rolnická vláda«? Jsou to titíž demagogové, kteří prolili oceány krve a uměli vše pouze ničit, nic vybudovat. Ba, co víc! Vždy, když se začnou objevovat tvůrčí síly, jsou toutéž dělnickou a rolnickou vládou neúprosně potlačeny… Z diktatury proletariátu se stala diktatura malé skupiny demagogů, jež jsou drženi pohromadě společnými zájmy a kteří se s loupeživými úmysly křečovitě drží vládní moci a výlučně tuto moc hájí… Sjezdy, usnesení a resoluce nejsou pro poučeného člověka ničím jiným než pouhou operetou. Sepisují je členové sovětu lidových komisařů, a to za jedním jediným účelem, aby podepřeli a nově upevnili svoji slábnoucí moc. Komu je ruský dělník předhazován? Členové ústředních výborů jsou sváženi na secvičená shromáždění, kde jim tvrdí, že jsou ruskými dělníky. Nejsou! Ruského dělníka vaši funkcionáři nikdy neviděli, soudruzi! Mohutné davy ruských dělníků jsou dnes vykořisťovány ještě více než dříve! Kdysi mohli protestovat proti carismu – režimu jiné společenské třídy. K tomu jim byl nyní sebrán morální důvod, protože dnes by museli vystoupit proti vlastní »dělnické a rolnické vládě«. Většina ruských dělníků již dávno pochopila, že byla podvedena. Chtějí vás tímto varovat, abyste se i vy nenechali podvést.

Vznášíme obvinění proti vůdcům sovětského mocenského aparátu z vědomé a dobře promyšlené zrady světové

revoluce… vznášíme obvinění z prolití moře nevinné krve… viníme je z toho, že se stali vůdci nové buržoasie s ještě větší, bezcitnější touhou loupit, než měla ta stará, ano, že jsou ve skutečnosti iniciátory nejtvrdších a nejkrvavějších protidělnických opatření, kterými jsme vykořisťováni s ještě větší bezohledností…

Moskva, březen 1922.

Podepsán: Mjasnikov, Baturin, členové KSR.[4]"

S tímto šokujícím doznáním by se měl seznámit každý německý dělník. Ovšem nejen on, ale především ti němečtí intelektuálové, jejichž mozková sklerosa se v důsledku čtení židovsko-demokraticko-pacifistického tisku den ode dne prohlubuje; měli by si jej přečíst i naši akademičtí papaláši, kteří sice vědí o každém hliněném střepu Malé Asie, ale o mocenských strukturách dnešního života, o podvodu, který byl celé dlouhé roky připravován, o tom nechtějí vědět nic a jen se, ignoranti, přidrzle a hloupě pošklebují, když je na to člověk upozorní…

V téže době, kdy komunista Mjasnikov rozeslal svoji doposud bez odpovědi ponechanou žádost o pomoc, psaly bursiánské *Frankfurter Zeitung* oslavné hymny na – Lenina. Jako úvodník! „*Lenin je klidný a sebevědomý!*" Prý je v něm „*klidná jistota pohledu, je v něm skutečný duch vojevůdce!*" „*Tento teoretik, který roky svého života strávil v exilu v knihovnách, vykazuje v nejvyšší míře vlastnosti muže činu.*" (1922, č. 248)

Rusko, nejbohatší agrární země Evropy, se v průběhu Leninova „vládnutí" proměnilo v pohřebiště, v peklo, kterým bezcílně bloudí miliony hladových, kde miliony sužují epidemie a vyhladovělí našli žalostný konec na opuštěných ulicích. Navzdory tomu tenhle bursovní plátek – jenž

4 Komunistické strany Ruska. – p.v.

při sebemenší chybě hází špínu na každého Němce, který nepatří k židovské chráněné skupině – onoho ruského bezskrupulosního Kalmyka ještě oslavuje. Nadšeně básní o „energickém chlapíkovi" Rakovském (židovský komisař sovětské Ukrajiny) a pln posměchu hovoří o zdařilé destrukční práci v Rusku jako o sovětském státu namísto „státu práce".

Počátkem dubna se židovští sovětobanditi odebrali do Janova na konferenci. Již člen anglické Dolní sněmovny Wedwood (muž, jenž se týden co týden zastává Židů) se 13. března ptal, co britská (!) vláda hodlá učinit, aby sovětské představitele ochránila v Janově před atentáty! (*Deutsche Tageszeitung* z r. 1922, č. 123.) Krátce poté byla v baltských státech, na které mířila anglická děla, provedena četná zatčení ruských národovců, jež byli obviněni ze spiknutí. Jak v Revalu, tak i v Rize. Ve snaze zmást obyvatelstvo vyslala lotyšská vláda z Rigy tři lokomotivy jako předvoj vlaku, který vezl Joffeho, Čičerina[5] a spol. na západ. Německá říšská vláda nechala nařídit zvýšenou ostrahu železničních spojů až k polským hranicím a bursovní Žid Rathenau vystrojil pro někdejšího zloděje a dnešního Sovětožida Radek-Sobelsohna velkou hostinu. Vskutku symbol naší dnešní potupy! Ale zároveň také důkaz, že světové bursy a banky jsou téměř bez výjimky v hebrejských rukou a židovská vláda vrahů v Moskvě není jejich nepřítelem, jak nám dennodenně „náš" tisk všeho druhu nalhává, nýbrž přítelem, kolegou v práci na zničení států, rozkladu a za-

5 Georgij Vasiljevič Čičerin (1872–1936) byl ruský revolucionář a v letech 1918–1930 sovětský lidový komisař pro zahraniční věci. Jeho matka Karoline Georgine pocházela z německo-baltského šlechtického rodu von Meyendorff. Byl zastáncem dobrých vztahů sovětského Ruska s poprvoválečným Německem; r. 1922 podepsal za Sovětské Rusko Rapallskou smlouvu. – p.v.

hubení národů. Bolševismus je pokračováním židovského lichvářství jinými, ukrutnějšími prostředky!

To jest elementární poznání, kteréhož musí nabýt každý, kdo chce dění v této době správně posuzovat.

Potom však musí taktéž vědět, kterým směrem je třeba boj, který byl dosud veden na špatné frontě, skutečně vést!

Světový židovský podvod se dnes ozřejmil. Ten je potřeba zneškodnit!

***

První bolševické atentáty vůči německému národnímu charakteru (koncem r. 1918 v Berlíně, v dubnu 1919 v Mnichově, v Porúří, ve středním Německu) skončily nezdarem díky stále ještě živé síle činu „reakcionářských" kruhů. Ovšem po každém útoku se dala činnost vyslanců Moskvy a jejich pomahačů v Německu znovu do pohybu, a to s ještě podrývačnějšími a štvavějšími metodami demagogie. Po léta se tímto způsobem táhne tato nervy drásající hra, která však od roku 1921 nabírala stále jednoznačnějšího tónu: za účelem konfrontace s vykořisťováním ze strany západu byla velebena politika sbližování se Sovětským Ruskem jako jediného východiska ze zoufalé situace. Mezinárodní tisk vyrazil na bitevní pole s argumentem všeobecné solidarity proletářů, přičemž národní tisk stále jasněji hovořil o přirozené sounáležitosti Německa a Ruska, aniž by pomyslel, že dnešní Německo není s to reprezentovat německou Říši, a stejně tak židovská sovětská vláda není stavu zastupovat ruský národ. Kdyby bylo Německo silným státem a žil by v něm zdravý, sebevědomý národ, pak by se snad dalo pochopit – opomineme-li všechny pohnuté momenty a dosavadní historické zvyklosti –, že by bylo dočasné sblížení dokonce i se Sovětským Ruskem hodno zvážení. Mohli bychom při tom vzpomenouti na kardinála Ri-

CHELIEU, jenž vyhnal protestanty z Francie, nebo je i dával pověsit, s německými lutheránY však nestydatě uzavíral politické pakty. Podle této analogie by zdravé Německo eventuálně mohlo, za předpokladu, že se bezezbytku zbaví všech vyslanců bolševismu, uzavřít se Sovětským Ruskem nějakou dohodu. Činit však něco takového dnes, kdy je duše německého člověka zlomená, nemocná a dvojnásob přístupná jakémukoli nebezpečí nákazy, v takové situaci je trpění bolševického moru zločinem na německém národu, který se musí dříve či později nutně pomstít. Nakažené morem nedáváme do jedné místnosti s nemocnými tuberkulosou! Přesně to německá říšská vláda učinila, když 6. května podepsala se Sovětským Ruskem první smlouvu. Takto zvýhodněna, začala otevřená podpora bolševického antievropského násilného systému, třebaže zpočátku pod hospodářskou maskou. Týden co týden, den za dnem však přicházeli noví představitelé Sovětského Ruska, aby se v Německé říši zabydleli jako doma. Vedla se horlivá jednání s cílem učinit vztahy stále intimnějšími – a tyto vztahy nakonec vedly k dnes již historické dohodě z Rapalla, uzavřené 16. dubna 1922.

V ní se rovněž vyzdvihuje pouze ekonomická stránka svazku, de facto však samozřejmě znamená též bezvýhradné a otevřené uznání politického bolševismu. Za minulostí se činí tlustá čára a pro budoucnost se – neslibuje nic. Obě strany prohlašují, že se vzájemně nebudou vměšovat do svých státních záležitostí. Z německé strany tak bude činěno puntičkářsky, naproti tomu sovětská vláda dosud podepisovala smlouvy, aby je při první příležitosti, která se jí naskytla, opět porušila.

Smlouva z Rapalla neznamená, objektivně vzato, vlastně nic jiného než zapřažení německého národa do nikdy nekončící dobrovolné činnosti pro dobro finančních elit

západu a k podpoře zpráchnivělé a prohnilé židorepubliky na východě. Mezinárodní soukromé konsorcium Walthera Rathenaua a hospodářské syndikáty se Sověty jsou nástroji k vysávání produktů německé práce a německé píle. Žid Isidor Witkowski po těchto poměrech touží již dávno. V březnu 1922 psal v čísle 23 svého listu *Zukunft*, že prvním (!) úkolem Německa s jeho inženýry, dělníky a technickými prostředky je prý pomoci Rusku. A proč? Aby mohl být znovu vybudován sever Francie, aby mohl kvést export Anglie a severní Ameriky, a aby se němečtí dělníci prý mohli vzpamatovat! Takový výsměch sice přesahuje všechny myslitelné hranice, nenechává však o duševním rozpoložení jistých kruhů ani stín pochybnosti.

Sovětské Rusko je ve velké tísni. Ani podpora zlatem ani transporty s potravinami ze strany „velkých demokracií západu" nebyly s to odvrátit proces rozpadu. List *Israelit* ve Frankfurtu nad Mohanem a sionistická *Jüdische Rundschau* v Berlíně již dlouho skuhraly nad černou budoucností, která Židy po pádu sovětské vlády čeká, a korespondent listu *Berliner Tageblatt* poslal do Berlína zaklínající slova o ruských národních citech, jež *„jsou v pohybu"* a které nebylo *„možné zavčas postřehnout"* (1922, č. 131). A tak byl německý národ – poté, co byla měsíce trvající propagandou připravena odpovídající atmosféra – dán do pohybu coby rolník na šachovnici světové politiky, a od té doby stojíme ve znamení počátku nové dobrovolnické roboty.

Co Německo vyprodukuje a vytvoří, nepůjde k dobru jemu, nýbrž poteče do bezedných kapes „reparačních" komisí. Stejně jako když v březnu opustila hamburský přístav největší loď na světě, aby obratem skončila v anglických rukách, a na širých oceánech poskytovala svědectví o anglické moci a velikosti, aniž by alespoň něco z vykonané dřiny přineslo ovoce Němcům, stejně tak i „obnova Rus-

ka“ byla vyvolena stát se tou největší ze všech kuliovských[6] prací vůbec. O tom nemůže nikdo, kdo střízlivě zkoumá hybné síly dnešní světové politiky, ani na vteřinu zapochybovat. (Srovnejme kupříkladu obdobné, z logiky věci jedině možné myšlenkové pochody ve spisu Ernsta Berga *Die weltpolitischen Kräfte der Gegenwart*.)

A ještě jedna věc je zcela bez diskuse: sbratřením „Německa“ s katy ruského národa na něm ulpí ódium vykořisťování Ruska. Do celého světa rozprchnutý ruský člověk bude od nynějška v Německé říši spatřovat svého nejhoršího nepřítele. Někdejší pouť Lenina a Sobelsohna Německem vložila našim nepřátelům do rukou argument, že to je právě Německo, které vyvolalo bolševismus[7] a už teď se rozeznívá koncentrované útočné vytí o vykořisťovatelských choutkách německého „těžkého průmyslu“. A ti, kteří štvou nejhlasitěji a nejopovážlivěji, jsou ve skutečnosti sourasovci těch, kteří Německo dovedli až k podpisu smlouvy z Rapalla.

Pomyslíme-li, že ruská inteligence byla ve své vlasti téměř zcela zlikvidována, že téměř vše, co z ní zbylo, se nachází v zahraničí a – ať už bude budoucnost jednou vypadat jakkoli – v budoucím Rusku ji v žádném případě nebude možné postrádat, tak není těžké pochopit, že když se tito emigranti, veškerým tiskem protiněmecky ovlivnění, vrátí do vlasti, nebudou se k Německu rozhodně chovat přátelsky. Německý národ zde opět stojí pošpiněn židovskou podlostí, jelikož stále nepoznal, kdo jsou jeho skuteční nepřátelé!

6 Kuli – nekvalifikovaný námezdní dělník v Asii. – p.v.

7 Dnes již není třeba absurditu takových útoků blíže dokazovat. Podotknuto budiž pouze to, že tito Sobelsohnové se dostali do Německa díky židovské pomoci, že se Německá říše nacházela ve válce s Ruskem; že Trockij, Zinovjev a většina ostatních sovětských Židů jela z New Yorku do Petrohradu; a že, kromě toho, záleželo pouze na Kerenském, zda tihle apoštolové chaosu budou vůbec do země vpuštěni. – pozn. autora.

A do třetice: mor, jakým bolševismus je, nemůže na Západě působit evolučně. Že se to nalhává, pouze znovu a znovu ukazuje velký podvod, jímž jsme obklopeni. Sovětská vláda však s demagogií sobě vlastní nepřetržitě zdůrazňuje svou mírumilovnost. Na 9. sjezdu komunistů bylo kupříkladu soudruhům oznámeno, že si Sovětské Rusko přeje nejupřímnější mír; 25. února 1922 zaslali kavkazští bolševici velký manifest proletářům celého světa, ve kterém se doslova uvádí: *„Rudá armáda není žádným aparátem násilí, nýbrž naším vlastním nástrojem v boji za osvobození pracujících."* (*Neue Zeitung* z 12. dubna 1922); Čičerin v Janově navrhl všeobecné odzbrojení, přestože dobře věděl, že jej není možné provést. To ovšem není nic jiného než klamavé triky. Sovětská vláda ani nepomýšlí na to, aby se svými útočnými manýry skoncovala.

Ve stejnou dobu, kdy na zmíněném 9. sjezdu zaznívaly oficiální mírové šalmaje[8], vyslal ústřední výbor Třetí internacionály všem proletářům následující veřejnou výzvu:

„Sovětská vláda se sice cítila být k takovéto dohodě přinucena, na druhou stranu díky ní zůstanou pro budoucnost zachovány životy milionů bojovníků světové revoluce. To vládu na čas osvobodí od tlaku téměř beznadějné situace uvnitř říše, situace, která kvůli vzniklé katastrofě hladomoru zcela otřásla i mocí komisařů. To však rozhodně neznamená odklon od původních cílů a úkolů, které si ústřední výbor Třetí internacionály uložil: zapálit pochodeň světové revoluce a po konečném zničení kapitalistického pořádku osvobodit proletariát na celém světě.

Sovětská vláda si může toliko vybrat, zda chce být kladivem nebo kovadlinou. Poslední boj kapitálu a pracujících se blíží. Konstelace je dělníkům spíše nepříznivá… Celá naše

8 Šalmaj – starý dřevěný dechový hudební nástroj s dvojitým plátkem, předchůdce chalumeau a hoboje. – p.v.

síla spočívá v rozpoutání revoluce! Klid zbraní ještě zdaleka neznamená uzavření míru. Mír s kapitalismem je pro třídně uvědomělého proletáře neakceptovatelný. Mír bude myslitelný, teprve až se pod údery kladiv dělníků podaří svrhnout zlaté bůžky buržoasie, až když bude říše Baalova pohřbena pod vlastními troskami a shnilá stavba občanské společnosti se zhroutí…

Soudruzi, bděte! Klid zbraní neznamená mír! Usmíření s kapitálem je nemyslitelné!

Předseda ústředního výboru Třetí internacionály,

podepsán: Zinovjev.

Členové výboru: Sirola, Bucharin, Popov, Arnold, Fired, Lekaj."

Jak vidno, jde o stejný tón, který se neustále ozývá ze všech bolševických plátků. Když například první německý vyslanec po Mirbachovi[9], pan Wiedenfeld[10], vypustil do světa své profesorské sentence o nadcházejících „dobrých vztazích" mezi Německem a Sovětským Ruskem, vyšel hned na to v oficiosním listu *Pravda* článek *„Všechno nadarmo"*, kde se ohledně vlny zdražování v Německu píše (1921, č. 194):

„Porovnávání takových čísel nadevše ozřejmuje, že v Německu jsou revoluční nálady na vzestupu. Jelikož se den ode dne stupňuje zdražování, nelze očekávat nic jiného. Policejní

9 Hrabě Wilhelm von Mirbach-Harff (1871–1918) byl německý diplomat a velvyslanec. V roce 1918 se za německou stranu aktivně účastnil diplomatických jednání s cílem osvobodit carskou rodinu diplomatickou cestou. Ve svém telegramu z 18. května 1918 vyjádřil mj. názor, že je potřeba 40 mil. říšských marek k udržení bolševiků u moci; 6. června 1918 byl zavražděn Jakovem Blumkinem a Nikolajem Andrejevem. *Blumkin* byl šéfem „Oddělení boje proti německé špionáži" spadajícího pod Čeku. – p.v.

10 Kurt Wiedenfeld (1871–1955) byl německý makroekonom a diplomat. Původním povoláním právník byl v letech 1921 až 1922 dočasným zástupcem Německé říše v Moskvě. – p.v.

opatření na tom nemohou nic změnit. Nehledě ke všem komunistickým organisacím, jakož i k veškeré agitační práci, bude revoluční hnutí v Německu na základě objektivních požadavků pokračovat dále. I kdyby se německé vládě mělo, vedle všech vyslaneckých misí, i za cenu milionů znehodnocených bankovek podařit vytvoření totálního, vševidoucího policejního státu, nic to už nezmění, jelikož revoluční hnutí je v pohybu z vnitropolitických důvodů. A i kdyby se snad chtěly vlády všech zemí pokusit o oddělení Sovětského Ruska od jeho národů jakkoli důraznou pomyslnou zdí – nezmění se nic.“

Tato zeď byla ve skutečnosti v Rapallu stržena státem, který je nebezpečí epidemie bolševického moru vystaven nejvíce: Německem.

Útočný internacionalistický princip se nemůže stát defensivním a nacionálním… Bolševismus v Německu zemře, anebo zvítězí. Jiná možnost neexistuje. Smlouva z Rapalla pro jeho působení znamená otevření dveří dokořán, my všichni toho ještě budeme svědky – pakliže ten chaos vůbec přežijeme.

Neb nyní musíme mít na paměti ještě čtvrtý důsledek: vládnoucí židovská plutokracie v Německu tuto smlouvu neuzavírala bez pevného přesvědčení, že ji bude schopna všemi prostředky prosadit. Za účelem udržování v pohotovosti neustálého nátlakového prostředku proti probouzejícím se pronárodním německým silám musí (a bude muset) své dosavadní úderné oddíly pevně semknout, to znamená, že bude muset bolševickým agitátorům dát veřejně relativně volnou ruku, aby v případě potřeby mohla nechat napochodovat jednotnou komunistickou stranu. Logicky vyplývaje pak bude na druhou stranu pokračovat v pronásledování všeho národoveckého. A pro případ, že by se snad chtěl někdo proti politice zotročení německé-

ho národa začít vzpěčovat, tak jednoduše dojde ke krvavé bratrovražedné válce, jež si vyžádá nekonečné oběti, zároveň však nechá nedotčeny ty, kteří jsou již dávno zralí na kriminál a šibenici: bursovní a sovětské Židy v Německu i mimo něj.

To je ten velký, mnohotvarý a krvavý podvod světa, jenž německý národ obklopuje.

XIV. Závěry a vyhlídky

Když v Rusku počátkem března zvítězila revoluce, byla jedním z jejích hlavních vůdců, profesorem historie Miljukovem, oslavována jako „velká nekrvavá revoluce". Záhy se však ukázalo, že tento velkohubý mluvka již nebyl s to zkrotit duchy, jichž volal. Autorita státu klesala, lůza se začala nekontrolovaně roztahovat, demagogové beztrestně obelhávali celý národ a slibovali mu věci, o nichž věděli, že je nelze splnit. Miljukov kapituloval. Na jeho místo nastoupil Kerensij-Kirbis. Započala doba, pro kterou ruský člověk našel definitivní označení „kerenščina", čímž se myslí Kerenského epocha. V tomto jméně leží výsměch, úšklebek a opovržení vůči politováníhodnému žvanilovi a slabochovi, jenž si troufal vést milionový národ. Kerenščina představuje periodu hniloby jednoho národa, jež nakonec vedla ke katastrofě a uvrhla jednu velikou zemi do krvavého opojení a bídy, jakou historie lidstva dosud nepoznala.

Kdo měl příležitost sledovat vývoj situace v Rusku, ten vidí její konstanty, cíle a krvavý výsledek zřetelněji než pokojný občan, jenž se vždy domnívá, že už nemůže být hůř, a který je systematicky obelháván bezohledným tiskem, jenž moc dobře ví, jak se věci v Rusku skutečně mají a co jsou myslitelé ruského národa zač. S naprostou jistotou lze tvrdit, že dnešní Německo se nachází ve stavu „kerenščiny",

poměrech naskrz prohnilých, kde lidé, kteří by měli sebrat veškerou národní energii německého lidu, coby odpovědní vůdci státu krok za krokem podléhají křiklavému chaosu a strhávají tím Říši do ruin.

V Rusku se tento proces odehrál během několika málo měsíců. V Německu se vše vyvíjelo pomaleji, protože německý charakter přeci jen vykazuje více rysů schopnosti odporu než ruský. Ale stejně jako pan Kerenskij na červencové konferenci roku 1917 ve Velkém divadle v Moskvě navzdory veškerým naléhavým apelům ze strany ruských patriotů ohlásil, že je se všemi mezinárodními sociálními demokraty všech odstínů zajedno – tehdy, když pan Kerenskij jezdil od akce k akci a pronášel jeden hysterický projev za druhým – tak naprosto stejně se chovají dnešní vůdčí osobnosti Německa, když se veřejně hlásí k třídním postojům a prohlašují, že v nadcházejícím boji budou viděni na „straně proletariátu"; když od sebe odkopávají všechny pronárodní síly, všechnu národní čest interpretují jako chování vyzývavé vůči ostatním národům, vojákovi zakazují nosit jeho čestnou uniformu, kterou nosil po čtyři léta v dobách nejhorší nouze. Již tak existující propast uprostřed německého národa se tímto myšlením, těmito projevy a činy ještě více prohlubuje. Vzpoury v Porúří, ve středním Německu, Mnichovská republika rad, všechny tyto doutnající předzvěsti chaosu, k jehož uklidnění byly oběti němečky smýšlejících mužů dost dobré, nevnímají tito němečtí Kerenští jako symptomy, nýbrž pouze jako neškodné epizody.

Když Moskvanovi Kerenskému velký bolševický puč v červnu, kdy se ulicemi Petrohradu prohánělí námořníci v obrněných vozech a bezcílně stříleli kolem sebe, nepropůjčil energii k tomu, aby se dal buď na stranu přátel vlasti, nebo odstoupil, tak jeho charakterovým spřízněncům

v Německu chybí elementární integrita k tomu, aby moskevské poslíčky vyhnali z německých zemí a demagogické, hulákající „vůdce" štvaných a zmatených německých dělníků dali za mříže.

Naopak, tak jako v Rusku jsou varujícím zavírána ústa, zatímco všem rozkladným kyselinám je dávána možnost volného působení, čímž Německo, bude-li ponecháno svému osudu, brzy stihne mnohem těžší osud, než tomu bylo 1. srpna 1914.

Německý národ pak potká bída, hlad a nemoci; měl by se připravit na to, že jeho národní inteligence bude vydána napospas totálnímu vyhlazení; bude si muset uvědomit, že všechny mravy a dědictví minulosti budou pošlapány a zneuctěny. Po několika týdnech lopoty 12hodinového pracovního týdne čeká na německého dělníka nejbrutálnější teror. Tak jako byl ruský tovární dělník lotyšskými a čínskými bataliony pomocí samopalů donucen k „poslušnosti", bude i německý dělník brzy stát tváří v tvář jak spodině svého vlastního národa, tak přivolaným semknutým soldateskám z řad cizích národů chránících bolševismus. Lotyšům a Číňanům bude činit nesmírnou radost v případě stávek rozstřílet německé soukmenovce na prach.

Že to všechno muselo přijít, když bezectná neschopnost nechává bez odporu zesměšňovat Německou říši, vyplývá již ze samotné skutečnosti, že vůdci bolševismu jsou všude titíž. Joffe, Radek, Trockij a Zinověv, Lévy, Rosenfeld, Cohn a další jsou dlouhá léta spřátelenými spekulanty. Autorita rudé Moskvy je, navzdory několika šarvátkám, neotřesitelnou realitou; a demokratičtí většinoví socialisté klesnou bezmocně do hlubin, tak jako tomu ostatně dosud bylo po každém útoku rázných komunistů. Jazyk jejich dnešních orgánů nadto nenechává člověka na nejmenších pochybách, z jaké líhně jejich vůdci pocházejí.

V této souvislosti není zřejmě od věci připomenout, že marxističtí pohlaváři byli odjakživa Židé. Bez ohledu na Marxe a Lassalleho[1] se sekretář „internacionály" v Dánsku jmenoval James Cohen, sekretář „Rakouské korespondenční kanceláře" Neumayer, jedním z ředitelů „Féderation Parisienne de l'Internationale" byl Žid Fribourg, spolu s ním Loeb, Kaltmayer, Lazare a Armand Lévy[2]. „Německou" sekci vedl v Paříži Leó Fränkel[3]. Dnešní marxističtí vůdci jsou známi: Léon Blum[4], Longuet, vnuk Karla Marxe, dále Grumbach a jiní. Dále jmenujme: Aaron Liebermann[5], rodina Adlerů a soudruzi z Rakouska, Dhobrojanu Gherea v Rumunsku, Gompers, Kahn, Lion, Killquit a spol. ve Spojených státech a tak dále *ad infinitum*. (Srovnej: D. Testut: *L'Internationale*, Paris 1871 a Fribourg: *L'Association internationale des Travailleurs*, Paris

1 Ferdinand Lassalle (1825–1864), narozený jako Ferdinand Johann Gottlieb Lassal, byl židovský spisovatel a sociálně-demokratický agitátor v době Německého spolku (1815–1866). Marx o něm v dopise Engelsovi napsal: *„Ten židovský negr Lassalle, který naštěstí odtud koncem tohoto týdne odjede, přišel opět o 500 tolarů při jedné ze svých spekulací. Dotěrnost tohoto hocha je rovněž negerská."* – p.v. (Zdroj: *Marx an Engels*, 1862 MEW 30, 257; http://www.focus.de/kultur/medien/ideologen-vieh-menschendreck_aid_183749.html)

2 Armand Lévy (1827–1891) byl židovský právník a žurnalista, svobodný zednář, republikán a socialista působící ve Francii, jenž podporoval revoluci r. 1848 a Pařížskou komunu. – p.v.

3 Leó Frankel, resp. Fränkel (1844–1896), byl židovský marxistický politik narozený v Maďarsku a r. 1871 člen rady Pařížské komuny; byl úzkým spolupracovníkem Marxe a Engelse. – p.v.

4 Léon Blum (1872–1950) byl židovský právník, spisovatel, politik a několikanásobný premiér Francie (mezi lety 1936–1950); v roce 1929 se mj. aktivně podílel na založení Jewish Agency for Palestine. – p.v.

5 Aaron Liebermann, resp. Arthur Freeman, byl židovský spisovatel narozený ve Vilniusu v Litvě a působící v Rusku. Byl editorem židovsko-komunistického měsíčníku *Ha-Emet*; byl prvním, kdo organizoval socialistické spolky Židů v Londýně. – p.v.

1891.) Vyjmenování toliko dnešních židovských marxistů by vydalo na celou tlustou knížku.

Ferdinand LASSALLE

Leó FRANKEL

Ponoříme-li se nyní trošku hlouběji a ujasníme si, co dnešní boj znamená z hlediska světové historie, tak v něm rozpoznáme nový nástup předoasijského ducha k útoku proti Evropě.

Již jednou k nám táhly hordy Mongolů z východu a zaplavily Evropu až do srdce Germánie, kde narazily. Ovšem už dříve to byli Syřané a Afričané, kteří s krátkým římským mečem v ruce pronikli přes Galii až k Rýnu, aby záhy mašírovali zpět, aniž by však zapomněli na jihu Francie zasít bastardího zrna. Poté táhl islám ubíjejícím vítězným tažením přes severní Afriku, kolem Herkulových sloupů, přes Pyreneje a napřáhl ruku po srdci Evropy. Padl až pod mečem Karla MARTELLA. Předoasijský duch se vynořil ještě jednou, tentokrát v uniformě tureckých vojsk před branami Vídně. Rovněž i on byl pokořen. Evropa z tohoto boje vyšla opět vítězně. Rusko samo bylo po 200 let vasalem Tatarů. Když však konečně i pro ruský národ odbila hodina osvobození, došlo k hlubokému promíchání krve,

které ruskému charakteru vtisklo jeho vnitřní rozpolcenost. Stejně jako mezi nádhernými postavami staroslovanských reků nacházíme křivonohý, prohnaný mongoloidní typ, tak i uvnitř ruského národa spolu vedou evropský a asijský charakter věčný boj, jehož vyústění nelze předpovědět. Mocní vladaři dokázali potlačit vnitřní vzpupnost chasarských a tatarských bastardisovaných nomádů vůči jakékoli formě státnosti, jakékoli širší, komplexnější kultuře a jakékoli struktuře ctící organické zákonitosti, a přinutili Rusko k tomu, aby nabylo nějaké formy. Ta byla rozeklána a duch, který ji oživoval, byl v posledních čtyřech letech bez milosti podroben pokusu o jeho vyhlazení. I to jest hlubším smyslem „ruského" bolševismu. A rozhodně není nijak závratně symbolické, že všichni bolševičtí vůdci nemohou být ani co do původu, ani z hlediska lidského typu označováni za Slovany! Lenin má vysloveně kalmykovsky-tatarskou lebku (jeho „světonázor" podle toho také vypadá). Čičerinův obličej je obrazem bastardisovaného Arménce... Ovšem jako skutečný vůdce tohoto asijsko-nomádského pouštního ducha přirozeně vyčnívá onen element, jenž si zmíněného syrského ducha zachoval nejjadrněji: Židovstvo. To do své gardy povolalo Čun-Čun-Seny[6] a Číňany a představitele anarchie, jež v Rusku nikdy doopravdy neusnula, si vybralo za svůj předvoj. Proti západu se do pohybu opět dává asijská vlna a stará Evropa stojí zase tváří v tvář jí až na kost nepřátelskému duchu, jako za časů Arminia a Karla Martella.

O kolik je však dnešní boj tragičtější než tehdy! Odhlédneme-li od toho, že přední Asie vetknula do našeho masa již dost pilířů nepřátelství, přímo v našem centru

6 Čun-Čun-Senové (čínsky „Rudovousí") – název pro v Mandžusku operující loupežné bandy, jež pro svou solidární soudržnost představovaly nebezpečí i v politickém smyslu; během Rusko-japonské války bojovali většinou ve službách Japonců. – p.v.

i dnes žijí a působí titíž představitelé valícího se zmatku národů, Židé, s koncentrací politické moci, jaká tu ještě nebyla, a instinktivně, vědomě připravují cestu metle Evropy.

Židovstvo jako celek představuje coby „asijská horda na německém písku" ze své nejniternější povahy masu semknutou vůči celé Evropě. Jeho přetvářka už na mnoha místech padla. Brzy odpadne i slupka poslední – tak jako v Rusku.

Evropa jednak nevnímá a jednak nechápe, oč se dnes jedná; německý národ neví a netuší, že znovu odbila osudová hodina. Několik málo mužů si toho však je vědomo. Uvědomují si, že i my budeme muset odhodit přetvářku, jež je nám cizí, a že už bylo dost, víc než dost národní myšlence se příčícímu humanismu, klasicismu a internacionalismu ve všech jejich formách.

Tento vnitřní postoj se již taktéž dostavil! Člověk neví, odkud že přichází, každopádně se objevil, a tento nový, přeci jen však zároveň starogermánský světonázor se zpočátku staví proti tomu elementu, v němž spatřuje svůj naprostý protiklad: proti Židovstvu!

Zápas budoucnosti, jenž znamená buď zánik anebo nové uspořádání Německa a Evropy, bude a musí být – ve všech státech – veden ve znamení národní myšlenky. Na jedné straně proti sobě stojí nám všem na smrt nepřátelský duch asijsko-středozemní, vedený mezinárodním Židem, a na druhé straně naše stará Evropa vedená německými muži.

Německému národu připadl úkol, uprostřed špíny a marasmu dnešního světa, uprostřed jeho největšího ponížení a nejbřitčího posměchu, zkrátka z nejtemnějších hlubin, zrodit myšlenku nového uspořádání světa.

Nechť se tohoto úkolu chopí důsledně a správně chápe znamení doby. Nechť pak z tohoto boje chaosu a pořádku

vzejdou muži coby vůdci, po nichž už snažně touží miliony lidí; rukou nemilosrdnou ať potom strhnou kormidlo správným směrem, vedouce nás všechny vstříc velkým činům záchrany a osvobození!

Mor, jenž schvátil Rusko, pracuje dnem i nocí na našem zničení; více než kdy předtím natahuje své paťáty po německé otčině, po celé Evropě. Nechť každý muž hledí, aby ve chvíli, kdy nastane hodina nového převratu, stál na té straně, na kterou patří.

I tentokrát mám jen jedinou volbu:

Vítězství, nebo smrt!

Dr. Alfred Rosenberg

Bolševičtí delegáti vyjednání s Lotyšskem

Gija Haněcká (Židovka), (choť sovětského vyslance v Rize)

Škurka (Žid)

Adolf Joffe (Žid), vedoucí, coby zástupce Sovětského Ruska rovněž účastník Janovské konference

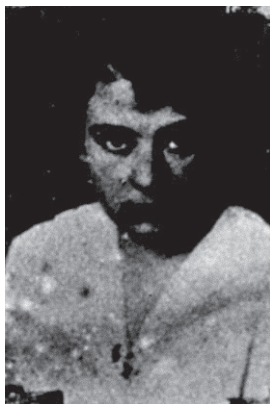

Joffeová (Židovka)

Bolševičtí delegáti vyjednání s Polskem

Rosenblatt (Žid)

Milsteinová (Židovka)

Vasilevskij

Sovětská delegace: Mininová, Minin, Ehrmann (Žid)

Stultnig (Lotyš), jeden z velitelů Rudé armády

Velitel motorizované jednotky

Sovětští komisaři

Výběr sovětských delegátů v Lotyšsku

Weinmann

Fischmann

Rosenthal (Žid)

Rabinovič (Žid)

Slečna Reinbachová

S. Reich (Žid), sovětský zástupce v zahraničí

Else Beok, komisařka

Jankel Jurovskij (Žid), vrah cara

Čepanskij, vojenský vyslanec Konotopské garnisony (Rus)

Odhalení pomníku Karla Marxe

Zasedání sovětu
Mluvčí Zinovjev-Apfelbaum, vlevo Lenin

Odhalení pomníku
1. Posern (Žid)
2. Lunarčarskij-Mondschein (Žid)
3. Kamkov-Katz (Žid)

„Triumfální brána“ ke komunistickému kongresu

Divadelní představení: „Mystéria“, boj dvou světů

Projev Apfelbauma na stanici Georgievsk na jeho cestě do Baku

Pozdrav hostům kongresu na Marsově poli v Petrohradu (vlevo německá delegace)

Kyjevská Čeka
1. Sarajči, komisař (Žid)
2. Sorin, komisař (Žid)
3. Ugarov, velitel Čeky
4. Michailov, velitel Čeky (Žid, bývalý krejčí ze Saratova)
5. Pomocník velitele (Žid)
6. Michailovskij, vedoucí hospodářského odboru Čeky
9. Marmov, inspektor Čeky, student
10. Paikaštili (Gruzínec)
11. Šub (Žid)
12. Rubinstein, vyšetřovací soudce Čeky (Žid)
13, 14, 15, 16 Jména neznámá
17. Sutulin, člen obecného oddělení Čeky (Žid)
18, 19 Neznámí
20. Schwarzmann, vyšetřovací soudce Čeky při tajné komisi, obáváný trýznitel zajatých (Žid)
21. Údajně kněžna Volkonskaja

Zničený památník Alexandra III. v Moskvě

Čeka v Charkově

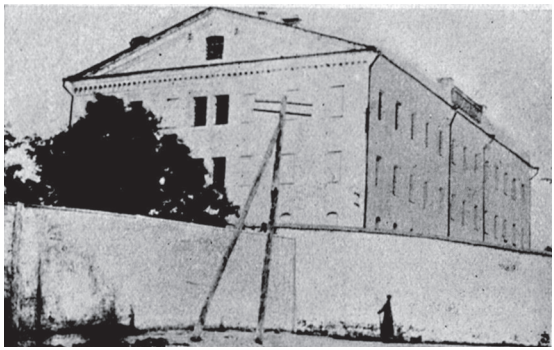

Budova Čeky

Jiná budova Čeky

Vězeňské baráky

Odhalení masového hrobu u Charkova

Dvůr v Charkově (rovněž oběti Čeky)

Vykopané mrtvoly (Charkov)

Popravení mimořádnou komisí

Odhalení masového hrobu

Oběti Čeky

Mrtvá těla zastřelených a k smrti umučených v Charkově

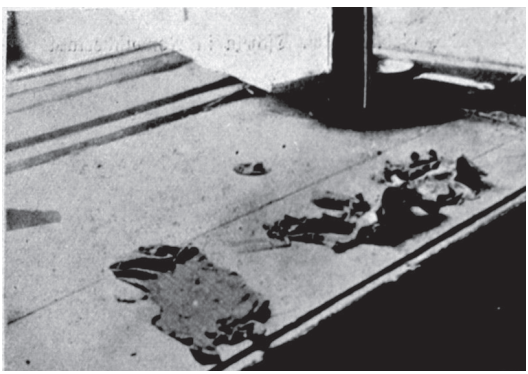

Kůže z rukou umučených k smrti příslušníky Čeky. Jedna ze zvláť oblíbených metod, jež se v Rusku říká „strhávání rukavic“

Čeka v Novočerkasku

Budova Čeky v Novočerkasku

Oběti Čeky v Novočerkasku

Masové hroby u Novočerkasku

Mrtvola jednoho z k smrti umučených nalezená na dvoře Čeky
v Novočerkasku

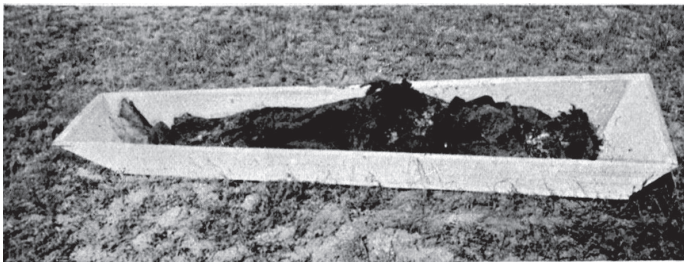

Pohřeb obětí Čeky v Novočerkasku po vpádu protibolševických dobrovolníků

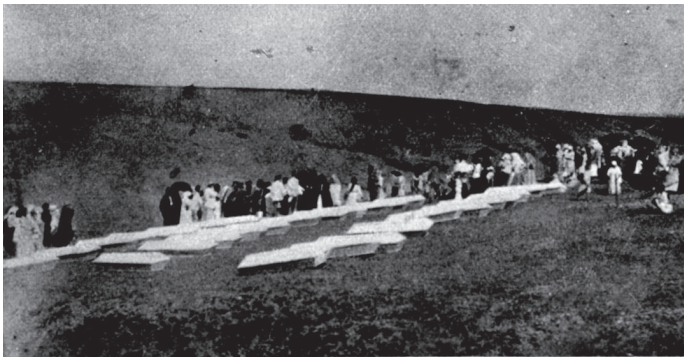

Pohřeb zavražděných

K smrti umučení

Oběti Čeky v Novočerkasku

Oběti Čeky v Novočerkasku

Na dvoře Čeky v Novočerkasku během exhumace a ohledání mrtvol

Ohledání obětí Čeky v Kyjevě

Ohledání obětí Čeky v Kyjevě

Čeka v Empotorinu (Krym)

Odkrytí k smrti umučených

Dvůr centrální věznice krátce po obsazení protibolševickými ozbrojenými silami je posetý rižskými občany, kteří byli ještě v poslední hodině bolševiky povražděni

Odkrytí k smrti umučených

Oběti Čeky v Rize
Řada rižských občanů, jež byli krátce před zabráním města na dvoře centrální věznice zavražděni bolševiky

Zavražděné ženy

Oběti v Rize

Komise petrohradské komuny u příležitosti odhalení pomníku Karla Marxe
1. Zinovjev-Apfelbaum, předseda (Žid), 2. Lunarčarskij-Mondschein, komisař pro lidovou osvětu (Žid), 3. Posern, vojenský specialista (Žid), 4. Jevdokinov, 5. Jonov, 6. Slečna Lilina, sekretářka (Židovka?), 7. Lissovskij, 8. Vaskov, 9. Ravičová (Židovka)
Povšimněme si malých, do krásných kožichů zabalených židovských chlapců

Zasedání výkonného výboru. LENIN v obklopení dvou Židů a jedné Židovky

Zasedání revolučního tribunálu
1. Trockij-Braunstein (Žid), 2. Mikunin, 3. Levin (Žid), 4. Aberbarčuk (Kavkazan)
Povšimněme si těch dvou typů vlevo

Sovětští komisaři
1. Kretinskij, 2. Tomskij-Homichberg (Žid)
Zcela vlevo Lenin

Zasedání sovětu
Povšimněme si množství rabínských typů

LENINŮV projev v Urického paláci
Povšimněme si židovského presidia za ním a Žida RADEK-SOBELSOHNA vedle něj

Zajímavé zasedání sovětské vlády
(Velmi vzácná fotografie, za jejíž vlastnictví hrozí v Rusku trest smrti)

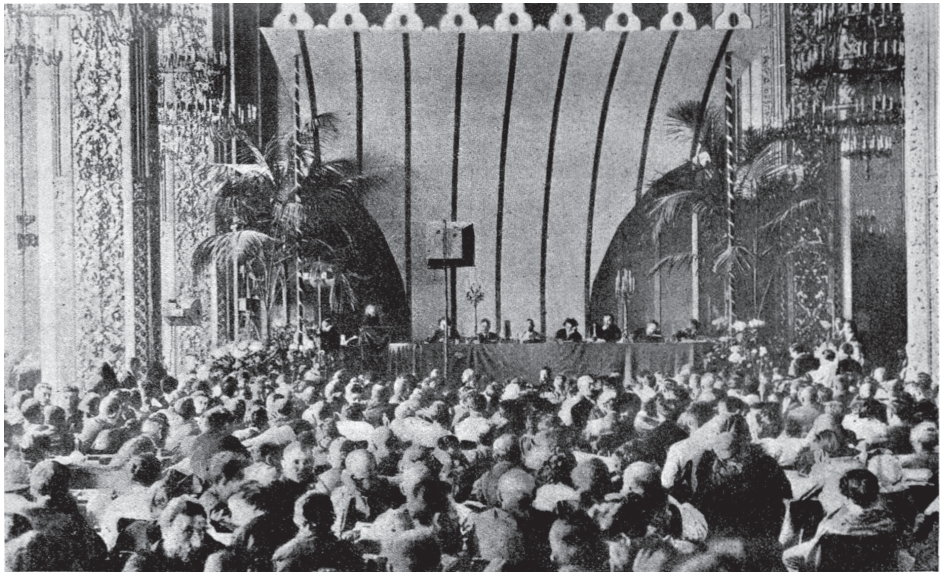

III. komunistický kongres. Obecné zasedání

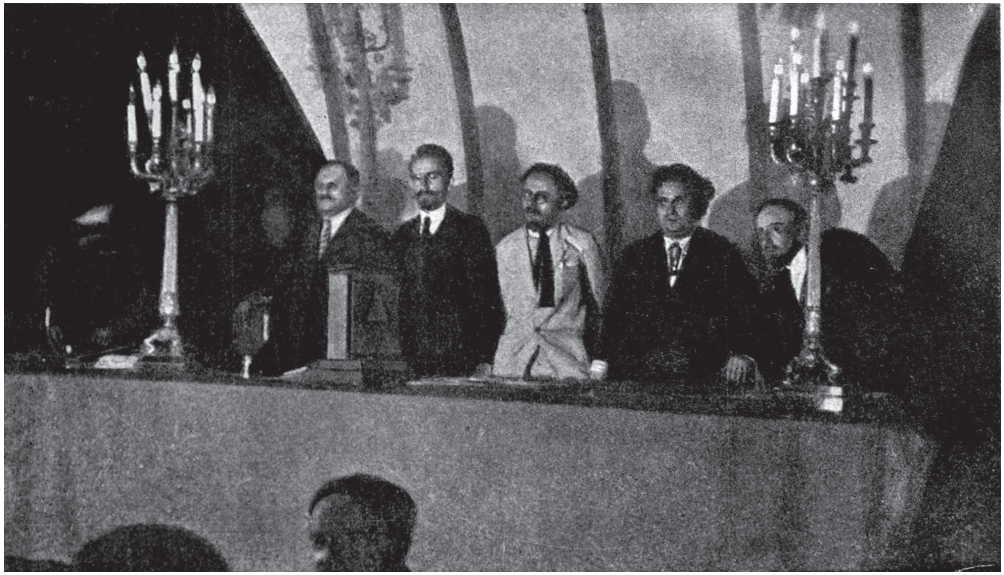

III. komunistický kongres; předsednictvo
(Zprava doleva: druhý na obrázku ZINOVJEV-APFELBAUM, třetí SVERDLOV; nalevo a napravo od něj rovněž dva Židé)

Projev LENINA před Velkým divadlem v Moskvě
(U schodů nahoru stojí TROCKIJ. Povšimněme si židovských komisařů postávajících vepředu)

Pohřeb Dr. Tulaka

Popravčí komando před svým výjezdem k „potrestání“ rebelujících sedláků

Pohřeb Dr. Tulaka

Pohřeb blíže neurčeného velitele Rudé armády
Charakteristický je nápis na jednom z praporů: „Jen za tebe tisíce z nich“

Pohřeb